

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕΤΑΒΛΗΤΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗΣ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ

Φοιτήτρια
Παπαμαουροδή Μαρία

Υπεύθυνος Καθηγητής
Κ. Χατζής Αναστάσιος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2019

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα	2
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	3
1. ΚΟΣΤΟΣ	4
1.1 Ορισμός και η χρησιμότητα	4
1.1.1 Σημαντικότητα του κόστους	6
1.2 Η ταξινόμηση του κόστους	6
2. ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ	20
2.1 Λογιστική κόστους	20
2.1.1. Στοιχεία της λογιστικής κόστους	21
2.2. Μέθοδοι κοστολόγησης	22
2.3. Τεχνικές κοστολόγησης	26
2.4. Κόστος εργασίας	29
2.4.1 Άμεσα έξοδα	32
2.4.2. Έμμεσα έξοδα	33
2.4.3. Γενικά έξοδα	35
3. ΜΕΤΑΒΛΗΤΗ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ	48
3.1. Εισαγωγή στη μεταβλητή κοστολόγηση	48
3.1.1 Χαρακτηριστικά μεταβλητής κοστολόγησης	48
3.2 Χρησιμότητα της μεταβλητής κοστολόγησης	49
3.3. Εφαρμογή μεταβλητής κοστολόγησης	52
3.4.Πλεονεκτήματα της μεταβλητής κοστολόγησης	57
3.5.Περιορισμοί μεταβλητής κοστολόγησης	58
4. ΠΛΗΡΗΣ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ	60
4.1. Η Χρησιμότητα της πλήρους κοστολόγησης	61
4.2. Εφαρμογή της πλήρους κοστολόγησης	63
4.3.Οφέλη και μειονεκτήματα της πλήρους κοστολόγησης	66
5. ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΤΗΣ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗΣ ...	69
5.1.Σύγκριση στην εφαρμογή μεταξύ της μεταβλητής και πλήρους κοστολόγησης	73
5.2.Τελικά Συμπεράσματα	77
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	80

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σκοπός της εργασίας αυτής είναι να παρουσιάσει τις δύο βασικές μεθόδους κοστολόγησης, την πλήρη και την μεταβλητή. Πιο συγκεκριμένα με ποιόν τρόπο λειτουργεί η κάθε μια σε μια επιχείρηση, τι πληροφορίες μπορεί να δώσει και πως αυτές οι πληροφορίες βοηθούν την επιχείρηση να προγραμματίσει και να αξιολογήσει τις δραστηριότητες της, μέσα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Αναλύει τα θετικά και τα αρνητικά που μπορεί να παρουσιάσει η κάθε μέθοδος ξεχωριστά με την χρήση της.

Πρώτο βήμα είναι μια γενική προσέγγιση του κόστους, το οποίο στην λογιστική του μορφή αυξάνει την συνολική παραγωγικότητα μιας επιχείρησης. Παρουσιάζεται το θεωρητικό του κομμάτι και η ανάλυση των διαφόρων εκδοχών που αυτό.

Στη συνέχεια αναφέρονται οι επικρατέστεροι μέθοδοι κοστολόγησης με αναφορές στον τρόπο λειτουργίας τους, αποδεικνύοντας τους λόγους για τους οποίους οι περισσότερες επιχειρήσεις επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν την πλήρη ή τη μεταβλητή κοστολόγηση.

Η εργασία καταλέγει παρουσιάζοντας τις διαφορές των δυο βασικών μεθόδων κοστολόγησης μέσα από την εφαρμογή τους και επισημαίνει ποια από τις δυο λειτουργεί πιο αποτελεσματικά σε μια επιχείρηση.

1. ΚΟΣΤΟΣ

1.1 Ορισμός και η χρησιμότητα

Οι όροι, κόστος έξοδο και δαπάνη είναι λογιστικοί όροι που χρησιμοποιούμε στην καθημερινότητα μας. Επειδή δεν υπάρχει σαφή γνώση της λογιστικής τους σημασίας, δίνεται ο ορισμός των όρων αυτών.

Κόστος είναι η διάθεση χρηματικής αξίας για την απόκτηση υλικών αγαθών και υπηρεσιών με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους για τη πραγματοποίηση εσόδων ή την κάλυψη κοινωνικών αναγκών. Έξοδο είναι η οικειοθελής οικονομική θυσία που υφίσταται η επιχείρηση προκειμένου να πετύχει έσοδα.

Δαπάνη καλείται η ενέργεια πραγματοποίησης ενός κόστους ή του εξόδου.

Το κόστος χρησιμοποιείται για την αποτίμηση αποθεμάτων, για τον προγραμματισμό των δραστηριοτήτων, για τον έλεγχο πεπραγμένων και για την λήψη αποφάσεων.

Η αποτίμηση αποθεμάτων

Η αποτίμηση των αποθεμάτων έχει σημαντική σπουδαιότητα για την οικονομική παρουσίαση της επιχείρησης γιατί εξυπηρετεί τους εξής δύο σκοπούς.

- α. Προσδιορίζει την αξία με την οποία τα αποθέματα θα εμφανιστούν στον ισολογισμό.
- β. Προσδιορίζει το κόστος των πωληθέντων, το οποίο αντιπαραβάλλεται με τα έσοδα από τις πωλήσεις, δηλαδή στοχεύει στον ακριβή προσδιορισμό του αποτελέσματος της χρήσεως.

Μεταξύ της αξίας των αποθεμάτων λήξεως και του αποτελέσματος χρήσεως υπάρχει αναλογική σχέση, ενώ υπάρχει αντίστροφη σχέση μεταξύ αποθεμάτων λήξεως και κόστους πωληθέντων. Τα τελευταία χρόνια δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στη μέτρηση του αποτελέσματος χρήσης, δηλαδή του κόστους των πωληθέντων, παρά στην ακρίβεια της αξίας των αποθεμάτων λήξεως. Έτσι, σύμφωνα με τις απόψεις του AICPA (Accounting Research Bulletin -1975) ο

κύριος σκοπός στη λογιστική των αποθεμάτων είναι η αντιπαράθεση του κατάλληλου κόστους με τα αντίστοιχα έσοδα, για να επιτυγχάνεται ο προσδιορισμός ακριβέστερου αποτελέσματος χρήσεως.

Ο προγραμματισμός των δραστηριοτήτων

Ένας άλλος βασικός σκοπός της λογιστικής του κόστους είναι η παροχή βοήθειας στη διοίκηση της επιχείρησης για τον προγραμματισμό των μελλοντικών δραστηριοτήτων της. Σύμφωνα με τον Horngren , *προγραμματισμός είναι η επιλογή αντικειμενικών στόχων της επιχειρήσεως καθώς και των μέσων για την πραγματοποίησή τους.* Είναι φανερό, ότι για να επιτευχθούν οι στόχοι που επιδιώκει ο προγραμματισμός της δράσεως, είναι απαραίτητη η γνώση του κόστους των μέσων που θα χρησιμοποιηθούν για την πραγματοποίηση των στόχων. Εάν επιχειρούσαμε να συγκρίνουμε τη σημαντικότητα της συμβολής της λογιστικής του κόστους, θα παρατηρούσαμε πως είναι σημαντικότερη στον τομέα του προγραμματισμού, παρά στην αποτίμηση αποθεμάτων. Ο ρόλος της λογιστικής του κόστους στην αποτίμηση των αποθεμάτων είναι μάλλον παθητικός, υπό την έννοια ότι το αποτέλεσμα της επιχείρησης (κέρδος ή ζημία) είναι συνέπειες συνθηκών και μεγεθών (έσοδα- δαπάνες) που διαμορφώθηκαν στο παρελθόν και που δεν μπορεί να μεταβάλλει η λογιστική του κόστους. Στα πλαίσια του προγραμματισμού μελλοντικών δραστηριοτήτων, μπορεί να λεχθεί ότι η λογιστική του κόστους προσλαμβάνει δυναμικό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι μπορεί να επηρεάσει την Διοίκηση κατά την επιλογή του πιο πρόσφορου μέσου για την πραγματοποίηση των αντικειμενικών στόχων της επιχείρησης.

Έλεγχος πεπραγμένων

Το φυσικό επακόλουθο του προγραμματισμού είναι ο έλεγχος της δραστηριότητας της επιχείρησης, το κατά πόσο δηλαδή οι στόχοι που είχαν τεθεί υπερκαλύφθηκαν ή όχι από την πραγματοποιησα δραστηριότητα. Στα πλαίσια μιας οποιασδήποτε επιχειρηματικής δραστηριότητας δημιουργούνται δαπάνες όπως πρώτες ύλες, χρήση μηχανημάτων, εργατικό δυναμικό αλλά και πολλές άλλες με σκοπό τη παραγωγή προϊόντων και στη συνέχεια τη δημιουργία εσόδων από τη διάθεση αυτών. Όλα τα παραπάνω

μεγέθη, κατάλληλα συσχετιζόμενα μεταξύ τους μας δίνουνε τους δείκτες της αποτελεσματικότητας με τις περεταίρω υποδιαιρέσεις τους. Η χρήση του κόστους μας παρέχει στοιχεία για να ελέγξουμε κατά πόσο ο στόχος πραγματοποιήθηκε.

Λήψη αποφάσεων

Η χρήση του κόστους παρέχει χρήσιμα στοιχεία για τον προγραμματισμό ειδικών ενεργειών της επιχείρησης που δεν παρουσιάζουν επαναληπτικότητα όπως, επιλογή τόπου εγκατάστασης αντικατάσταση στοιχείων κεφαλαιουχικού εξοπλισμού και αύξηση του μεγέθους της επιχείρησης. Επίσης παρέχει χρήσιμα στοιχεία και για τον προγραμματισμό της συνολικής δραστηριότητας της επιχείρησης για ορισμένη χρονική περίοδο συνήθως ενός έτους.

1.1.1 Σημαντικότητα του κόστους

Οι περιορισμοί της οικονομικής λογιστικής έχουν κάνει τη διοίκηση να καταλάβει τη σημασία της λογιστικής κοστολόγησης. Όποιο και αν είναι το είδος της επιχείρησης, περιλαμβάνει δαπάνες για εργασία, υλικά και άλλα αντικείμενα που απαιτούνται για την κατασκευή και τη διάθεση του προϊόντος. Η διοίκηση πρέπει να αποφεύγει τη δυνατότητα αποβλήτων σε κάθε στάδιο. Πρέπει να εξασφαλίσει ότι δεν υπάρχει μηχανισμός παραμονής σε αδράνεια, ότι η αποτελεσματική εργασία έχει κίνητρο, ότι τα προϊόντα χρησιμοποιούνται σωστά και ότι το κόστος βεβαιώνεται σωστά. Εκτός από τη διοίκηση, οι πιστωτές και οι εργαζόμενοι επωφελούνται επίσης με πολλούς τρόπους με την εγκατάσταση ενός καλού συστήματος κοστολόγησης. Η λογιστική κόστους αυξάνει τη συνολική παραγωγικότητα ενός οργανισμού και χρησιμεύει ως ένα σημαντικό εργαλείο για την ευημερία του έθνους.

1.2 Η ταξινόμηση του κόστους

Οι διάφορες βάσεις της ταξινόμησης του κόστους είναι:

1. Σύμφωνα με το χρόνο (ιστορικά, προαποφασισμένα)
2. Σύμφωνα με τη φύση ή στοιχεία (υλικά, εργασία και δαπάνες)
3. Σύμφωνα με το βαθμό ανιχνευσιμότητας στο προϊόν (άμεσο ή έμμεσο)
4. Σύμφωνα με τη σχέση με το προϊόν (προϊόν, περίοδος)

5. Από τις αλλαγές στην δραστηριότητα ή στην ένταση (σταθερά, μεταβλητά, ημιμεταβλητά)
6. Από τις λειτουργίες (βιομηχανικές, διοικητικές, πωλήσεων, έρευνας και αντιμετώπισης, προπαραγωγής)
7. Η σχέση με τη λογιστική περίοδο
8. Ελεγχιμότητα (ελεγκτική, μη ελεγκτική)
9. Κόστος για αναλυτική και δημιουργία αποφάσεων (ευκαιρίες, κατεστραμμένα, αυτά που έχουν αντικατασταθεί)
10. Τα υπόλοιπα (ανιχνεύσιμα, κανονικά, συνολικά, αυτά που μπορούν να αποφευχθούν και εκείνα που δεν μπορούν).

1. Ταξινόμηση στη βάση του χρόνου

- α. τα ιστορικό κόστος : αυτό το είδος του κόστους είναι εξακριβωμένο αφού έχει επιβληθεί. Είναι διαθέσιμο μόνο όταν η παραγωγή από ένα συγκεκριμένο αγαθό έχει ήδη γίνει. Είναι αντικειμενικό από τη φύση του και μπορούν να εξακριβωθούν μόνο όταν γίνει η παραπομπή τους σε πραγματικές διαδικασίες.
- β. προαποφασισμένο κόστος: αυτό το είδος του κόστους εκτιμάται πριν χρησιμοποιηθεί για τη βάση των προδιαγραφών και όλων των παραγόντων που επηρεάζουν το κόστος, αυτό μπορεί να είναι:
 - I. τα εκτιμώμενα κόστη: αυτό το είδος έχει εκτιμηθεί προτού γίνει η παραγωγή των αγαθών. Συνήθως είναι λιγότερο ακριβή από τα σταθερά.
 - II. σταθερά κόστη: Αυτά είναι μία συγκεκριμένη ιδέα και τεχνική, αυτή η μέθοδος εμπεριέχει:
 - α. τον ορισμό των προαποφασισμένων σταθερών για κάθε στοιχείο του κόστους που αντιστοιχεί σε κάθε προϊόν
 - β. τη σύγκριση από τα πραγματικά με τα σταθερά έτσι ώστε να βρεθεί η απόκλιση
 - γ. επικεντρώνεται στους λόγους για τους οποίους υπάρχουν μεγάλες αποκλίσεις και λαμβάνει διορθωτικές πράξεις.

Είναι προφανές ότι το σταθερό κόστος εν μέσω του προκαθορισμένου κόστους εμφανίζονται με πολύ περισσότερη σημασία από το εκτιμώμενο.

2.Η φύση των στοιχείων

Υπάρχουν τρία στοιχεία του κόστους

1. τα υλικά: η ουσία από το οποίο ένα προϊόν φτιάχνεται ονομάζεται υλικό. Μπορεί να είναι άμεσο και έμμεσο.

Τα άμεσα υλικά: αναφέρεται σε εκείνα τα υλικά τα οποία γίνονται ένα μεγάλο κομμάτι του τελειωμένου προϊόντος και μπορεί εύκολα να είναι ανιχνεύσιμα στις μονάδες. Τα άμεσά υλικά περιλαμβάνουν

- I. Όλα τα υλικά τα οποία είναι συγκεκριμένα αγορασμένα για συγκεκριμένες εργασίες
- II. Όλα τα υλικά τα οποία αγοράζονται και πωλούνται από τα μαγαζιά
- III. Εξαρτήματα αγορασμένα ή που έχουν παραχθεί
- IV. Πρωταρχικά συσκευασμένα υλικά
- V. Προϊόντα τα οποία περνάνε από την μία διαδικασία στην άλλη

Τα έμμεσα υλικά: όλα τα υλικά τα οποία χρησιμοποιούνται για βοηθητικούς λόγους στην παραγωγή και τα οποία θα μπορούν να είναι χρήσιμα για συγκεκριμένες μονάδες, αυτά ονομάζονται έμμεσα. Παράδειγμα των έμμεσων υλικών είναι το λάδι, το γράσο, τα αναλώσιμα υλικά, τα σταθερά υλικά και αρκετά άλλα.

2. Εργασία : το κόστος εργασίας μπορεί να έχει μετατραπεί σε άμεσο κόστος εργασίας και έμμεσο κόστος εργασίας

Άμεση εργασία: ορίζεται σαν τους μισθούς οι οποίοι πληρώνονται στους εργαζόμενους που έχουν άμεση σχέση με τη διαδικασία παραγωγής και των οποίων ο χρόνος εργασίας μπορεί πρακτικά και οικονομικά να μεταφερθεί στις μονάδες προϊόντος. Για παράδειγμα, μισθοί που πληρώνονται στους στοιχειοθέτες σε ένα τυπογραφείο, στους εργάτες που δουλεύουν σε ένα Χυτήριο ενός εργοστασίου.

Έμμεση εργασία: εργασία η οποία γίνεται με σκοπό την εργασία συνδεδεμένη με την msc δουλειά. Πρακτικά δεν μπορεί να μεταφερθεί σε παραγόμενα προϊόντα. Παραδείγματα είναι οι μισθοί των υπαλλήλων των καταστημάτων, των επιστατών, των προϊσταμένων των επιθεωρητών και άλλων.

3. Δαπάνες: οι δαπάνες μπορεί να είναι άμεσες ή έμμεσες

Άμεσες Δαπάνες, συμπεριλαμβάνονται σε ένα συγκεκριμένο κόστος μιας μονάδας προϊόντος και αναγνωρίζονται μαζί με το κόστος αυτής της μονάδας. Παραδείγματα είναι το κόστος ενός ειδικού πλάνου, το design , οι ζωγραφιές, το να προσλαμβάνουμε ένα συγκεκριμένο εργαζόμενο για μία συγκεκριμένη δουλειά, οι φόροι που πληρώνουμε για τους συμβούλους που είναι συνδεδεμένοι με μία δουλειά.

Έμμεσες δαπάνες: αυτές οι δαπάνες οι οποίες δεν μπορούν άμεσα και ολοκληρωτικά να κατανεμηθούν στο κέντρο κόστους μιας μονάδας προϊόντος. Παραδείγματα είναι το νοίκι, οι δείκτες και οι φόροι, η ασφάλεια, το φως η θερμότητα, οι υποτιμήσεις και άλλα.

Να σημειωθεί ότι ο ορισμός δαπάνες έχει μεγαλύτερη σημασία από τον ορισμό έμμεσα έξοδα. Οι δαπάνες περιλαμβάνουν το κόστος των έμμεσων υλικών, της έμμεσης εργασίας και των έμμεσων εξόδων. Οι δαπάνες μπορούν να κατηγοριοποιηθούν σαν (α) δαπάνες παραγωγής και βιομηχανικές, (β) διοικητικές δαπάνες (γ) δαπάνες πωλήσεων, και (δ) δαπάνες διανομής.

3. Από τον βαθμό ανιχνευσιμότητας στα προϊόντα

Το κόστος μπορεί να διαχωριστεί σαν άμεσο και έμμεσο

Το άμεσο κόστος: Κόστος το οποίο μπορεί εύκολα να μεταφερθεί σε ένα προϊόν ή σε μία μονάδα κόστους, ή στα κέντρα κόστους ή σε μία συγκεκριμένη δραστηριότητα, όπως παραδείγματος χάρη το κόστος του ξύλου με το οποίο φτιάχνουμε έπιπλα. Αυτό το κόστος ονομάζεται ανιχνεύσιμο κόστος.

Έμμεσο κόστος: το έμμεσο κόστος είναι δύσκολο να μεταφερθεί σε ένα μόνο προϊόν ή ακόμη δεν είναι οικονομικό να γίνει αυτό. Είναι ίδια σε πολλά προϊόντα όπως παραδείγματος χάρη ο μισθός στον μάνατζερ ενός εργοστασίου. αυτό ονομάζεται σύνηθες κόστος

Το κόστος μπορεί να είναι άμεσο ή έμμεσο με σεβασμό σε μία συγκεκριμένη διαίρεση ή ένα τμήμα. Για παράδειγμα όλο το κόστος τα οποία περιλαμβάνεται σε ένα power House είναι έμμεσα όσο το κύριο προϊόν αλλά όσο και το power house το ίδιο. Το κόστος καυσίμων και οι μισθοί των εποπτών είναι άμεσα. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε το λόγο για τον οποίο ένα κόστος εξακριβώνεται και πότε είναι συσχετισμένο με ένα προϊόν η με μία δραστηριότητα.

Το άμεσο κόστος μπορεί να θεωρηθεί άμεσο στην κοστολόγηση μονάδων ή στο κέντρο κόστους. Αντίθετα τα έμμεσα κόστη πρέπει να είναι καταμερισμένα σε διαφορετικά προϊόντα, εφόσον οι τεχνικές μέτρησης δεν είναι διαθέσιμες. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει μία φόρμουλα η οποία μπορεί να μην είναι ακριβώς σωστή.

4. Σύνδεση με το προϊόν

Το κόστος μπορεί να ταξινομηθεί σαν κόστος προϊόντος και σαν κόστος περιόδου.

Κόστος προϊόντων: το κόστος προϊόντων είναι εκείνο το οποίο μεταφέρεται στο προϊόν και συμπεριλαμβάνεται στις βιομηχανικές αξίες. Σε μία βιομηχανική απασχόληση η οποία αποτελείται από το κόστος των άμεσων υλικών, της άμεσης εργασίας και το βιομηχανικό κόστος. Το κόστος προϊόντων είναι το πλήρες εργοστασιακό κόστος. Το κόστος προϊόντος χρησιμοποιείται για να εκτιμηθούν τα αποθέματα που παρουσιάζονται στο φύλλο προϋπολογισμού σαν περιουσιακό στοιχείο μέχρι να πουληθούν. Το κόστος προϊόντων των πουλημένων αγαθών μεταφέρεται στο λογαριασμό των πουλημένων αγαθών.

Κόστος περιόδου: Το κόστος περιόδου περιλαμβάνεται στην βάση του χρόνου όπως και το ενοίκιο οι μισθοί και άλλα περιλαμβάνουν επίσης το κόστος πωλήσεων και διοικήσεως τα οποία είναι χρήσιμα για να διατηρηθεί μία επιχείρηση. Αν και είναι σημαντικά δεν είναι συνδεδεμένα με την παραγωγή και δεν μπορούν να μεταφερθούν σε ένα προϊόν. Χρεώνονται στην περίοδο στην οποία περιλαμβάνονται και μετριοούνται σαν δαπάνη.

Το κόστος πωλήσεων και διοικήσεως το διαχειρίζονται σαν κόστος περιόδου για τους εξής λόγους:

- I. οι περισσότερες από αυτές δαπάνες είναι από τη φύση τους σταθερές
- II. είναι δύσκολο να διαχωριστούν αυτά τα κόστη σε ένα προϊόν ισότιμα
- III. είναι δύσκολο να καθοριστεί η σχέση μεταξύ του κόστους και του προϊόντος
- IV. Τα πλεονεκτήματα από αυτές τις δαπάνες δεν μπορούν εύκολα να καθιερωθούν.

Το δίκτυο εισοδήματος επηρεάζεται και από το κόστος προϊόντος αλλά και από το κόστος περιόδου. Το κόστος προϊόντος συμπεριλαμβάνεται στο κόστος του προϊόντος που δεν επηρεάζει το εισόδημα μέχρι τη στιγμή το συγκεκριμένο προϊόν να πουληθεί. Το κόστος περιόδου χρεώνονται στην περίοδο στην οποία πραγματοποιούνται.

5.Από τις αλλαγές στη δραστηριότητα ή στην ένταση

Τα κόστη μπορεί να κατηγοριοποιηθούν σαν σταθερά, μεταβλητά και ημιμεταβλητά.

Σταθερό κόστος: Το chartered institute of management and accountants Στο Λονδίνο ορίζει το σταθερό κόστος σαν “ το κόστος το οποίο περιλαμβάνεται για μία περίοδο μέσα σε συγκεκριμένα όρια παραγωγής και πωλήσεων, και τείνει να είναι ανεπηρέαστο από τις διακυμάνσεις στα επίπεδα της δραστηριότητας”

Αυτό τό κόστος υπάρχει διότι τόσο οι φυσικές όσο και οι ανθρώπινες δραστηριότητες οι οποίες χρειάζονται για σκοπούς της επιχείρησης συμπεριλαμβάνονται. Αυτό το κόστος είναι συμβατικό για τις υποχρεώσεις και για τις αποφάσεις που αφορούν το management. Προκύπτει με το πέρασμα του χρόνου και όχι με την παραγωγή και εκφράζεται σαν όρος του χρόνου. Παραδείγματα είναι το ενοίκιο, οι φόροι ιδιοκτησίας, η ασφάλιση, οι μισθοί των υψηλόβαθμων και άλλα πολλά.

Είναι λάθος να πούμε ότι το σταθερό κόστος δεν αλλάζει ποτέ. Αυτό το κόστος μπορεί να εξαρτάται από τις συνθήκες. Όρος σταθερό αναφέρεται σε μία μη μεταβλητή σχέση συσχετιζόμενη με το σχετικό εύρος. Το σταθερό κόστος μπορεί να διαχωριστεί στις παρακάτω κατηγορίες για τους σκοπούς της ανάλυσης:

- α. **Το δεσμευμένο κόστος:** Αυτό το είδος κόστους υπάρχει για να κρατάνε συγκεκριμένες εγκαταστάσεις και δεν μπορούν εύκολα να απαλειφθούν. Το management έχει λίγη έως καθόλου διακριτικότητα πάνω σε αυτό το κόστος.
- β. **Κόστος πολιτικής και διαχείρισης:** Το κόστος πολιτικής είναι υπεύθυνο για την εφαρμογή συγκεκριμένων όρων της πολιτικής του management. Αυτό το κόστος συχνά είναι προαιρετικό και υπάρχει για να διαβεβαιώνουν το λόγο λειτουργίας της επιχείρησης, παράδειγμα μπορεί να είναι η εργασία των εργαζομένων.
- γ. **Προαιρετικό κόστος:** Αυτό δεν συνδέεται με την επιχείρηση και μπορούν να διαχειρίζονται από το management. Αυτό το κόστος είναι αποτέλεσμα από αποφάσεις ιδιαίτερης πολιτικής και νέων ερευνών. Μπορεί να μειωθεί σε ένα μικρό ποσοστό για τη διακριτικότητά του management.
- δ. **Κόστος βημάτων:** Αυτό το κόστος είναι σταθερό για ένα δεδομένο όριο των παραγόμενων προϊόντων και μετά αυξάνονται από το σταθερό ποσό σε ένα ανώτατο όριο παραγωγής.

Μεταβλητό κόστος: Το μεταβλητό κόστος είναι εκείνο το οποίο μεταβάλλεται άμεσα και αναλογικά με την παραγωγή, για παράδειγμα τα άμεσα υλικά, η άμεση εργασία και αρκετά άλλα. Θα πρέπει να τονίσουμε ότι το μεταβλητό κόστος ανά μονάδα είναι σταθερό αλλά το συνολικό κόστος αλλάζει σύμφωνα με τα επίπεδα της παραγωγής. Πάντα εκφράζεται σύμφωνα με τις μονάδες των προϊόντων και όχι με τις μονάδες της ώρας.

Οι αποφάσεις του μάνατζμεντ μπορούν να επηρεάσουν τη συμπεριφορά του κόστους όταν η αναδιάταξη και η μεταβλητότητα συμβαδίζει με αυτό. Αν οι συνθήκες στις οποίες η μεταβλητότητα έχει οριστεί αλλάζει, τότε θα πρέπει να οριστεί ξανά.

Ημιμεταβλητό (ημισταθερό) κόστος: Αυτό το είδος κόστους περιέχει σταθερά και μεταβλητά στοιχεία. Εξαιτίας του μεταβλητού στοιχείου κυμαίνονται μαζί με την ένταση και εξαιτίας του σταθερού στοιχείου δεν αλλάζουν σε σχέση με την αναλογία της παραγωγής. Το ημιμεταβλητό κόστος

αλλάζει στην ίδια κατεύθυνση με την οποία κυμαίνεται και η παραγωγή. Υποτίμηση είναι για παράδειγμα: όταν για δύο βάρδιες εργαζομένων η συνολική υποτίμηση είναι 50% περισσότερο από ότι για μία μοναδική βάρδια εργαζομένου. Αλλάζουν με πολύ μικρές αλλαγές στην παραγωγή αλλά όχι προς την ίδια κατεύθυνση.

6.Λειτουργική ταξινόμηση του κόστους

Μία επιχείρηση πραγματοποιεί έναν αριθμό από λειτουργίες. τα λειτουργικά έξοδα μπορεί να διαχωριστούν ως εξής:

- α. **Βιομηχανικό και κόστος παραγωγής:** Είναι το κόστος της λειτουργίας της βιομηχανικής διαίρεσης ενός εγχειρήματος. Αυτό περιλαμβάνει το κόστος των άμεσων υλικών, της άμεσης εργασίας, των άμεσων εξόδων, του πακεταρίσματος και όλες οι δαπάνες οι οποίες σχετίζονται με την παραγωγή.
- β. **Διοικητικά έξοδα:** Είναι έμμεσα και καλύπτουν όλες τις δαπάνες που συμβάλλουν στην πολιτική σχηματισμού ευθέως, στην οργάνωση και ελέγχει τη διαδικασία της απασχόλησης η οποία δεν σχετίζεται με την έρευνα, τη ανάπτυξη, την διανομή ή τις λειτουργίες πωλήσεων.
- γ. **Κόστος πωλήσεων και κατανομής:** Το κόστος πωλήσεων είναι το κόστος αναζήτησης της δημιουργίας και δίνει έναυσμα στη ζήτηση. Παραδείγματος χάρη, οι διαφημίσεις, η έρευνα αγοράς και άλλα πολλά. Το κόστος διανομής ξεκινάει με το που αρχίζει το πακέτο να παράγεται και τελειώνει με τη δημιουργία επιδιορθωμένων πακέτων διαθέσιμα για επαναχρησιμοποίηση. Περιλαμβάνει δαπάνες που προκαλούν τα άρθρα σε κεντρικές αποθήκες.

Κόστος έρευνας και ανάπτυξης : Περιλαμβάνουν το κόστος της ανακάλυψης νέων ιδεών, των προϊόντων από πειράματα και εφαρμόζει τα αποτελέσματα σε διαφημιστική βάση.

κόστος προ- παραγωγής: Όταν ένα εργοστάσιο ξεκινάει ή όταν ένα προϊόν παρουσιάζεται, συγκεκριμένες δαπάνες συμπεριλαμβάνονται. Αυτά είναι δοκιμαστικά. Το κόστος μετατρέπεται σε κόστος προ-παραγωγής και χρεώνονται στο κόστος της μελλοντικής παραγωγής.

7.σχέση με την λογιστική περίοδο

Το κόστος μπορεί να είναι η κεφάλαιο ή έσοδα.

Οι δαπάνες κεφαλαίου παρουσιάζουν κέρδος στο μέλλον και είναι χαρακτηριστικό σαν περιουσιακό στοιχείο. Από την άλλη μεριά τα κέρδη των εσόδων για μία συγκεκριμένη περίοδο τα διαχειρίζονται σαν δαπάνες. Όταν ένα περιουσιακό στοιχείο χρησιμοποιείται, οι δαπάνες κεφαλαίου εξαπλώνονται και μετατρέπονται σε κόστος. Μόνο όταν το κεφάλαιο και τα έσοδα διαφέρουν τότε το εισόδημα για μία συγκεκριμένη περίοδο μπορεί να καθοριστεί σωστά.

8.Ελεξιμότητα

Το κόστος μπορεί να είναι ελέγξιμο και μη ελέγξιμο

Το ελεγχόμενο κόστος: the chartered institute of management accountants προσδιορίζει το ελεγχόμενο κόστος σαν το κόστος το οποίο μπορεί να επηρεαστεί από το δικό του budget.

Μη ελεγχόμενο κόστος: είναι το κόστος το οποίο δεν είναι αντικείμενο ελέγχου σε κανένα επίπεδο από τον διοικητικό υπεύθυνο.

Οι διαφορές μεταξύ των όρων είναι πολύ σημαντικές για το λόγο της λογιστικής κοστολόγησης, τον έλεγχο του κόστους και την υπευθυνότητα της λογιστικής.

Ένα ελεγχόμενο κόστος μπορεί να ελέγχεται από ένα άτομο σε ένα επίπεδο οργανωτικότητας. Το συγκεκριμένο κόστος δεν είναι τελείως ελεγχόμενο.

Κάποια είδη κόστους έχουν το ένα μέρος τους ελεγχόμενο από ένα άτομο και το υπόλοιπο μέρος τους από ένα άλλο άτομο. Το κόστος συντήρησης μπορεί να ελέγχεται από τον μάνατζερ της παραγωγής αλλά και της έρευνας. Ο όρος “ελεγχόμενο κόστος” χρησιμοποιείται για το μεταβλητό κόστος και ο όρος “μη ελεγχόμενο κόστος” χρησιμοποιείται για το σταθερό κόστος.

Ο Belkaoni έχει αναφέρει κάποιες εσφαλμένες αντιλήψεις που αφορούν τα ελεγχόμενα κόστη:

- I. Όλα τα είδη από το μεταβλητό κόστος είναι ελεγχόμενα και τα σταθερά δεν είναι.

- II. όλα τα είδη από το άμεσο κόστος είναι ελεγχόμενο και το έμμεσο κόστος δεν είναι
- III. Όλα τα είδη από το μακροπρόθεσμο κόστος είναι ελεγχόμενα

Μερικές φορές ο παράγοντας του χρόνου και η δυνατότητα της λήψης αποφάσεων μπορούν να πραγματοποιήσουν ένα κόστος σαν ελεγχόμενο. Άμα η περίοδος του χρόνου είναι αρκετά μεγάλη όλα τα κόστη μπορούν να είναι ελεγχόμενα. Η σωστή αντιπροσωπεία βοηθάει στο να ιδρυθεί καθαρή υπευθυνότητα και ελεγχσιμότητα, αλλά όλα τα κόστη μπορούν να ελέγχονται από ένα ή από πολλά πρόσωπα. Η εξουσία και η υπευθυνότητα του ελέγχου του κόστους διαχωρίζεται σε πολλά επίπεδα, ενώ ο υπεύθυνος του management έχει τη δυνατότητα διαχείρισης για όλα τα κόστη.

9. Το κόστος για τους σκοπούς της αναλυτικής και της λήψης αποφάσεων.

- α. **Κόστος ευκαιρίας:** Το κόστος ευκαιρίας είναι το κόστος της επιλογής ενός τρόπου δράσης και έπειτα της απώλειας άλλων ευκαιριών έτσι ώστε να πραγματοποιηθεί αυτός ο τρόπος δράσης. Είναι το ποσό το οποίο μπορεί να ληφθεί εφόσον τα περιουσιακά στοιχεία είναι εφαρμοσμένα στην αμέσως επόμενη Εναλλακτική τους λύση.

Ο Edward Hermanson και ο Salmonson Ορίζουν ότι “ τα κέρδη που χάνονται από την απόρριψη της καλύτερης εναλλακτικής λύσης για την επιλεγμένη. Το κέρδος που έχει χαθεί συνήθως είναι το κέντρο εισοδήματος ή το κέρδος το οποίο θα είχε δημιουργηθεί από την απορριφθείσα εναλλακτική λύση”.

Παράδειγμα: Το κεφάλαιο το οποίο έχει επενδυθεί σε εργοστάσια και μηχανήματα δεν μπορεί τώρα να επενδυθεί σε μετοχές ή χρεωστικά, όπως για παράδειγμα η απώλεια των τόκων και των μερισμάτων που θα κερδίζονταν. Ένα άλλο παράδειγμα είναι όταν ο ιδιοκτήτης μιας επιχείρησης αρπάζει την ευκαιρία να μεταθέσει τον εαυτό του σε κάποιο άλλο μέρος. Το κόστος ευκαιρίας δεν υπάρχει στα βιβλία και είναι σημαντικό στη λήψη αποφάσεων και στη σύγκριση των εναλλακτικών λύσεων.

β. **Κατεστραμμένο κόστος:** ένα κατεστραμμένο κόστος είναι αυτό το οποίο έχει ήδη επιβληθεί και δεν μπορεί να απορριφθεί από αποφάσεις που θα παρθούν στο μέλλον. Όπως αναφέρεται, στα κόστη του παρελθόντος, ονομάζεται το αναπόφευκτο κόστος. Το National association accountants (Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής) ορίζει ένα κατεστραμμένο κόστος σαν “ τη δαπάνη για εξοπλισμό ή τις παραγωγικές πηγές οι οποίες δεν έχουν καμία οικονομική σύνδεση με τη διαδικασία λήψης αποφάσεων του παρόντος”. Αυτό το κόστος δεν είναι χρήσιμο για τη λήψη αποφάσεων καθώς όλα τα κόστη του παρελθόντος δεν έχουν κάποια σχέση. Ορίζεται σαν τον παλιό κόστος το οποίο δεν περιλαμβάνεται μέσα στην διαδικασία της λήψης αποφάσεων.

Έχει οριστεί επίσης σαν τη διαφορά ανάμεσα στην τιμή αγοράς ενός περιουσιακού στοιχείου και στην τιμή διάσωσης του.

γ. **Διαφοροποιημένο κόστος:** το διαφοροποιημένο κόστος έχει οριστεί σαν “ την διαφορά στο συνολικό κόστος μεταξύ των εναλλακτικών λύσεων, που υπολογίσει ώστε να βοηθήσει στην διαδικασία λήψης αποφάσεων”. το διαφοροποιημένο κόστος είναι η αύξηση ή η μείωση που εμφανίζεται στο συνολικό κόστος και προκύπτει από:

- I. την παραγωγή και τη διανομή λίγο περισσότερων ή λιγότερων προϊόντων
- II. την αλλαγή στην μέθοδο της παραγωγής
- III. κάποια πιθανή η πρόσθεση η αφαίρεση ενός προϊόντος ή μιας εδαφικής έκτασης
- IV. η επιλογή ενός επιπρόσθετου δικτύου πωλήσεων.

Το διαφορετικό κόστος ανάμεσα στα δύο επίπεδα παραγωγής είναι η διαφορά ανάμεσα στο οριακό κόστος σε αυτά τα δύο επίπεδα και η αύξηση ή μείωση του σταθερού κόστους, εφόσον αυτή υπάρχει. Αυτά το κόστος συνήθως είναι “το κόστος συγκεκριμένων σκοπών” και ορίζονται για ένα συγκεκριμένο λόγο και υπό συγκεκριμένες συνθήκες.

Το σταδιακά αυξανόμενο κόστος μετράει την προσθήκη στο κόστος μονάδος για την προσθήκη στα έξοδα. Αυτό το κόστος χρειάζεται να είναι το ίδιο σε κάθε επίπεδο παραγωγής. Συνήθως εκφράζεται σαν το κόστος ανά μονάδα ενώ το διαφοροποιημένο κόστος εκφράζεται στο σύνολο. Οι προηγούμενες εφαρμογές για την αύξηση της παραγωγής περιορίζονται στο κόστος μόνο, ενώ το διαφοροποιημένο κόστος έχει μία περιεκτική σημασία και μία εφαρμογή υπό την έννοια ότι ελέγχει και την αύξηση και τη μείωση.

Το διαφοροποιημένο κόστος είναι χρήσιμο στην οργάνωση και στον τρόπο λήψης αποφάσεων και βοηθάει ώστε να ληφθεί η καλύτερη εναλλακτική λύση. Βοηθάει το management να γνωρίζει το επιπρόσθετο κέρδος, το οποίο θα εμφανιστεί αν η αδρανής χωρητικότητα χρησιμοποιηθεί μόλις πραγματοποιηθούν οι επιπρόσθετες επενδύσεις.

δ. Το κόστος συνδέσμου: Η διαδικασία ενός μοναδικού ακατέργαστου υλικού το οποίο βγάζει αποτέλεσμα δύο ή περισσότερα διαφορετικά προϊόντα ταυτόχρονα. Τα συνδεδεμένα προϊόντα δεν είναι αναγνωρίσιμα σαν διαφορετικούς τύπους προϊόντων, εφόσον φτάσει ενός συγκεκριμένου σταδίου της παραγωγής το οποίο ονομάζεται το αποσπώμενο σημείο. Το συνδεδεμένο κόστος είναι το κόστος το οποίο επιβάλλεται στο σημείο της διαχώρισης. Ένα προϊόν μπορεί να έχει μεγάλη σημασία και άλλα προϊόντα μικρή σημασία. Αυτά τα προϊόντα που έχουν μικρή σημασία, ονομάζονται υποπροϊόντα. Ο Bierman και ο Djckman το ορίζουν σαν το « κόστος συνδέσμου συνδέεται σε μία κατάσταση στην οποία οι παράγοντες της παραγωγής, από την βασική τους φύση δημιουργούν δύο ή περισσότερα προϊόντα. Τα συνδετικά αποτελέσματα από τα οποία δημιουργούνται περισσότερα από ένα προϊόντα είναι τα αποτελέσματα των μεθόδων της παραγωγής, από την φύση ακατέργαστων υλικών και όχι από την απόφαση του management να παραχθούν και τα δύο.»
The national association of accountants τα ορίζει ως εξής:

“Το κόστος συνδέσμου σχετίζεται με δύο ή περισσότερα προϊόντα τα οποία έχουν παραχθεί από μία κοινή διαδικασία παραγωγής η από κοινά στοιχεία υλικών, εργασία ή δαπάνες. Ο οποιοσδήποτε συνδυασμός των προηγούμενων ώστε να μην μπορεί να παραχθεί το ένα χωρίς να έχει παραχθεί το άλλο”

Το συνδυαστικό κόστος μπορεί να κατανέμεται σε διαφορετικά προϊόντα μόνο με την υιοθέτηση μιας κατάλληλης βάσης κατανομής.

ε. Κοινό κόστος: τα κοινά κόστος είναι εκείνο το κόστος το οποίο ευθύνεται για περισσότερο από ένα προϊόν, εργασία, έδαφος και όποιο άλλο συγκεκριμένο στοιχείο κόστους.

Δεν συνδέονται εύκολα με τα μεμονωμένα προϊόντα και η διαφορά είναι γενικά κατανεμημένη.

Το national association of accountants ορίζει τον όρο ως “ το κόστος της εξυπηρέτησης των εργαζομένων στην δημιουργία δύο ή περισσότερων προϊόντων τα οποία δεν έχουν οριστεί σε αυτά τα προϊόντα ξεκάθαρα”

θα πρέπει να τονισθεί ότι οι αποφάσεις του management επηρεάζουν την σιγουριά των συνηθισμένων κόστων, παραδείγματος χάρη, το ενοίκιο ενός εργοστασίου είναι ένα κοινό κόστος σε όλα τα τμήματα τα οποία είναι σε αυτό το εργοστάσιο.

στ. νοθευμένο κόστος: αυτό το είδος του κόστους δεν περιλαμβάνονται και δεν είναι χρήσιμα όταν γίνεται η διαδικασία λήψης αποφάσεων για μία συγκεκριμένη κατάσταση. Αυτά τα κόστη είναι γνωστά σαν τα νοθευμένα κόστη και δεν συμπεριλαμβάνονται στα παραδοσιακά λογιστικά συστήματα.

ζ. Ενιαίο κόστος : Δεν είναι τόσο ιδιαίτερο κόστος. Το ενιαίο κόστος σημαίνει ότι οι αρχές ενός κοινού κόστους και οι διαδικασίες, υιοθετούνται από έναν αριθμό εταιρειών. Χρησιμοποιούνται σαν την σύγκριση αυτών των εταιρειών.

η. Οριακό κόστος: Είναι το σύνολο του μεταβλητού κόστους, του αρχικού κόστους αλλά και των μεταβλητών δαπανών. Επιπλέον αυτό το είδος από το κόστος διαχωρίζονται σαν σταθερά και μεταβλητά.

θ. Κόστος αντικατάστασης Αυτό είναι το κόστος το οποίο θα αντικαταστήσει ένα περιουσιακό στοιχείο σε μία προσωρινή αξία αγοράς όταν το κόστος της αντικατάστασης ενός περιουσιακού στοιχείου χρειαστεί. Αυτό σημαίνει ότι το κόστος αγοράς του περιουσιακού στοιχείου στη συγκεκριμένη τιμή αγοράς είναι σημαντικό και όχι το κόστος το οποίο έχει αγοραστεί προηγουμένως.

ι. Κόστος που έχει υποστεί ζημιά: περιλαμβάνει την πληρωμή σε εξωτερικούς παράγοντες, δίνει ένταση στις δαπάνες μετρητών όπως προβλέπεται σε τέτοιο είδος από το κόστος το οποίο δεν περιλαμβάνει κάποιες.

Αυτό το κόστος είναι υπεύθυνο για την σταθεροποίηση της τιμής ή για τις περιπτώσεις που πρέπει να παρθούν κάποιες αποφάσεις.

Κόστος μετατροπής

Είναι το κόστος από ένα ολοκληρωμένο προϊόν ή μια δουλειά που αποτελείται από άμεση εργασία και έμμεσα βιομηχανικά έξοδα. Μικρότερο κόστος από αυτό των μη επεξεργασμένων υλικών αλλά περιλαμβάνει τα κέρδη και τις απώλειες σε βάρος και ένταση άμεσων υλικών τα οποία χρησιμοποιούνται στην παραγωγή.

Κανονικό κόστος: είναι το κόστος το οποίο κανονικά περιλαμβάνεται σε κάθε επίπεδο παραγωγής. Στις συνθήκες στις οποίες αυτό το επίπεδο παραγωγής έχει φτάσει.

Ανιχνεύσιμο κόστος είναι το κόστος το οποίο εύκολα συνεργάζεται με ένα προϊόν, μία διαδικασία ή ένα τμήμα.

Αποφευχθούν κόστος Το πόθεν κόστος είναι εκείνο το οποίο υπό τις συνθήκες του παρόντος δεν επιβάλλεται.

Μη αποφευχθέν κόστος : είναι το κόστος το οποίο υπό τις συνθήκες του παρόντος πρέπει να επιβάλλεται.

Συνολικό κόστος είναι το σύνολο όλων των κόστων τα οποία συμμετείχαν σε μία συγκεκριμένη μονάδα, διαδικασία ή ακόμη και στη συνολική παραγωγή. Μπορεί επίσης να σημαίνει και το σύνολο των υλικών της εργασίας και των δαπανών. Η ορολογία συνολικό κόστος δεν είναι απόλυτη, ολοκληρώνεται καθώς δημιουργούνται όροι των στοιχείων από τα κόστη που χρησιμοποιούνται.

Αξία που προστέθηκε: Το συγκεκριμένο δεν είναι κόστος. Σημαίνει η τιμή πώλησης ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας.

2. ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ

2.1 Λογιστική κόστους

Η ιστορία της λογιστικής είναι τόσο παλιό όσο ο πολιτισμός. Είναι η διαδικασία προσδιορισμού, μέτρησης, καταγραφής και επικοινωνίας οικονομικών πληροφοριών, ικανών να εκφράζονται με χρήματα. Η λογιστική πληροφόρηση οφείλεται στη ικανότητα της για μείωση της αβεβαιότητας. Οι πληροφορίες πρέπει να είναι σχετικές, επαληθεύσιμες και ποσοτικώς απαλλαγμένες από τη διαδικασία αναγνώρισης, μέτρησης, καταγραφής και χρησιμότητας. Πριν από τη βιομηχανική επανάσταση, οι επιχειρήσεις ήταν μικρές και χαρακτηρίζονταν από απλές ανταλλαγές αγορών μεταξύ ατόμων και οργανισμών. Εκείνη την εποχή υπήρχε ανάγκη ακριβούς τήρησης βιβλίων, αν και όχι τόσο μεγάλης κλίμακας λογιστικής κόστους. Ωστόσο, η βιομηχανική επανάσταση του 18ου αιώνα έφερε μεγάλες βιομηχανίες επεξεργασίας που εκτελούσαν ενιαίες δραστηριότητες (π.χ. κλωστοϋφαντουργικά, σιδηροδρομικές κ.λπ.). Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, υπήρξε έλλειψη αγοράς για τα ενδιάμεσα προϊόντα, λόγω των οποίων οι πληροφορίες κόστους απέκτησαν τίτλο ως εργαλείο μέτρησης της αποτελεσματικότητας των διαφόρων διαδικασιών. Αλλά η έννοια του βασικού κόστους χρησιμοποιήθηκε γύρω στο 1875 από ορισμένους Βιομηχάνους. Η περίοδος, 1880 μ.Χ. 1925 μ.Χ., έβλεπε την ανάπτυξη πολύπλοκων σχεδιασμών προϊόντων και την εμφάνιση πολυτοίχιων εταιρειών όπως η Du Pont, η General Motors κλπ. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου αναπτύχθηκε η επιστημονική διαχείριση η οποία οδήγησε τους λογιστές να μετατρέψουν τα φυσικά πρότυπα σε σταθερό κόστος, το τελευταίο χρησιμοποιείται για ανάλυση και έλεγχο διακύμανσης. Το 1913 ο J.L. Nicholson δημοσίευσε ένα βιβλίο «Θεωρία και πρακτική λογιστικής κόστους» από τη Νέα Υόρκη.

Κατά τη διάρκεια του Α' και Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η κοινωνική σημασία της λογιστικής κόστους αυξήθηκε με την αύξηση της δαπάνης για την υπεράσπιση της χώρας. Με την έλλειψη ανταγωνιστικών αγορών για το μεγαλύτερο μέρος του απαιτούμενου πολέμου, οι χώρες σε πολλές χώρες υπέβαλαν συμβόλαια

κόστους και συνθηκών, βάσει των οποίων η τιμή που έπρεπε να καταβληθεί ήταν το κόστος παραγωγής, συν ένα συμφωνημένο ποσοστό παραγωγής. Η εξάρτηση από τα κόμματα της υπεράσπισης στις πληροφορίες για το κόστος συνεχίστηκε και μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Ακόμα και σήμερα, οι περισσότερες από τις δημόσιες συμβάσεις αποφασίζονται με το κόστος.

2.1.1. Στοιχεία της λογιστικής κόστους

Η λογιστική κόστους έχει σαν στόχο τη συστηματική καταγραφή των εξόδων και την ανάλυση αυτών, έτσι ώστε να εξακριβώνεται το κόστος κάθε κατασκευασμένου προϊόντος ή υπηρεσίας που παρέχεται από έναν οργανισμό. Οι πληροφορίες σχετικά με το κόστος κάθε προϊόντος ή υπηρεσίας θα επιτρέψουν στη διοίκηση να γνωρίζει πού να εξοικονομεί κόστος, πώς να καθορίζει τις τιμές, πώς να μεγιστοποιεί τα κέρδη και ούτω καθεξής. Έτσι, οι κύριοι στόχοι της λογιστικής κοστολόγησης είναι οι ακόλουθοι:

- (1) Να αναλύσει και να ταξινομήσει όλες τις δαπάνες αναφορικά με το κόστος των προϊόντων και των εργασιών.
- (2) Να φτάσει στο κόστος παραγωγής κάθε μονάδας, εργασίας, λειτουργίας, τμήματος ή υπηρεσίας και να αναπτύξει το πρότυπο κόστος.
- (3) Να υποδείξει στη διοίκηση τυχόν αναποτελεσματικότητα και έκταση των διαφόρων μορφών αποβλήτων. Είτε πρόκειται για υλικά, χρόνο, δαπάνες είτε για τη χρήση μηχανημάτων, εξοπλισμού και εργαλείων. Η ανάλυση των αιτιών των μη ικανοποιητικών αποτελεσμάτων μπορεί να υποδηλώνει διορθωτικά μέτρα.
- (4) Να παρέχει στοιχεία για τους περιοδικούς λογαριασμούς κερδών και ζημιών και τους ισολογισμούς σε χρονικά διαστήματα όπως, εβδομαδιαία, μηνιαία ή τριμηνιαία, όπως επιθυμεί η διοίκηση κατά τη διάρκεια του οικονομικού έτους, όχι μόνο για να εξηγηθεί λεπτομερώς μόνο για το σύνολο της επιχείρησης, αλλά και για τα τμήματα ή μεμονωμένα προϊόντα, οι ακριβείς τιμές για κέρδη ή ζημίες που αποκαλύφθηκαν συνολικά, στα αποτελέσματα χρήσεως.
- (5) Για να αποκαλυφθούν πηγές από οικονομίες στην παραγωγή πρέπει να δώσουν σημασία στους τύπους σχεδιασμού εξοπλισμού, στη παραγωγή και διάταξη. Για την εξασφάλιση ταχείας και εποικοδομητικής δράσης μπορεί να

απαιτούνται καθημερινές, εβδομαδιαίες, μηνιαίες ή τριμηνιαίες πληροφορίες
(6) Να παρέχονται ακριβή στοιχεία κόστους για τη σύγκριση με εκτιμήσεις και να χρησιμεύουν ως οδηγός για τις μελλοντικές τιμές, βοηθώντας τη διοίκηση στις τιμές- πολιτική σταθεροποίησης.

(7) Με σκοπό να αποδειχθεί σε περίπτωση προετοιμασίας των τυποποιημένων δαπανών, ποιο είναι το κόστος παραγωγής και με το οποίο μπορεί να συγκριθεί το πραγματικό κόστος που τελικά καταγράφεται.

(8) Παρουσίαση συγκριτικών δεδομένων κόστους για διάφορους κύκλους και διάφορους όγκους παραγωγής.

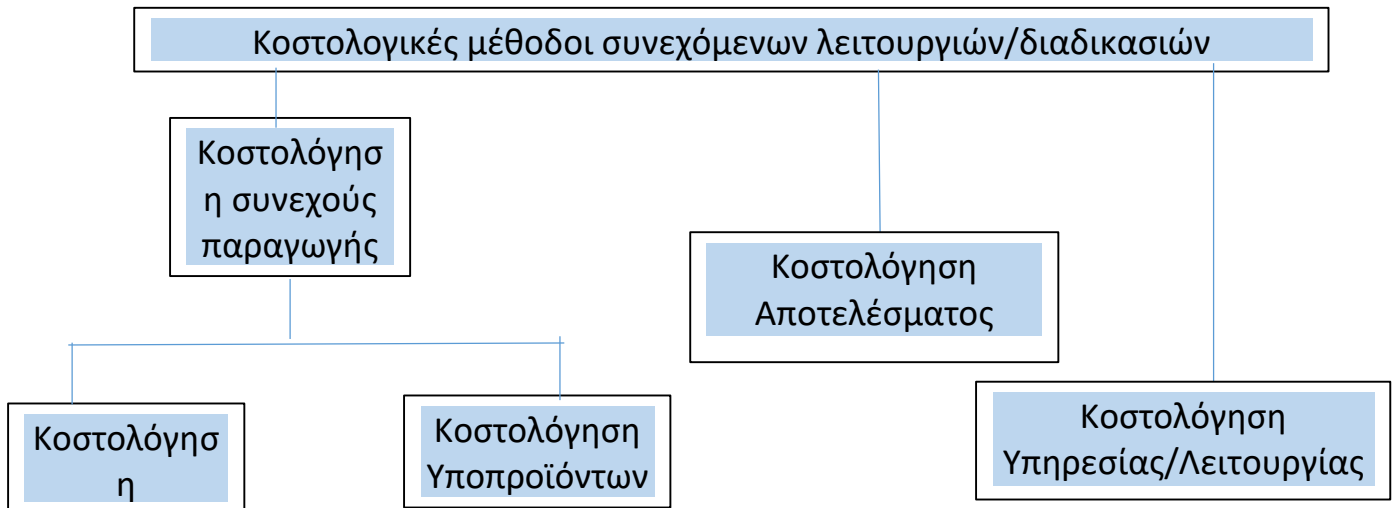
(9) Τη παροχή διαρκούς απογραφής των καταστημάτων και άλλων υλικών ώστε να είναι δυνατή η προετοιμασία του προσωρινού λογαριασμού κίνησης και ζημιών και του ισολογισμού χωρίς την ανάληψη αποθεμάτων και ελέγχους των αποθεμάτων και οι προσαρμογές πραγματοποιούνται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Επίσης, να αποτελέσει τη βάση για τον προγραμματισμό της παραγωγής και για την αποφυγή άσκοπων σπαταλών ή απωλειών υλικών και καταστημάτων.

(10) Παροχή πληροφοριών που επιτρέπουν στη διοίκηση να λαμβάνει βραχυπρόθεσμες αποφάσεις διαφόρων τύπων, όπως η προσφορά τιμών σε ειδικούς πελάτες ή κατά τη διάρκεια μιας πτώσης, να αποφασίζει ή να αγοράζει και να καθορίζει προτεραιότητες σε διάφορα προϊόντα.

2.2. Μέθοδοι κοστολόγησης

Οι γενικές θεμελιώδεις αρχές για τον προσδιορισμό του κόστους είναι οι ίδιες σε κάθε σύστημα λογιστικής κοστολόγησης, αλλά οι μέθοδοι ανάλυσης και παρουσίασης του κόστους ποικίλλουν από τη βιομηχανία στη βιομηχανία.

Χρησιμοποιούνται διαφορετικές μέθοδοι επειδή οι επιχειρηματικές επιχειρήσεις ποικίλλουν ανάλογα με τη φύση τους και τον τύπο προϊόντων ή υπηρεσιών που παράγουν ή παρέχουν.

(Accounting Research Bulletin 2012)

Κόστος έργου (Job Costing)

Αναφέρεται σε ένα σύστημα κοστολόγησης στο οποίο τα κόστη προσδιορίζονται από συγκεκριμένες εργασίες ή παραγγελίες που δεν είναι συγκρίσιμες μεταξύ τους. Οι βιομηχανίες στις οποίες εφαρμόζεται γενικά αυτή η μέθοδος κοστολόγησης είναι οι αυτοκινητοβιομηχανίες, τα συνεργεία επισκευής, η κατασκευή πλοίων, η κατασκευή κατοικιών, η κατασκευή κινητήρων και μηχανημάτων κλπ.

Συμβόλαιο κοστολόγησης (contract costing)

Αν και η κοστολόγηση του συμβολαίου δεν διαφέρει κατ'αρχήν από το κόστος εργασίας, είναι βολικό να αντιμετωπίζονται ξεχωριστά οι λογαριασμοί κόστους συμβολαίου. Ο όρος συνήθως εφαρμόζεται στη μέθοδο κοστολόγησης που υιοθετείται όταν πραγματοποιούνται συμβάσεις μεγάλης κλίμακας σε διαφορετικούς τόπους, όπως στην περίπτωση της κατασκευής κτιρίων.

Κοστολόγηση παρτίδων (batch costing)

Αυτή η μέθοδος είναι επίσης ένας τρόπος κοστολόγησης θέσεων εργασίας. Μία παρτίδα παρόμοιων προϊόντων θεωρείται σαν μια εργασία και διαπιστώνεται το κόστος αυτής της πλήρους παρτίδας. Στη συνέχεια χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό του μοναδιαίου κόστους των προϊόντων που παράγονται. Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι τα

παραγόμενα άρθρα δεν θα πρέπει να χάσουν την ταυτότητά τους στις παραγωγικές διαδικασίες.

Τερματική κοστολόγηση (terminal costing).

Αυτή η μέθοδος είναι επίσης ένας τρόπος κοστολόγησης θέσεων εργασίας.

Αυτή η μέθοδος δίνει έμφαση στη βασική φύση του κόστους εργασίας.

Δηλαδή το κόστος μπορεί να τερματιστεί σωστά σε κάποιο σημείο και να σχετίζεται με μια συγκεκριμένη εργασία.

Κοστολόγηση Λειτουργίας (operation costing).

Αυτή η μέθοδος υιοθετείται όταν είναι επιθυμητό να εξακριβωθεί το κόστος διεξαγωγής μιας επιχείρησης σε ένα τμήμα π.χ. συγκόλλησης. Για τις μεγάλες επιχειρήσεις, είναι συχνά απαραίτητο να εξακριβωθεί το κόστος των διαφόρων λειτουργιών.

Κοστολόγηση διαδικασιών (process costing)

Όταν ένα προϊόν περνά μέσα από ξεχωριστά στάδια ή διαδικασίες, καθώς η έξοδος μιας διαδικασίας είναι η είσοδος της επακόλουθης διαδικασίας, είναι συχνά επιθυμητό να εξακριβωθεί το κόστος κάθε σταδίου ή της διαδικασίας παραγωγής. Αυτό είναι γνωστό ως κοστολόγηση διεργασίας. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται όταν είναι δύσκολο να μεταφερθεί το στοιχείο του αρχικού κόστους σε μια συγκεκριμένη παραγγελία, επειδή η ταυτότητά του χάνεται σε όγκο συνεχούς παραγωγής. Η κοστολόγηση της διαδικασίας υιοθετείται γενικά σε κλωστοϋφαντουργικές βιομηχανίες, χημικές βιομηχανίες, διυλιστήρια πετρελαίου, παραγωγή σαπουνιών, βυρσοδεψία κ.λπ.

Μονάδα ή ενιαία ή έξοδος ή κοστολόγηση μονής παραγωγής (Unit or Single or Output or Single-output Costing)

Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται όταν παράγεται ένα μόνο είδος ή η υπηρεσία παρέχεται με συνεχή κατασκευαστική δραστηριότητα. Το κόστος ολόκληρου του κύκλου παραγωγής διαπιστώνεται ως διαδικασία ή σειρά διαδικασιών και το κόστος ανά μονάδα επιτυγχάνεται διαιρώντας το συνολικό κόστος με τον αριθμό των παραγόμενων μονάδων. Η μονάδα κοστολόγησης επιλέγεται ανάλογα με τη φύση του προϊόντος. Καταρτίζονται καταστάσεις δαπανών ή φύλλα δαπανών βάσει των οποίων ταξινομούνται διάφορα είδη δαπανών και η συνολική δαπάνη διαιρείται με τη συνολική παραγόμενη ποσότητα

προκειμένου να υπολογιστεί το μοναδιαίο κόστος παραγωγής. Αυτή η μέθοδος είναι κατάλληλη σε βιομηχανίες όπως τούβλα, κολπίσκους, αλευρόμυλους, κατασκευή τσιμέντου κλπ. Αυτή η μέθοδος είναι χρήσιμη για το τμήμα συναρμολόγησης σε ένα εργοστάσιο που παράγει ένα μηχανικό αντικείμενο, π.χ. ποδήλατο.

Κοστολόγηση λειτουργίας (operating costing)

Αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται όταν παρέχονται υπηρεσίες παρά παράγονται αγαθά. Η διαδικασία είναι ίδια με την περίπτωση της μονής κοστολόγησης της παραγωγής. Τα συνολικά έξοδα της επιχείρησης διαιρούνται με τις μονάδες και το επίπεδο το οποίο το κόστος ανά μονάδα υπηρεσίας έχει φτάσει. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται σε σιδηροδρομικές, οδικές μεταφορές, επιχειρήσεις ύδρευσης, τηλεφωνικές υπηρεσίες, εταιρείες ηλεκτρισμού, νοσοκομειακές υπηρεσίες, δημοτικές υπηρεσίες κλπ.

Πολλαπλή ή σύνθετη κοστολόγηση (multiple or composing costing)

Ορισμένα προϊόντα είναι τόσο περίπλοκα ώστε να μην υπάρχει ενιαίο σύστημα κοστολόγησης. Χρησιμοποιείται όταν υπάρχουν διάφορα εξαρτήματα που παράγονται χωριστά και συναρμολογούνται στη συνέχεια σε μια πολύπλοκη παραγωγή. Το συνολικό κόστος προσδιορίζεται με υπολογισμό του κόστους των στοιχείων, τα οποία συλλέγονται με βάση το κόστος εργασίας ή της διαδικασίας και στη συνέχεια συγκεντρώνουν το κόστος με τη χρήση του ενιαίου συστήματος εξόδων ή κόστους. Αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται στις κατασκευαστικές εταιρείες που παράγουν αυτοκίνητα, αεροπλάνα, εργαλειομηχανές, συγγραφείς τύπου, ραδιόφωνα, κύκλους, ραπτομηχανές κλπ.

Τμηματική κοστολόγηση (departmental costing)

Όταν το κόστος προσδιορίζεται από το τμήμα, η μέθοδος ονομάζεται "Τμηματική κοστολόγηση. Συνήθως, για τον προσδιορισμό του κόστους των διαφόρων αγαθών ή υπηρεσιών που παράγονται από το τμήμα, το συνολικό κόστος θα πρέπει να αναλυθεί, για παράδειγμα, με τη χρήση του κόστους εργασίας ή το κόστος μονάδας.

Κοστολόγηση με βάση την παραγωγή (production costing)

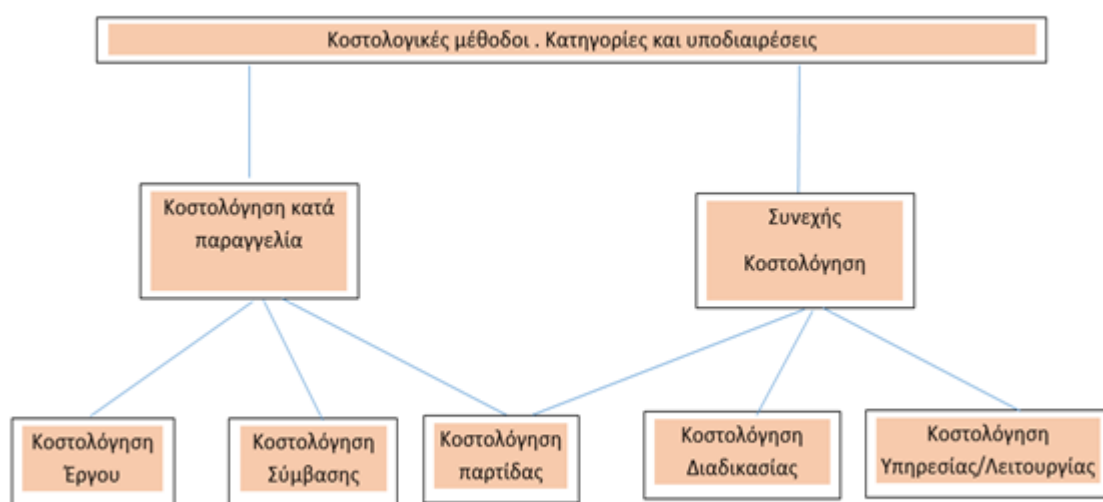
Γνωρίζοντας το κόστος κάθε σταδίου παραγωγής, η διοίκηση μπορεί να

βελτιστοποιήσει τις διαδικασίες παραγωγής, τα χρονοδιαγράμματα παράδοσης και τις γενικές επιχειρηματικές δραστηριότητες σε μια προσπάθεια να παράγει καλύτερα προϊόντα πιο αποτελεσματικά από ό, τι στο παρελθόν.

Οι λογιστές διαχείρισης αναλύουν τις διαδικασίες του προϊόντος και παρακολουθούν αυτήν τη μέτρηση, προκειμένου να τιμολογήσουν σωστά τα αγαθά και τις υπηρεσίες τους για να επιτύχουν το κατάλληλο περιθώριο.

2.3. Τεχνικές κοστολόγησης

Οι ακόλουθες μέθοδοι κοστολόγησης χρησιμοποιούνται από τη διοίκηση για τον έλεγχο των δαπανών και τη διενέργεια ελέγχων:

(Theory in cost accounting I.Narsis)

Ιστορική (ή συμβατική) κοστολόγηση (Historical or conventional costing)

Αναφέρεται στον προσδιορισμό των δαπανών μετά την πραγματική πραγματοποίησή τους. Αυτό σημαίνει ότι το κόστος ενός προϊόντος μπορεί να υπολογιστεί μόνο μετά την παραγωγή του. Το σύστημα αυτό είναι χρήσιμο μόνο για τον προσδιορισμό του κόστους, αλλά δεν είναι χρήσιμο για την άσκηση ελέγχου επί του κόστους. Μπορεί να χρησιμεύσει ως καθοδήγηση για τη μελλοντική παραγωγή μόνο όταν οι συνθήκες εξακολουθούν να είναι οι ίδιες στο μέλλον.

Πρότυπη κοστολόγηση (standard costing)

Αναφέρεται στην προετοιμασία των τυποποιημένων δαπανών και στην εφαρμογή τους για τη μέτρηση των μεταβολών από το κανονικό κόστος και την ανάλυση των παραλλαγών με σκοπό τη διατήρηση της μέγιστης αποδοτικότητας στην παραγωγή. Αυτό που γίνεται σε αυτήν την περίπτωση είναι ότι το κόστος κάθε αντικειμένου προσδιορίζεται προηγουμένως υπό τις τρέχουσες και αναμενόμενες συνθήκες, αλλά μερικές φορές καθορίζονται πρώτα υπό κανονικές ή ιδανικές συνθήκες. Στη συνέχεια, το πραγματικό κόστος συγκρίνεται με το προκαθορισμένο κόστος και παρατηρούνται αποκλίσεις γνωστές ως διακυμάνσεις. Ακολούθως διαπιστώνονται οι λόγοι για τις διακυμάνσεις και λαμβάνονται τα αναγκαία μέτρα για την αποφυγή της επανάληψής τους.

Οριακή κοστολόγηση (Marginal Costing)

Αναφέρεται στην εξακρίβωση του οριακού κόστους με τη διαφοροποίηση μεταξύ του κόστους ομαδοποίησης, του ενδεχόμενου κόστους και της επίδρασης του κέρδους στις μεταβολές του όγκου ή του τύπου της παραγωγής. Στην περίπτωση αυτή, μόνο τα έξοδα που προκύπτουν από τη μεταβολή του κόστους μπορούν να μεταφερθούν σε προϊόντα ή εργασίες, ενώ τα πάγια έξοδα επιβαρύνουν το λογαριασμό κερδών και ζημιών της περιόδου κατά την οποία προκύπτουν τα ομοιόμορφα έξοδα και οι μέθοδοι λογιστικής κοστολόγησης.

Ομοιόμορφη κοστολόγηση (uniform costing)

Μια τεχνική όπου οι τυποποιημένες αρχές και μέθοδοι λογιστικής κοστολόγησης χρησιμοποιούνται από διάφορες εταιρείες και επιχειρήσεις, ονομάζεται ομοιόμορφη κοστολόγηση. Αυτό βοηθά στη σύγκριση των επιδόσεων μιας επιχείρησης με εκείνη της άλλης.

Άμεση κοστολόγηση (direct costing)

Η πρακτική της χρέωσης όλων των άμεσων δαπανών σε πράξεις, διαδικασίες ή προϊόντα που αφήνουν το έμμεσο κόστος να αφαιρεθεί από τα κέρδη στη χρονική περίοδο κατά την οποία προκύπτουν, ονομάζεται άμεσο κόστος.

Πλήρης κοστολόγηση (absorption costing)

Η πρακτική της χρέωσης όλων των δαπανών, στη λειτουργία, τη διαδικασία ή τα προϊόντα ή τη διαδικασία ονομάζεται κοστολόγηση απορρόφησης.

Κοστολόγηση βάση δραστηριότητας (Activity Based Costing, ABC)

Είναι μια μέθοδος εκχώρησης του κόστους των πόρων του οργανισμού μέσω δραστηριοτήτων για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που παρέχονται στους πελάτες του. Ορίζεται ως μια τεχνική της κατανομής του κόστους σε μονάδες κόστους στις βάσεις των οφελών που εισπράττονται από έμμεσες δράσεις, π.χ. παραγγελία, εγκατάσταση, διασφάλιση ποιότητας. Η κοστολόγηση βάση δραστηριότητας περιλαμβάνει τον προσδιορισμό του κόστους με κάθε δραστηριότητα που οδηγεί σε αυτό, γεγονός που την καθιστά τη βάση για τον επιμερισμό του κόστους για διάφορα προϊόντα ή θέσεις εργασίας βάσει του αριθμού των δραστηριοτήτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωσή τους. Χρησιμοποιείται βασικά για τον καταμερισμό του κόστους των γενικών εξόδων σε έναν οργανισμό που διαθέτει προϊόντα που διαφέρουν ως προς τον όγκο και την πολυπλοκότητα της παραγωγής. Σύμφωνα με αυτή την τεχνική, τα γενικά έξοδα του οργανισμού αναγνωρίζονται με κάθε δραστηριότητα η οποία ενεργεί ως οδηγός κόστους, δηλ. Η αιτία για την επιβάρυνση των γενικών εξόδων. Τέτοιοι οδηγοί κόστους μπορεί να είναι οι εντολές αγοράς που εκδίδονται, οι αιτήσεις συντήρησης ποιότητας, οι αποδείξεις υλικών, οι μετακινήσεις αποθεμάτων, η κατανάλωση ενέργειας, ο χρόνος μηχανής κλπ. Έχοντας προσδιορίσει τα γενικά έξοδα με κάθε κέντρο κόστους, μπορεί να εξακριβωθεί το κόστος ανά μονάδα κόστους. Τα γενικά έξοδα μπορούν να αποδοθούν σε θέσεις εργασίας με βάση τον αριθμό των δραστηριοτήτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωσή τους. Αυτό χρησιμοποιείται γενικά ως εργαλείο για την κατανόηση του κόστους και της αποδοτικότητας των προϊόντων και των πελατών. Ως εκ τούτου, η κοστολόγηση βάση δραστηριότητας χρησιμοποιήθηκε κυρίως για τη στήριξη στρατηγικών αποφάσεων όπως η τιμολόγηση, η εξωτερική ανάθεση και ο προσδιορισμός και η μέτρηση των πρωτοβουλιών βελτίωσης της διαδικασίας. Χρησιμοποιούνται οι αρχές για να επικεντρωθεί η προσοχή της διοίκησης στο συνολικό κόστος για την παραγωγή ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας και τη βάση για την πλήρη ανάκτηση του κόστους. Οι υπηρεσίες υποστήριξης είναι

ιδιαίτερα κατάλληλες για πόρους που βασίζονται σε δραστηριότητες, επειδή παράγουν αναγνωρίσιμες και μετρήσιμες μονάδες παραγωγής. Η κοστολόγηση βάσει δραστηριότητας ενθαρρύνει τους διαχειριστές να προσδιορίσουν ποιες δραστηριότητες είναι προστιθέμενης αξίας εκείνες που θα ολοκληρώσουν καλύτερα την αποστολή, την εξυπηρέτηση ή την ικανοποίηση της ζήτησης των πελατών. Βελτιώνει την επιχειρησιακή αποτελεσματικότητα και ενισχύει τη λήψη αποφάσεων μέσω καλύτερων, πιο ουσιαστικών πληροφοριών σχετικά με το κόστος.

2.4. Κόστος εργασίας

Το κόστος εργασίας είναι ένα σημαντικό στοιχείο του κόστους ειδικά σε έναν οργανισμό που χρησιμοποιεί περισσότερες χειρωνακτικές λειτουργίες. Είναι το κόστος της ανθρώπινης προσπάθειας στο προϊόν και απαιτούνται συντονισμένες προσπάθειες για τον έλεγχό του. Ο διοικητικός στόχος της διατήρησης του κόστους εργασίας όσο το δυνατόν χαμηλότερου επιτυγχάνεται με την εξισορρόπηση της παραγωγικότητας με τους μισθούς. Οι χαμηλοί μισθοί δεν συνεπάγονται απαραίτητα χαμηλό κόστος εργασίας. Το χαμηλό κόστος εργασίας είναι δυνατό με τη σημαντική αύξηση των μισθών έναντι της αντίστοιχης αύξησης της παραγωγικότητας. Το κέρδος αντανακλάται τόσο στο κόστος εργασίας, όσο και στη δαπάνη γενικών εξόδων ανά μονάδα, δεδομένου ότι τα γενικά έξοδα κατανέμονται σε μεγαλύτερο όγκο. Και πάλι, η παραγωγικότητα της εργασίας είναι αρκετά ευέλικτη. Δεν έχει μηχανισμούς περιορισμού όπως οι μηχανές. Το κόστος εργασίας είναι ζωτικός παράγοντας που επηρεάζει όχι μόνο το κόστος παραγωγής αλλά και τις εργασιακές σχέσεις του οργανισμού. Κανένας οργανισμός δεν μπορεί να περιμένει να προσελκύσει και να επιτύχει υπαγόμενους και κίνητρα εργαζόμενους, εκτός αν τους καταβάλει δίκαιη αμοιβή. Η αμοιβή των εργαζομένων επομένως επηρεάζει ζωτικά την ανάπτυξη και την κερδοφορία της εταιρείας. Για τους μισθωτούς, η αμοιβή είναι κάτι περισσότερο από ένα μέσο ικανοποίησης των φυσικών αναγκών τους. Οι μισθοί και οι μισθοί επηρεάζουν σημαντικά τη διανομή εισοδήματος, την εξοικονόμηση εργασίας και τις τιμές κατανάλωσης. Έτσι, η αμοιβή των εργαζομένων είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα από την άποψη των υπαλλήλων και του εργοδότη.

(Accounting Research Bulletin 2012)

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Το συνολικό κόστος εργασίας μπορεί να ταξινομηθεί ως εξής: α) άμεσο κόστος εργασίας, β) έμμεσο κόστος εργασίας.

Άμεσο Κόστος Εργασίας

Περιγράφει το σύνολο της εργασίας που δαπανάται για τη μεταβολή της κατασκευής, της σύνθεσης, της διαμόρφωσης ή της κατάστασης του προϊόντος. Οι μισθοί που καταβάλλονται στους εργαζόμενους που είναι ανειδίκευτοι για την εργασία τους μπορούν να διατεθούν ειδικά για το συγκεκριμένο προϊόν ή τη διαδικασία, ανάλογα με την περίπτωση. Σε κάθε παραγωγική διαδικασία ή υπηρεσία, οι απασχολούμενοι εργαζόμενοι μπορεί να είναι των εξής δύο κατηγοριών:

(α) Όσοι ασχολούνται άμεσα με την παραγωγή ή την εκτέλεση μιας επιχείρησης ή μιας διαδικασίας

(β) Όσοι βοηθούν στη διαδικασία μέσω την εποπτεία, τη συντήρηση, τη μεταφορά υλικών κ.λπ.

Οι εργαζόμενοι που υπάγονται στην πρώτη κατηγορία συνιστούν άμεση εργασία και οι μισθοί που καταβάλλονται σε αυτούς ονομάζονται άμεσοι μισθοί. Σε ένα εργοστάσιο στο οποίο πραγματοποιείται η παραγωγή ενός αριθμού προϊόντων ή σε μια δουλειά, οι εργαζόμενοι λαμβάνουν κάρτες εργασίας στις οποίες σημειώνουν το χρόνο που αφιερώνεται σε κάθε εργασία

ή προϊόν. Αυτές οι κάρτες εργασίας αναλύονται στη συνέχεια κατά τρόπον ώστε να μπορούν να υπολογιστούν οι μισθοί που αποδίδονται σε κάθε εργασία. Το άμεσο κόστος εργασίας είναι εκείνο το μέρος των μισθών ή των μισθών που μπορούν να κατανεμηθούν και να χρεωθούν σε μια ενιαία μονάδα κοστολόγησης. Μπορεί εύκολα να αναγνωριστεί και να χρεωθεί σε μια ενιαία σχέση με το προϊόν / διαδικασία. Το άμεσο κόστος εργασίας μπορεί εύκολα να υπολογιστεί και είναι αρκετά σημαντικό στην ποσότητα.

Έμμεσο κόστος Εργασίας

Αναφέρεται στην εργασία που καταναλώνεται που δεν μεταβάλλει την κατασκευή, τη διαμόρφωση, τη σύνθεση ή την κατάσταση του προϊόντος αλλά συνεισφέρει γενικά σε αυτές τις εργασίες και την ολοκλήρωση του προϊόντος και την προοδευτική μετακίνηση και χειρισμό του έως το σημείο αποστολής . Με άλλα λόγια, η εργασία που απασχολείται για το σκοπό της εκτέλεσης καθηκόντων παρεπόμενων προϊόντων ή παρεχόμενων υπηρεσιών θεωρείται έμμεση εργασία. Οι μισθοί που καταβάλλονται σε εργοδηγούς, επιβλέποντες, επιθεωρητές, γραμματείς, καταστηματαρχές, λογιστές, πωλητές, διευθυντές κ.λπ., αποτελούν παραδείγματα έμμεσου κόστους εργασίας. Αυτό το κόστος δεν είναι εύκολο αναγνωρίσιμο με συγκεκριμένες μονάδες κόστους. Το έμμεσο κόστος εργασίας μπορεί να ταξινομηθεί όπως αυτό που δαπανάται στα τμήματα παραγωγής και στις υπηρεσίες (το μεγαλύτερο μέρος του κόστους εργασίας σε ένα τμήμα παραγωγής θα είναι άμεσο). Η ταξινόμηση πρέπει να επιτρέπει τον έλεγχο αυτών των δαπανών και την κωδικοποίηση των έμμεσων λογαριασμών εργασίας.

Ανάγκη για διάκριση μεταξύ άμεσου και έμμεσου κόστους εργασίας:

Η διάκριση πρέπει να γίνεται:

- (α) για τον υπολογισμό του ακριβούς κόστους εργασίας και ως εκ τούτου να παρέχει μια βάση για αυστηρό έλεγχο
- (β) για τη διευκόλυνση του υπολογισμού της αποδοτικότητας της εργασίας
- (γ) γενικά έξοδα
- (δ) για την εφαρμογή συστημάτων κινήτρων.
- (ε) για τη σύγκριση μεταξύ μονάδων.
- (στ) για την εκτίμηση του συνολικού κόστους εργασίας.

2.4.1 Άμεσα έξοδα

Τα έξοδα μπορούν να οριστούν ως "το κόστος των υπηρεσιών που παρέχονται σε μια επιχείρηση και το πλασματικό κόστος της χρήσης των περιουσιακών στοιχείων που κατέχονται". Άμεσες δαπάνες είναι εκείνες οι δαπάνες που είναι άμεσα απαιτητές σε λογαριασμό εργασίας. Οι άμεσες δαπάνες μπορούν να οριστούν ως οι δαπάνες που είναι εύκολα αναγνωρίσιμες και καταλογίζονται στις μεμονωμένες μονάδες ή θέσεις εργασίας. Όλες οι δαπάνες εκτός από το άμεσο υλικό ή την άμεση εργασία που πραγματοποιούνται για ένα συγκεκριμένο προϊόν ή διαδικασία ορίζονται ως άμεσες δαπάνες. Τα έξοδα που μπορούν να προσδιοριστούν με μια ιδιοκτησία, έναν πελάτη ή ένα προϊόν μπορούν να θεωρηθούν ως άμεσα έξοδα. Οι δαπάνες σε σχέση με ένα τμήμα μπορεί να είναι άμεσες αλλά έμμεσες σε σχέση με το προϊόν.

Οι άμεσες δαπάνες ορίζονται ως "δαπάνες, εκτός των υλικών ή των μισθών, που πραγματοποιούνται για ένα συγκεκριμένο προϊόν ή υπηρεσία πώλησης". Δεν υπάρχει κανένας σκληρός και γρήγορος κανόνας σχετικά με την ταξινόμηση των δαπανών σε άμεσες και έμμεσες. Τα άμεσα έξοδα είναι ειδικές επιβαρύνσεις που καταλογίζονται άμεσα, ενώ οι έμμεσες δαπάνες κατανέμονται σε κατάλληλη βάση. Ορισμένα στοιχεία από τη φύση τους είναι άμεσα, αλλά αντιμετωπίζονται ως έμμεσα, διότι τα ποσά που απαιτούνται είναι είτε μικρής ή αμελητέας αξίας. Είναι δύσκολο και δαπανηρό να αναλυθούν και συνεπώς αντιμετωπίζονται ως έμμεσες δαπάνες, π.χ. ξηροί καρποί, νήμα, κόλλα.

Φύση των Άμεσων Δαπανών

Οι άμεσες δαπάνες αποδίδονται άμεσα στο κέντρο κόστους / κόστους. Περιλαμβάνει όλο το άμεσο κόστος εκτός από το άμεσο υλικό και την άμεση εργασία.

Τα είδη των Άμεσων Δαπανών είναι τα εξής:

- (1) Δικαιώματα, αν χρεώνεται ως τιμή ανά μονάδα.
- (2) Μίσθωση τελών εργοστασίου εάν χρησιμοποιείται για συγκεκριμένη εργασία.
- (3) υπερβολαβία ή εκτός εργασίας, εάν οι εργασίες αποστέλλονται για ειδική μεταποίηση.

- (4) προμήθεια πωλητή εάν βασίζεται στην αξία των πωληθέντων μεριδίων.
- (5) Φορτία , εάν τα εμπορεύματα διακινούνται από εξωτερικό μεταφορέα των οποίων οι επιβαρύνσεις μπορούν να σχετίζονται με ατομικό κόστος
- (6) Κόστος οποιασδήποτε ειδικής διαδικασίας που δεν αποτελεί μέρος της κανονικής κατασκευής, και άλλα συναφή έξοδα που προκύπτουν από μια συγκεκριμένη σύμβαση.
- (7) Κόστος δημιουργίας σχεδίου, μοτίβο για συγκεκριμένη εργασία.

Λογιστική αντιμετώπιση των άμεσων εξόδων

Τα άμεσα έξοδα είναι χρεώσιμα έξοδα και χρεώνονται στον Λογαριασμό Άμεσων Εξόδων σε οικονομικά βιβλία. Οι λογαριασμοί καταρτίζονται σε στήλη έτσι ώστε η ανάλυση να μπορεί να γίνει και τα έξοδα μπορεί να σχετίζονται με τη συγκεκριμένη εργασία / σύμβαση. Στα αρχεία καταγραφής κόστους, ο λογαριασμός των άμεσων δαπανών πιστώνεται και χρεώνεται ο σχετικός λογαριασμός. Το τμήμα κόστους πρέπει να επαληθεύσει από την υπηρεσία λογαριασμών ότι τα έξοδα έχουν καταγραφεί σωστά. Αυτά τα έξοδα δεν πρέπει να συγχέονται με τα γενικά έξοδα.

Ο έλεγχος των άμεσων δαπανών.

Στοιχεία κάτω από αυτό το κεφάλαιο είναι λίγα. Αποτελούν ένα μικρό μέρος του συνολικού κόστους. Οι δαπάνες αυτές ελέγχονται με τον καθορισμό προτύπων. Το πραγματικό πρέπει να συγκριθεί με το πρότυπο. Πρέπει να εξακριβωθούν οι αιτίες των διακυμάνσεων, εάν υπάρχουν, και να ληφθούν τα απαραίτητα διορθωτικά μέτρα.

2.4.2. Έμμεσα έξοδα

Τα έξοδα εξωτερικού είναι έξοδα εκτός από τα άμεσα έξοδα. Πρόκειται για δαπάνες που δεν μπορούν να κατανεμηθούν άμεσα, ευχερώς και εξ ολοκλήρου σε κέντρα κόστους ή μονάδες κόστους. Π.χ. ενοικίαση εργοστασίου και ασφάλειες, γενικές επισκευές ηλεκτρικού ρεύματος, κλπ.

Φύση των έμμεσων δαπανών

Οι έμμεσες δαπάνες είναι αυτές που προκύπτουν από κοινούς ή κοινούς σκοπούς και ως εκ τούτου δεν μπορούν να προσδιοριστούν εύκολα και συγκεκριμένα με ένα συγκεκριμένο κόστος / κέντρο κόστους. έχουν ως εξής:

- (1) Ενοικίαση, τιμές και ασφάλιση εργοστασίου και γραφείου
- (2) Αποσβέσεις, επισκευές και συντήρηση εγκαταστάσεων, μηχανημάτων, επίπλων, κτιρίων
- (3) Διαφήμιση, νομικά έξοδα, τέλη ελέγχου, επισφαλή χρέη κ.λπ.
- (4) Ενέργεια, καύσιμα, ηλεκτρισμός, θέρμανση εργοστασίων και γραφείων.

Έξοδα εξαιρούμενα από το κόστος

Οι ακόλουθοι τύποι στοιχείων δεν περιλαμβάνονται στο κόστος παραγωγής ή πώλησης:

- (α) Θέματα αμιγούς χρηματοδότησης, συμπεριλαμβανομένων των τόκων που έχουν καταβληθεί και εισπραχθεί. Εισπραχθέν μέρος από επενδύσεις, έσοδα που εισπράχθηκαν, κέρδη ή ζημιές από πώληση επενδύσεων ή ακίνητα της εταιρείας, τα εισπραχθέντα τέλη μεταβίβασης κλπ.
- (β) Καταλογισμός κερδών συμπεριλαμβανομένων των φόρων εισοδήματος που καταβάλλονται, καταβληθέντων μερισμάτων, μεταβίβασης σε ταμείο βυθίσεως, γενικού αποθεματικού, υπερβολικής απόσβεσης, υπεραξίας ή άλλων πλασματικών περιουσιακών στοιχείων που διαγράφηκαν κλπ.

Θεωρητικά έξοδα

Τα συγκεκριμένα έξοδα συμπεριλαμβάνονται στο κόστος, ακόμη και αν μια συγκεκριμένη επιχείρηση δεν υποχρεούται να πληρώσει για τα έξοδα αυτά. Το μίσθωμα για δικές του εγκαταστάσεις είναι ένα παράδειγμα. Εάν μια επιχείρηση κατέχει δικά της κτίρια, δεν πληρώνει κανένα ενοίκιο για αυτό, αλλά για λόγους κοστολόγησης, θα πρέπει να συμπεριληφθεί στο κόστος το κατάλληλο ποσό ενοικίου.

Λογιστική αντιμετώπιση των έμμεσων εξόδων

Έμμεσες δαπάνες μπορούν ή όχι να διατεθούν. Για παράδειγμα, οι διοικητικές δαπάνες γραφείου είναι έμμεσες δαπάνες, αλλά σπάνια κατανέμονται σε οτιδήποτε, εκτός εάν πρόκειται για εταιρικά γενικά έξοδα και κατανέμονται σε θυγατρικές. Αυτοί οι τύποι έμμεσων εξόδων επιβαρύνονται με έξοδα κατά τη διάρκεια της περιόδου. Οι έμμεσες δαπάνες που επιβαρύνουν το εργοστάσιο θα διατεθούν στις μονάδες που παράγονται στο εργοστάσιο κατά την ίδια περίοδο που πραγματοποιήθηκαν οι έμμεσες δαπάνες και έτσι τελικά θα επιβαρυνθούν με έξοδα όταν πωληθούν τα προϊόντα στα οποία χορηγήθηκαν.

2.4.3. Γενικά έξοδα

Τα γενικά έξοδα μπορούν να οριστούν ως κόστος έμμεσου υλικού, έμμεσης εργασίας και άλλων δαπανών, συμπεριλαμβανομένων των υπηρεσιών, που δεν μπορούν να χρεωθούν άμεσα σε συγκεκριμένα κέντρα κόστους ή μονάδες κόστους. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι άμεσες δαπάνες (υλικά, εργασία, κλπ.) συνδυάζονται με μεμονωμένες εργασίες ή προϊόντα. Τα έμμεσα έξοδα ή τα γενικά έξοδα δεν συνδέονται με μεμονωμένες εργασίες ή προϊόντα.

Αντιπροσωπεύουν το κόστος των απαιτήσεων που απαιτούνται για τη διεξαγωγή των εργασιών.

Το CIMA του Λονδίνου ορίζει τα γενικά έξοδα ως **«Δαπάνες για εργασία, υλικά ή υπηρεσίες που δεν μπορούν να προσδιοριστούν οικονομικά με μια συγκεκριμένη μονάδα πωλήσιμου κόστους»**

Στις σύγχρονες βιομηχανικές επιχειρήσεις, τα γενικά έξοδα αποτελούν ένα πολύ μεγάλο μέρος του συνολικού κόστους και, κατά συνέπεια, πρέπει να τους καταβληθεί. Θα είναι μεγάλο λάθος να δοθεί προσοχή μόνο στο άμεσο κόστος. Το πρόβλημα των γενικών εξόδων προκύπτει από το γεγονός ότι πρέπει να εκτιμηθεί το ύψος των γενικών εξόδων και ότι πολύ πριν από την έναρξη της σχετικής περιόδου (δεδομένου ότι θεωρείται χρήσιμη μόνο η συνεχής κοστολόγηση) και ότι το ποσό πρέπει να κατανεμηθεί στο διάφορες μονάδες κόστους, και πάλι σε εκτιμώμενη βάση.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΞΟΔΩΝ

Όταν η ταξινόμηση των γενικών εξόδων σε ορισμένη επιστημονική και συνεπή βάση είναι πλήρης, τα γενικά έξοδα συλλέγονται τακτικά, δηλαδή υπολογίζονται με τους αριθμούς των κωδικών διαρκούς παραγγελίας που τους έχουν κατανεμηθεί. Για την είσπραξη των γενικών εξόδων, τα παρακάτω είναι μερικά από τα πρωτεύοντα έγγραφα που χρησιμοποιήθηκαν:

- (1) Αποθηκεύσεις καταστημάτων
- (2) Κάρτες εργασίας ή εισιτήρια
- (3) Τιμολόγια ή δελτίο αγοράς
- (4) Λογαριασμοί μισθοδοσίας ή πληρωμής
- (5) Ταμειακά βιβλία
- (6) Υποστατικά αρχεία

Έμμεσες ύλες ή αλλιώς σε αναλώσιμα καταστήματος. Κάθε σημείωση σχετικά με τις παραγγελίες των καταστημάτων καθορίζει τον αριθμό μόνιμης παραγγελίας και το τμήμα για το οποίο καταρτίζονται τα καταστήματα. Η εξειδίκευση γίνεται σε πηγές. Ένα φύλλο ανάλυσης υλικού προετοιμάζεται από τις παραγγελίες του καταστήματος. Στο τέλος κάθε μήνα, το σύνολο αυτών των στοιχείων χρεώνεται ή χρεώνεται στο λογαριασμό εργοστασιακών εναέριων λογαριασμών και πιστώνεται στο Λογαριασμό Ελέγχου Λογαριασμών Καταστημάτων. Η έμμεση εργασία αποκτάται καταρχάς, από τις κάρτες χρόνου και τις πληρωμές. Οι μισθοί που καταβάλλονται στους εργαζόμενους έναντι κάθε σταθερού αριθμού παραγγελίας μπορούν να ληφθούν από τα εισιτήρια ή τις κάρτες εργασίας. Από τα εισιτήρια χρόνου, το φύλλο ανάλυσης των μισθών προετοιμάζεται κάθε μήνα και στο τέλος του μήνα το σύνολο χρεώνεται στο λογαριασμό εργοστασιακών εναέριων λογαριασμών και πιστώνεται στο λογαριασμό μισθών. Οι έμμεσες δαπάνες μπορούν να προέρχονται από διάφορες πηγές, όπως τα βιβλία μετρητών, τα περιοδικά εργοστασίων ή κουπόνια. Στην περίπτωση των ταμειακών δαπανών, η εγγραφή μπορεί να προέρχεται από το βιβλίο συναλλαγών. Έξοδα όπως η από-επένδυση και άλλα στοιχεία προσαρμογής που δεν προκύπτουν από τις ταμειακές δαπάνες λαμβάνονται από τα θυγατρικά αρχεία. Στο τέλος της περιόδου, το σύνολο των γενικών εξόδων του εργοστασίου θα χρεώνεται στο λογαριασμό εργοστασιακών εναέριων ελέγχων και θα πιστώνεται στο λογαριασμό ελέγχου λογαριασμού κόστους. Ορισμένες δαπάνες, όπως η ηλεκτρική ενέργεια, ο φωτισμός, η θέρμανση, το μίσθωμα κ.λπ., μπορεί να μην ισχύουν μόνο για τα γενικά έξοδα του εργοστασίου, αλλά πρέπει να κατανέμονται μεταξύ των εργοστασιακών εξόδων, των εξόδων πώλησης και των δαπανών διοίκησης. Μπορεί να δει κανείς κάθε είδος γενικών εξόδων και μπορεί να προετοιμαστεί κατάλληλη εκτίμηση του ποσού για την επόμενη περίοδο. Ένας άλλος τρόπος, πιο γρήγορος, είναι να αναλύσουμε τα συνολικά γενικά έξοδα στα σταθερά και μεταβλητά και στη συνέχεια να φθάσουμε στην εκτίμηση ρυθμίζοντας το μεταβλητό ποσό από την αναμενόμενη μεταβολή της παραγωγής και το σταθερό ποσό από αλλαγές όπως η απασχόληση περισσότερων ανθρώπων.

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΞΟΔΩΝ

Η διαδικασία ταξινόμησης των γενικών εξόδων περιλαμβάνει:

α) τον προσδιορισμό των κατηγοριών ή ομάδων στις οποίες υποδιαιρούνται οι δαπάνες,

(β) την πραγματική διαδικασία ταξινόμησης των διαφόρων στοιχείων δαπανών σε μία ή την άλλη ομάδα. Η ταξινόμηση των δαπανών των γενικών εξόδων εξαρτάται από το είδος και το μέγεθος μιας επιχείρησης και από τη φύση του προϊόντος ή της παρεχόμενης υπηρεσίας. Γενικά, τα γενικά έξοδα ταξινομούνται στην ακόλουθη βάση:

(1) Λειτουργική ανάλυση

(2) Ανάλυση συμπεριφοράς

1. Λειτουργική ανάλυση

Τα γενικά έξοδα μπορούν να χωριστούν στις ακόλουθες κατηγορίες σε λειτουργική βάση:

(α) Κόστος κατασκευής ή παραγωγής ή εργοστασίου: Τα γενικά έξοδα παραγωγής περιλαμβάνουν όλες τις έμμεσες δαπάνες (έμμεσες μητρικές, έμμεσες εργατικές και έμμεσες δαπάνες) που πραγματοποιήθηκαν για τη λειτουργία μονάδας παραγωγής ή παραγωγής σε ένα εργοστάσιο.

(β) Διοικητικά έξοδα : Είναι το σύνολο των εξόδων γενικής διοίκησης, γραμματείας, λογιστικών και διοικητικών υπηρεσιών, τα οποία δεν μπορούν να συνδέονται άμεσα με το γενικό διοικητικό κόστος της παραγωγής, του μάρκετινγκ, της έρευνας ή της ανάπτυξης της επιχείρησης. Τα γενικά έξοδα διαχείρισης περιλαμβάνουν το κόστος διαμόρφωσης της πολιτικής, την καθοδήγηση της οργάνωσης και τον έλεγχο των δραστηριοτήτων μιας επιχείρησης, η οποία δεν συνδέεται άμεσα με τη δραστηριότητα παραγωγής ή πώλησης, τη διανομή, την έρευνα ή την ανάπτυξη ή τη λειτουργία.

γ) Έξοδα πωλήσεων και διανομής: Η πώληση των γενικών εξόδων είναι το κόστος της προσπάθειας να δημιουργηθεί και να τονωθεί η ζήτηση και η διασφάλιση των παραγγελιών. Περιλαμβάνει το κόστος για τα προϊόντα των διανομέων για την πρόσκληση και τις επαναλαμβανόμενες παραγγελίες για τα αντικείμενα ή τα εμπορεύματα που αντιμετωπίζονται και τις προσπάθειες για την εξεύρεση και διατήρηση πελατών. Τα γενικά έξοδα διανομής είναι οι δαπάνες που πραγματοποιούνται κατά τη διαδικασία η οποία αρχίζει με τη

διάθεση του συσκευασμένου προϊόντος για αποστολή και τελειώνει με την πραγματοποίηση της επαναχρησιμοποιημένης επισκευασμένης επιστροφής άδειας συσκευασίας, εάν υπάρχει. Περιλαμβάνει τις δαπάνες που πραγματοποιούνται για τη μεταφορά αντικειμένων σε κεντρική ή τοπική αποθήκη. Είναι επίσης οι δαπάνες που πραγματοποιούνται για τη μετακίνηση αντικειμένων προς και από τον υποψήφιο πελάτη, όπως στην περίπτωση των προϊόντων που πωλούνται ή επιστρέφονται. Στην περίπτωση της βιομηχανίας φυσικού αερίου, ηλεκτρισμού και ύδρευσης σημαίνει σωλήνες, ρεύματα και υπηρεσίες που μπορούν να θεωρηθούν ισοδύναμα με τη συσκευασία και τη μεταφορά.

δ) Έξοδα έρευνας και ανάπτυξης: Γενικά, επιβαρύνεται με το νέο προϊόν, με νέα διαδικασία κατασκευής κάθε προϊόντος. Τα γενικά έξοδα ανάπτυξης προκύπτουν για την επίτευξη αποτελεσμάτων έρευνας σε εμπορική βάση

(Investopedia- Financial analysis 2016)

<i>παραδείγματα διαφόρων τύπων γενικών εξόδων</i>			
<i>Παραγωγή</i>	<i>Διοίκηση</i>	<i>πώληση και διανομή</i>	<i>έρευνα και ανάπτυξη</i>
<i>(1)</i>	<i>(2)</i>	<i>(3)</i>	<i>(4)</i>
(α) Έμμεσα υλικά: Λιπαντικά ,βαμβάκι ,απόβλητα, χαρτικά, υλικά επισκευής κ.λ.π.	Έμμεσα υλικά: Χαρτικά γραφείου, και εκτυπώσεις	Έμμεσα υλικά: (I) Χαρτικά και εκτυπώσεις (II) Κατάλογοι (III) Τιμοκατάλογος κ.λ.π.	Έμμεσα υλικά: (I) Χαρτικά και εκτυπώσεις (II) κόστος πρώτης ύλης που χρησιμοποιήθηκε στην έρευνα
(β) Έμμεση εργασία, μισθοί και αμοιβές των:	Έμμεση εργασία, μισθοί των:	Έμμεση εργασία, μισθοί και προμήθειες των:	Έμμεση εργασία, μισθοί και προμήθειες του:
(i) Προϊστάμενων, εργοδηγών και επιστατών	(I) Υπάλληλων γραφείου (II) Γραμματέων	(I) Πωλητών (II) ταξιδιωτών	(I) Προσωπικού που εμπλέκεται στην έρευνα και την ανάπτυξη
(II) Επιθεωρητών	(III) Λογιστών	(III) Εκπροσώπων	
(III) Καταστηματαρχών	(IV) Στελεχών	(IV) Πωλητές και τεχνικοί σύμβουλοι πελατών	

(IV) Συντηρητών	(V) Διευθυντών και Γενικών Διευθυντών	(V) Διευθυντών πωλήσεων	
(V) Χώρους Εργαλείων	(VI) Υπευθύνων		
(VI) Χειριστών			
(VII) Υπαλλήλων Σχεδιαστηρίου			
(VIII) Προσωπικού Φύλαξης			
(IX) προσωπικού αναψυχής			
(X) υπαλλήλων γραφείου προσωπικού			
(XI) Υπεύθυνοι έργων και Διευθυντές έργων			
(V) Έμμεσες δαπάνες	Έμμεσες δαπάνες	Έμμεσες δαπάνες	Έμμεσες δαπάνες
(I) Ενοίκια, ποσοστά και ασφάλιση εργοστασίου	(I) Ενοίκια, ποσοστά και ασφάλιση γραφείου	(I) Ενοίκια, ποσοστά και ασφάλιση χώρου επιδείξεων, γραφείου πωλήσεων, ετοιμοπαράδοτα αγαθά,	(I) Ενοίκια, ποσοστά και ασφάλιση κέντρου έρευνας
(II) Ενέργεια, φωτισμό και θέρμανση εργοστασίου	(II) Ενέργεια, φωτισμό και θέρμανση γραφείου	(II) Έξοδα διαφήμισης	(II) Έξοδα συνδρομών σε οργανώσεις ερευνητών
(III) υποτίμηση, επισκευές και συντήρηση της μονάδας, μηχανολογικός εξοπλισμός, έπιπλα του εργοστασίου και κτίρια του εργοστασίου	(III) υποτίμηση, επισκευές και συντήρηση του γραφείου, έπιπλα και κτίρια	(III) δαπάνες για εξυπηρέτηση των καταναλωτών, συντήρηση προϊόντων μετά την πώληση κλπ.	(III) υποτίμηση, επισκευές και συντήρηση κτιρίου, και δαπάνες για όργανα έρευνας
(IV) Έξοδα για αναψυχή, όπως καντίνες, ιατρείο, υπηρεσίας αναψυχής	(IV) διάφορες δαπάνες όπως δαπάνες για νομικές υπηρεσίες	(IV) διάφορες δαπάνες όπως χρέη, εκπτώσεις κλπ.	(IV) Αμοιβές ευρεσιτεχνιών

2. Ταξινόμηση Συμπεριφοράς

Με βάση τα πρότυπα συμπεριφοράς, τα γενικά έξοδα μπορούν να ταξινομηθούν στις ακόλουθες κατηγορίες:

- (1) Σταθερά γενικά έξοδα
- (2) Μεταβλητά γενικά έξοδα
- (3) Ημιεπεξεργασμένα γενικά έξοδα.

Σταθερά γενικά βιομηχανικά έξοδα

Τα πάγια γενικά έξοδα είναι εκείνα που παραμένουν σταθερά σε συνολική ποσότητα με αυξήσεις ή μειώσεις όγκου παραγωγής ή παραγωγικής δραστηριότητας για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, π.χ. διαχείριση μισθών, ενοικίαση κτιρίου, ασφάλιση κτιρίων, εγκαταστάσεων κλπ. Τα σταθερά γενικά έξοδα παραμένουν τα ίδια από μια περίοδο στην άλλη, εκτός εάν αλλάζουν σκόπιμα, π.χ. προσαυξήσεις στο προσωπικό. Η επίπτωση των σταθερών γενικών εξόδων στο κόστος μονάδας μειώνεται καθώς αυξάνεται η παραγωγή και αντίστροφα. Τα σταθερά γενικά έξοδα θεωρούνται ανεξέλεγκτα υπό την έννοια ότι δεν επηρεάζονται από διαχειριστικές ενέργειες. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι μια δαπάνη καθορίζεται εντός συγκεκριμένου ορίου χρόνου ή δραστηριότητας. Σε μια υποθετική οργάνωση καμία δαπάνη παραμένει αμετάβλητη για πάντα. Ως εκ τούτου, είναι αλήθεια ότι τα σταθερά γενικά έξοδα καθορίζονται εντός καθορισμένου ορίου χρόνου και δραστηριότητας".

Μεταβλητά γενικά έξοδα

Τα επιβαρυντικά γενικά έξοδα είναι εκείνα τα έξοδα που διαφέρουν συνολικά σε άμεση αναλογία με τον όγκο της παραγωγής. Για παράδειγμα, εάν η παραγωγή αυξάνεται κατά 5%, οι μεταβλητές δαπάνες αυξάνονται επίσης κατά 5%. Αντίστοιχα, σε περίπτωση μείωσης της παραγωγής, θα μειωθεί επίσης αναλογικά. Παραδείγματα αποτελούν έμμεσο υλικό και έμμεση εργασία. Οι γενικά τροποποιήσιμες αλλαγές στο συνολικό ύψος αλλά η επίπτωσή του στο κόστος ανά μονάδα παραμένει σταθερή.

Ημι-μεταβλητά γενικά έξοδα / κόστος βημάτων

Αυτά τα γενικά έξοδα είναι εν μέρει σταθερά και εν μέρει μεταβλητά. Είναι γνωστά ως ημι-μεταβλητά γενικά έξοδα επειδή περιέχουν τόσο σταθερό όσο και παραμορφωτικό στοιχείο. Τα συγκεκριμένα γενικά έξοδα δεν κυμαίνονται

ανάλογα με την ένταση. Καλούνται επίσης Κόστος Βημάτων Μπορεί να παραμείνει σταθερό σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο δραστηριότητας, αλλά μόλις ξεπεραστεί αυτό το επίπεδο, αλλάζουν χωρίς να έχουν άμεση σχέση με τις μεταβολές όγκου. Παραδείγματα είναι η απόσβεση, τα τέλη τηλεφώνου, η επισκευή και η συντήρηση κτιρίων, μηχανημάτων και εξοπλισμού κλπ. Τα ημι-μεταβλητά έξοδα έχουν συνήθως δύο μέρη - ένα σταθερό και άλλο μεταβλητό. Επομένως, μια αναλυτική μελέτη μπορεί να καταστήσει δυνατή τη διάσπαση όλων των ημι-μεταβλητών δαπανών σε δύο μέρη. Κατά συνέπεια, βασικά, υπάρχουν μόνο δύο τύποι δαπανών που καθορίζονται και μεταβάλλονται.

Μέθοδοι διαχωρισμού του ημι-μεταβλητού κόστους σε σταθερό και μεταβλητό κόστος

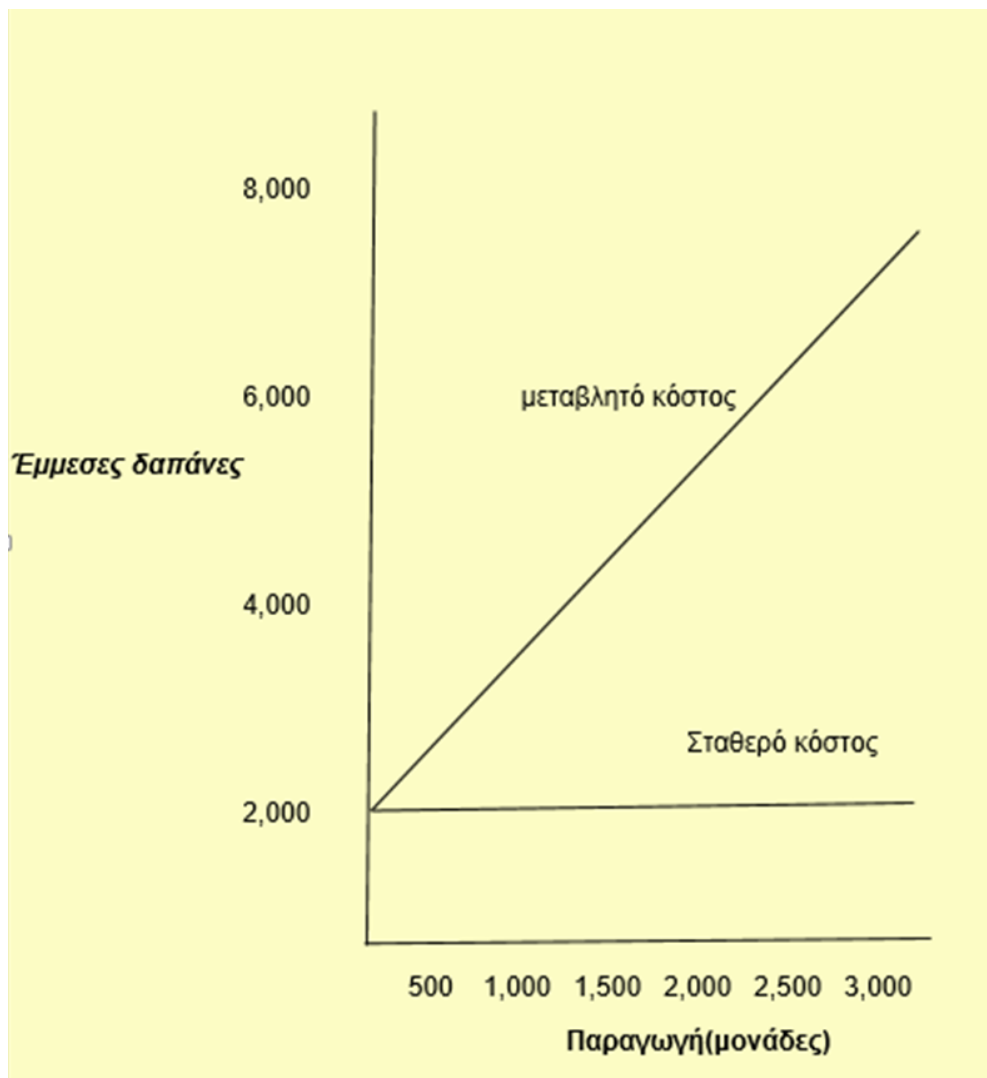
Η διάσπαση του ημι-μεταβλητού κόστους σε σταθερό και μεταβλητό μπορεί να γίνει με την εφαρμογή οποιασδήποτε από τις ακόλουθες μεθόδους:

(i) Μέθοδος γραφικής παρουσίασης: Σύμφωνα με αυτή τη μέθοδο, ένας μεγάλος αριθμός παρατηρήσεων σε σχέση με το συνολικό κόστος σε διαφορετικά επίπεδα δραστηριότητας ή εξόδου παρουσιάζονται γραφικά σε μια γραφική παράσταση με την έξοδο των αξόνων X και το αντίστοιχο κόστος στον άξονα Y . Στη συνέχεια, με κρίση μια γραμμή «η καλύτερη εφαρμογή» που περνά μέσα από όλα ή τα περισσότερα σημεία που εξάγονται. Τα σημεία που βρίσκονται πολύ πίσω από τη γραμμή είναι ασταθή και δεν εξετάζονται για το σκοπό αυτό. Το σημείο στο οποίο η γραμμή κόστους αγγίζει τον άξονα Y θεωρείται το σταθερό στοιχείο του κόστους. Από αυτό το σημείο, μια γραμμή παράλληλη προς τον άξονα X τοποθετείται για να αντιπροσωπεύει τη γραμμή σταθερού κόστους. Το ενδεχόμενο κόστος, σε οποιοδήποτε επίπεδο παραγωγής, προκύπτει από την αφαίρεση αυτού του στοιχείου σταθερού κόστους από το συνολικό κόστος.

Μας δίνεται η παρακάτω πληροφορία:

Μήνας	Μονάδες παραγωγής	Έμμεσες δαπάνες
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	1,500	6,000
ΜΑΙΟΣ	1,800	6,600
ΙΟΥΝΙΟΣ	2,100	7,200
ΙΟΥΛΙΟΣ	2,820	8,640
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	2,220	7,440

Παρουσίαση

(Executive program, cost and accounting management 2013)

(2) Μέθοδος ελαχίστων τετραγώνων:

Σε αυτή τη μέθοδο, η γραμμή «καλύτερης προσαρμογής» σχεδιάζεται για ορισμένες παρατηρήσεις με τη βοήθεια της στατιστικής μεθόδου. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιεί τη γραμμική εξίσωση $y = mx + \gamma$, όπου το 'μ' αντιπροσωπεύει το μεταβλητό στοιχείο του κόστους ανά μονάδα, το "γ" αντιπροσωπεύει το συνολικό σταθερό κόστος, το y αντιπροσωπεύει το συνολικό κόστος και το "x" αντιπροσωπεύει τον όγκο της παραγωγής. Η σχέση ανάμεσα στο σταθερό και το μεταβλητό κόστος μπορεί να παρουσιαστεί με βάση το παρακάτω παράδειγμα.

(3) Μέθοδος υψηλών και χαμηλών σημείων:

Με αυτή τη μέθοδο η έξοδος σε δύο διαφορετικά επίπεδα, δηλαδή το υψηλό ή το χαμηλό σημείο, συγκρίνεται με το ποσό των δαπανών που πραγματοποιούνται σε αυτές τις διαφορετικές περιόδους. Το παραπάνω παράδειγμα μπορεί να επεξεργαστεί ως εξής:

Μήνας	Μονάδες παραγωγής	Έμμεσες δαπάνες (€)	Διαμόρφωση της παραγωγής από τους πόρους (2088) x	Διαμόρφωση των δαπανών από τους πόρους (7176) y	χ^2	xy
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	1,500	6,000	-588	-1176	3,45,744	6,91,488
ΜΑΙΟΣ	1,800	6,600	-288	-576	82,944	1,65,888
ΙΟΥΝΙΟΣ	2,100	7,200	12	24	144	288
ΙΟΥΛΙΟΣ	2,820	8,640	732	1464	5,35,824	10,71,648
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	2,220	7,440	132	264	17,424	34,848
					Σ $\chi^2=9,82,080$	Σ $xy=19,64,160$

(The institute of company secretaries of India)

Στοιχείο κόστους ανά μονάδα, το 'γ' αντιπροσωπεύει το συνολικό σταθερό κόστος, το 'y' αντιπροσωπεύει τον όγκο παραγωγής. Η σχέση μεταξύ σταθερού και μεταβλητού κόστους, μπορεί να απεικονισθεί στην βάση του παραπάνω παραδείγματος.

Μεταβλητές χρεώσεις:

$$\frac{\Sigma xy}{\Sigma x^2} = \frac{1964,160}{982,080} = 2\text{€}$$

Σταθερές δαπάνες = δαπάνες πόρων - (πόροι παραγωγής x μεταβλητές χρεώσεις ανα μονάδα)

$$\Rightarrow 7,176 \text{ €} - (2,088 \times 2 \text{ €}) \Rightarrow$$

$$\Rightarrow 7.176 \text{ €} - 4.176 \Rightarrow$$

$$\text{Σταθερές Δαπάνες} = 3,000 \text{ €}$$

Η γραμμή στο γράφημα μπορεί, συνεπώς, να αντιπροσωπευθεί με:

$$Y = mx + c$$

$$Y = 2x + 3.000 \text{ όπου,}$$

Y = συνολικό κόστος X = ο αριθμός των μονάδων

Μέθοδος των υψηλών και χαμηλών βαθμών : Με αυτή την μέθοδο, η παραγωγή σε δύο διαφορετικά επίπεδα, πχ Υψηλός και χαμηλός βαθμός συγκρινόμενος με το ποσό των δαπανών incurred σ αυτές τις διαφορετικές περιόδους. Το παράδειγμα παρακάτω μπορεί να δουλέψει έτσι όπως ακολουθεί:

	Παραγωγή	Εμμεσες Δαπάνες (€)
Υψηλότερη	2,820	8,640
Χαμηλότερη	1,500	6,000
Διαφορά	1,320	2,640

$$\text{Μεταβλητό κόστος ανα μονάδα} = \frac{2.640\text{€}}{1.320} = 2\text{€} \text{ ανα μονάδα.}$$

(4) Αναλυτική μέθοδος: Σύμφωνα με αυτή τη μέθοδο, ο βαθμός της μεταβλητότητας εκτιμάται για κάθε στοιχείο ημι-μεταβλητών εξόδων. Για παράδειγμα, μερικά μεταβλητά έξοδα μπορεί να έχουν 20% μεταβλητότητα, ενώ άλλα μπορεί να κυμαίνονται στο 70%.

(5) Σύγκριση ανά περίοδο ή επίπεδο δραστηριότητας: Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή, συγκρίνονται τα αποτελέσματα και τα δύο επίπεδα. Τα σταθερά μεταβλητά γενικά έξοδα παραμένουν σταθερά και μπορούν να ληφθούν με την ακόλουθη φόρμουλα:

Αλλαγή στο ποσό των δαπανών
Μεταβολή δραστηριότητας ή ποσότητας

ΕΛΕΓΧΟΣ ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΞΟΔΩΝ

1. Βιομηχανικά γενικά έξοδα

Ο έλεγχος του γενικού κόστους κατασκευής μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα μέσω του ευέλικτου προϋπολογισμού. Παρέχει μια βάση για τη σύγκριση των πραγματικών γενικών εξόδων με το προϋπολογιζόμενο γενικό κόστος προσαρμοσμένο στο επίπεδο δραστηριότητας που επιτυγχάνεται. Οι σταθεροί προϋπολογισμοί μπορούν να χρησιμοποιηθούν για προγραμματικούς σκοπούς. Δεν πραγματοποιείται προσαρμογή για το πραγματικό επίπεδο δραστηριότητας που επιτυγχάνεται. Οι ευέλικτοι προϋπολογισμοί μπορούν να προετοιμαστούν με τις ακόλουθες δύο μεθόδους.

(α) Μέθοδος εύρους δραστηριότητας για τον καθορισμό ευέλικτου προϋπολογισμού.

(β) Μέθοδος σταθερού συν κυμαινόμενου επιτοκίου για τον καθορισμό ευέλικτου προϋπολογισμού.

Ένα τεκμαρτό προϋπολογισμό γενικών εξόδων μπορεί να καταρτιστεί ανά τρίμηνο ή μηνιαία για τον έλεγχο των γενικών εξόδων. Ο προϋπολογισμός πρέπει να βασίζεται στην αναμενόμενη παραγωγική ικανότητα και τα προηγούμενα έξοδα. Τα σταθερά και μεταβλητά έξοδα θα πρέπει να διαχωρίζονται. Οι πραγματικές δαπάνες πρέπει να εξακριβώνονται και να ελέγχονται. Εάν οι

προϋπολογισμοί είναι προετοιμασμένοι από το τμήμα, διευκολύνεται ο έλεγχος του κόστους και ο καθορισμός της ευθύνης. Οι εκθέσεις γενικών εξόδων του Τμήματος θα πρέπει να σχεδιάζονται έτσι ώστε να τονίζουν τα στοιχεία που μπορούν να ελέγχονται από τους διαχειριστές των τμημάτων και να αποκλείουν εκείνα τα στοιχεία που είναι ανεξέλεγκτα είτε άμεσα είτε έμμεσα. Οι διακυμάνσεις στα μη ελεγχόμενα στοιχεία οφείλονται γενικά σε ένα κακό σύστημα κατανομής του κόστους ή λόγω αποφάσεων της διοίκησης. Οι μεγάλες μη ελεγχόμενες διακυμάνσεις τείνουν να αποκρύψουν την αποτελεσματικότητα της προσπάθειας των διοικητικών στελεχών για τον έλεγχο του κόστους. Επιπλέον, εάν υπάρχει μεγάλος αριθμός μη ελεγχόμενων αντικειμένων, η έκθεση καθίσταται άχρηστη: επομένως πρέπει να αποκλειστούν τα μη ελεγχόμενα στοιχεία. Οι εγκριθείσες αναχωρήσεις από τον προϋπολογισμό πρέπει επίσης να αναφέρονται στις εκθέσεις επιδόσεων και τα δικαιώματα για τέτοιες εγκεκριμένες αναχωρήσεις θα πρέπει να εισαχθούν σε ανάλυση διακύμανσης. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να εφαρμόζεται "διαχείριση κατά εξαίρεση" για τον αποτελεσματικό έλεγχο των γενικών εξόδων.

Δυσκολίες στον έλεγχο γενικών εξόδων

Ένα ορισμένο ποσό εξουσιοδότησης συνήθως μεταβιβάζεται σε χαμηλότερο επίπεδο διαχείρισης για τον έλεγχο ορισμένων εξόδων εντός της δικαιοδοσίας τους. Ωστόσο, αντιμετωπίζονται οι ακόλουθες δυσκολίες κατά τον έλεγχο των γενικών εξόδων:

- (1) Λίγα γενικά έξοδα μπορούν να ελεγχθούν όταν ανατεθεί η εξουσιοδότηση, καθώς τα χαμηλότερα επίπεδα διαχείρισης δεν μπορούν να ελέγξουν όλες τις δαπάνες.
- (2) Διάφορα αίτια είναι από κοινού ελεγχόμενα από διαφορετικά τμήματα.
- (3) Τα ελεγχόμενα έξοδα ποικίλλουν ανάλογα με το επίπεδο δραστηριότητας. Τείνουν να είναι σταθερές ή ημι-σταθερές και έμμεσες όσον αφορά το προϊόν ή τις υπηρεσίες και να μην μπορούν να ελεγχθούν από χαμηλότερα επίπεδα διαχείρισης.
- 4) Οι αποφάσεις που λαμβάνονται δεν μεταβάλλουν το ποσό των πάγιων δαπανών, δεδομένου ότι πρόκειται για μακροπρόθεσμες δαπάνες.

Θα πρέπει να ληφθούν τα ακόλουθα μέτρα για τον έλεγχο των γενικών εξόδων:

- α) Τα γενικά έξοδα θα πρέπει να ταξινομούνται σωστά ως σταθερά, μεταβλητά και ημι- καθορισμένα.
- (β) Το γενικό κόστος πρέπει να εγγραφεί στον προϋπολογισμό από κάθε ταξινόμηση και κάθε τμήμα.
- (γ) Οι πραγματικοί και οι προϋπολογισθέντες αριθμοί πρέπει να συγκριθούν και να ξεκινήσουν οι απαραίτητες ενέργειες.
- δ) Πρέπει να θεσπιστεί σύστημα τυποποιημένης κοστολόγησης.

2. Έλεγχος των γενικών εξόδων διοικητικής λειτουργίας

Ένα σημαντικό μέρος των διοικητικών γενικών εξόδων έχει καθορισμένο χαρακτήρα και προκύπτει από την πολιτική διαχείρισης. Τα γενικά έξοδα διαχείρισης μπορούν να ταξινομηθούν σε δύο μέρη, δηλαδή, τα έξοδα που ποικίλλουν ανάλογα με τον όγκο των εργασιών γραφείου και τα πάγια έξοδα. Σταθερά γενικά π.χ. η απόσβεση δεν μπορεί να ελεγχθεί σε χαμηλότερα επίπεδα διαχείρισης και μπορεί να ενσωματωθεί σε προϋπολογισμό σταθερού κόστους για την ενημέρωση της ανώτατης διοίκησης. Συνήθως δεν μπορούν να ελεγχθούν. Παρόλο που είναι δύσκολο να ελεγχθεί το κόστος, μπορούν να χρησιμοποιηθούν οι ακόλουθες μέθοδοι για τον έλεγχο των γενικών εξόδων διαχείρισης

- (α) Προετοιμασία εκθέσεων ελέγχου και σύγκριση των αποτελεσμάτων με το παρελθόν.
- (β) Ευέλικτος Προϋπολογισμός: Οι προϋπολογισμοί καθορίζονται για κάθε είδος γενικών εξόδων διοίκησης, έτσι ώστε να γίνονται περιοδικές συγκρίσεις και να καθορίζεται η ευθύνη και να διασφαλίζεται ότι τα πραγματικά περιστατικά δεν υπερβαίνουν τους προϋπολογισμούς.
- (γ) Τυποποιημένη Λογιστική Κόστος: Το σημαντικότερο πρόβλημα που συνδέεται με το διοικητικό γενικό κόστος είναι η κοστολόγηση του και όχι ο έλεγχός του, επειδή ένα μεγάλο μέρος των γενικών εξόδων δεν είναι ελέγξιμο.

3. ΜΕΤΑΒΛΗΤΗ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ

3.1. Εισαγωγή στη μεταβλητή κοστολόγηση

Η μεταβλητή κοστολόγηση, ως ένα από τα εργαλεία της λογιστικής διαχείρισης, βοηθά τη διοίκηση στη λήψη ορισμένων αποφάσεων. Παρέχει στη διοίκηση πληροφορίες σχετικά με τη συμπεριφορά του κόστους και την επίπτωση αυτών των δαπανών στην κερδοφορία μιας επιχείρησης. Η οριακή κοστολόγηση ορίζεται ως "η διαπίστωση της οριακής κοστολόγησης και της επίδρασης στο κέρδος των μεταβολών του όγκου ή του τύπου της παραγωγής με τη διαφοροποίηση μεταξύ σταθερού κόστους και μεταβλητού κόστους". Η οριακή κοστολόγηση δεν είναι ξεχωριστό κόστος. Είναι μόνο μια τεχνική που χρησιμοποιούν οι λογιστές για να βοηθήσουν τη λήψη απόφασης διαχείρισης. Ονομάζεται επίσης "άμεση κοστολόγηση" στις ΗΠΑ. Αυτή η τεχνική κοστολόγησης είναι επίσης γνωστή ως "μεταβλητή κοστολόγηση", "διαφορική κοστολόγηση" ή "εκτός τσέπης". Το οριακό κόστος είναι το κόστος μιας μονάδας προϊόντος ή υπηρεσίας που μπορεί να αποφευχθεί εάν η εν λόγω μονάδα δεν παραχθεί ή δεν παρασχεθεί. Σύμφωνα με την ορολογία CIMA ο περιθωριακός υπολογισμός είναι η διαπίστωση του οριακού κόστους και της επίπτωσης του στο κέρδος των μεταβολών του όγκου ή του τύπου παραγωγής με τη διαφοροποίηση μεταξύ σταθερού και μεταβλητού κόστους. Σε αυτήν την τεχνική κοστολόγησης μόνο οι μεταβλητές δαπάνες χρεώνονται σε πράξεις, διαδικασίες ή προϊόντα αφήνοντας τα λοιπά έμμεσα κόστη να προσαρμόζονται έναντι κερδών κατά την περίοδο κατά την οποία προκύπτουν. Έτσι, Η οριακή κοστολόγηση είναι το λογιστικό σύστημα στο οποίο μεταφέρονται μεταβλητά κόστη σε μονάδες κόστους και τα πάγια έξοδα της περιόδου διαγράφονται πλήρως έναντι της συνολικής εισφοράς. Η ιδιαίτερη αξία του είναι στη λήψη αποφάσεων. Πρόκειται για μια τεχνική που εφαρμόζει με συγκεκριμένο τρόπο τις υπάρχουσες μεθόδους προκειμένου να αναδείξει τη σχέση μεταξύ κέρδους και όγκου παραγωγής.

3.1.1 Χαρακτηριστικά μεταβλητής κοστολόγησης

(α) Το κόστος διαχωρίζεται στα σταθερά και μεταβλητά στοιχεία. Τα ημι-μεταβλητά έξοδα διαφοροποιούνται επίσης βάση γνώσης.

β) Λαμβάνονται υπόψη μόνο οι μεταβλητές δαπάνες για τον υπολογισμό της αξίας των αποθεμάτων των υπό εκτέλεση προϊόντων και των τελικών προϊόντων.

γ) Τα πάγια έξοδα επιβαρύνουν τα έσοδα καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία πραγματοποιήθηκαν και δεν λαμβάνονται υπόψη για την αποτίμηση του κόστους των προϊόντων/αποθεμάτων.

δ) Οι τιμές μπορούν να βασίζονται στο οριακό κόστος και τη συνεισφορά, αλλά υπό κανονικές συνθήκες οι τιμές θα καλύπτουν συνολικά το κόστος.

ε) Συνδυάζει τις τεχνικές καταγραφής του κόστους και την αναφορά δαπανών.

στ) Η αποδοτικότητα των τμημάτων ή των προϊόντων καθορίζεται ως μεταβλητή συνεισφορά.

ζ) Το κόστος μονάδας ενός προϊόντος σημαίνει το μέσο μεταβλητό κόστος κατασκευής του προϊόντος.

3.2 Χρησιμότητα της μεταβλητής κοστολόγησης Μεταβλητή κοστολόγηση σαν εργαλείο προγραμματισμού κερδών

Ο προγραμματισμός κερδών αποτελεί ένα διοικητικό πλάνο το οποίο καλύπτει όλες τις φάσεις των μελλοντικών δραστηριοτήτων της επιχείρησης προκειμένου να επιτευχθεί ο δηλωμένος στόχος κέρδους. Ένα τέτοιο πλάνο περιλαμβάνει βραχυπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό. Η μεταβλητή κοστολόγηση είναι αρκετά χρήσιμη στο σχεδιασμό μικρών χρονικών περιόδων ή και στην τιμολόγηση προϊόντων ειδικών περιπτώσεων. Με το διαχωρισμό των εξόδων σε μεταβλητά και σταθερά και τον υπολογισμό του περιθωρίου συνεισφοράς Η μεταβλητή κοστολόγηση διευκολύνει οποιαδήποτε ανάλυση της σχέσης κόστους κέρδους.

Η ανάλυση του νεκρού σημείου, η αποδοτικότητα επενδυμένων κεφαλαίων, το περιθώριο συνεισφοράς ανά τομέα και τα συνολικά κέρδη από όλες τις δραστηριότητες, είναι προβλήματα σχεδιασμού τα οποία μπορούν να λυθούν με τη βοήθεια της μεταβλητής κοστολόγησης. Είναι πολύ πιθανόν οι κοστολόγοι των επιχειρήσεων να χρησιμοποιούσαν αυτά τα εργαλεία ανάλυσης και

πριν την αποδοχή της μεταβλητής κοστολόγησης παρόλα αυτά διευκολύνει την αναγνώριση των σχετικών αναλυτικών στοιχείων.

Το άμεσο ή μεταβλητό κόστος και το περιθώριο συνεισφοράς επιτρέπει γρήγορα και αξιόπιστες αποφάσεις Όσον αφορά το βραχυπρόθεσμο προγραμματισμό κερδών. σε τέτοιες καταστάσεις Υποτίθεται ότι η αλλαγή η μετατόπιση ενός μικρού τμήματος το συνολικό δραστηριότητας δεν απαιτεί σημαντικές αλλαγές στην παραγωγική ικανότητα που μεταφράζεται σε αλλαγές στα σταθερά κόστη. γενικά, τα συνολικά κόστη περιόδου αφαιρούνται από το περιθώριο συνεισφοράς προκειμένου να υπολογιστεί το καθαρό αποτέλεσμα της εκμετάλλευσης. Το κόστος περιόδου που αφορούν ή σχετίζονται με ένα συγκεκριμένο προϊόν ή ένα τμήμα της επιχείρησης θα πρέπει να απομονώνονται και να επιβαρύνουν το συγκεκριμένο προϊόν προκειμένου να αυξηθεί η χρησιμότητα αυτού του κόστους στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Το μεταβλητό και σταθερό κόστος στην άμεση κοστολόγηση βοηθούν περαιτέρω τη διοίκηση της επιχείρησης στον προγραμματισμό και αξιολόγηση των κερδών που απορρέουν από μεταβολή του όγκου δραστηριότητας, αλλαγή στο μίγμα πωλήσεων, Αγορά ή ιδιοκατασκευή εξαρτημάτων και προμήθεια νέου εξοπλισμού. Η γνώση του μεταβλητού και σταθερού κόστους και του περιθωρίου συνεισφοράς παρέχει τις κατευθυντήριες γραμμές για την επιλογή των πιο κερδοφόρων προϊόντων, πελατών, περιοχών και άλλων τομέων της επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Η Μεταβλητή κοστολόγηση σαν εργαλείο ελέγχου.

Οι πιθανές αντίστροφες διακυμάνσεις του κόστους παραγωγής και των πωλήσεων εξαιτίας της υπέρ - ή υποαναρρόφησης των γενικών βιομηχανικών εξόδων, απαιτεί ένα διαφορετικό τύπο διαδικασίας κοστολόγησης. Υιοθετώντας τη μεταβλητή κοστολόγηση είναι δυνατόν να εξαχθεί μία πιο κατανοητή κατάσταση εισοδήματος κατανοητή για κάθε ενδιαφερόμενο στέλεχος επιχείρησης. Ο διευθυντής μάρκετινγκ θα αναλάβει μία κατάσταση όπου οι πωλήσεις θα παρουσιάζονται σε άμεση συσχέτιση με το κόστος παραγωγής. Θα αναφέρονται επίσης λεπτομερώς οι διαφορές μεταξύ των επιδιωκόμενων πωλήσεων και των πραγματικών, που προκλήθηκαν από αλλαγές στην τιμή πώλησης, στον όγκο των πωληθέντων ή στο μείγμα προϊόντος.

Ο διευθυντής παραγωγής θα είναι δυνατόν να μελετήσει τις αποκλίσεις που σημειώθηκαν στην ποσότητα των υλικών, στην αποτελεσματικότητα της εργασίας ή στα ελεγχόμενα γενικά βιομηχανικά έξοδα. Ο υπεύθυνος προμηθειών αξιολογεί τις αποκλίσεις τις τιμές αγοράς ενώ ο διευθυντής προσωπικού καθίσταται πλέον υπεύθυνος για τις αποκλίσεις στις αμοιβές προσωπικού. Ο γενικός διευθυντής ο οποίος αρχικά εξουσιοδοτεί και εγκρίνει την παραγωγική ικανότητα του εργοστασίου, όσον αφορά τον αριθμό του προσωπικού και των μηχανών είναι πρώτιστα υπεύθυνος για κάθε απόκλιση των σταθερών γενικών βιομηχανικών εξόδων που προκλήθηκε από τη μικρότερη η μεγαλύτερη εκμετάλλευση των υπαρχόντων πόρων. Οι αναφορές που καταρτίζονται με βάση την άμεση κοστολόγηση και συμπληρώνονται με τα στοιχεία που αναφέρθηκαν παραπάνω καθίστανται πολύτιμα εργαλεία ελέγχου, η απόδοση δεν αξιολογείται πλέον στη βάση του τελευταίου μήνα ή τελευταίου έτους αλλά κάθε περίοδος έχει τα δικά της πρότυπα.

Η σημασία της μεταβλητής κοστολόγησης στη λήψη επιχειρηματικών αποφάσεων.

Η μεταβλητή κοστολόγηση βοηθά τα μέγιστα στη λήψη επιχειρηματικών αποφάσεων βραχυχρόνιο ορίζοντα με τη διάκριση των δαπανών της επιχείρησης σε μεταβλητές και σταθερές στις οποίες προβαίνει, όπως ήδη έχει αναφερθεί. αυτό συμβαίνει γιατί ο διαχωρισμός της επιτρέπει τον προσδιορισμό του περιθωρίου συνεισφοράς.

Ως περιθώριο συνεισφοράς ορίζεται η διαφορά μεταξύ της τιμής πώλησης ενός προϊόντος και του μεταβλητού κόστους που σχετίζεται με την παραγωγή και πώληση του προϊόντος αυτού. έχει την ονομασία αυτή διότι δηλώνει το ποσό ή ποσοστό κατά το οποίο συμμετέχει στην κάλυψη των σταθερών εξόδων της επιχείρησης και κατ' επέκταση στη διαμόρφωση του κέρδους ανά μονάδα η αξία πώλησης του προϊόντος.

Το περιθώριο συνεισφοράς χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό μιας σειράς άλλων μεταβλητών, η γνώση των οποίων έχει μεγάλη σημασία για τους διοικούντες την επιχείρηση. κατά πρώτο βοηθάει στον προσδιορισμό του ουδέτερου ή νεκρού σημείου κύκλου εργασιών. Δηλαδή στον προσδιορισμό του σημείου εκείνου του όγκου πωλήσεων όπου τα έσοδα από τις πωλήσεις ισούνται

με τα συνολικά κόστη της επιχείρησης. Και άρα το αποτέλεσμα εργασιών είναι μηδενικό. Η γνώση του Δεύτερου σημείου κύκλου εργασιών είναι πρωταρχικής σημασίας για κάθε επιχείρηση αφού κάθε μονάδα πωλούμενου προϊόντος συνεισφέρει θετικά ή αρνητικά στο αποτέλεσμα της εργασίας κατά το ποσό του περιθωρίου συνεισφοράς.

Το περιθώριο συνεισφοράς βοηθάει επίσης τον προσδιορισμό του περιθωρίου ασφαλείας πωλήσεων και του βαθμού λειτουργικής μόχλευσης της επιχείρησης, η σπουδαιότητα των οποίων είναι γνωστή. Τέλος η γνώση του περιθωρίου συνεισφοράς συμβάλλει τα μέγιστα στη λεγόμενη what if Analysis. Ιδιαίτερη δεν είναι η σημασία του για την τιμολόγηση προϊόντων σε ειδικές περιπτώσεις, Όπως είναι η συμμετοχή σε μειοδοτικό διαγωνισμό και τιμολόγηση μιας εξαιρετικής παραγγελίας.

3.3. Εφαρμογή μεταβλητής κοστολόγησης Μεταβλητή κοστολόγηση στην παραγωγή

Μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής

Σε μια βιομηχανική επιχείρηση, το μεταβλητό κόστος προϊόντος θα είναι τα υλικά, η άμεση εργασία (υπό την προϋπόθεση ότι διαφέρει ανάλογα με την παραγωγή), οι προμήθειες πωλήσεων, η συσκευασία, η παράδοση, τα δικαιώματα και τα μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής. **Τα μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής** είναι δύσκολο να προσδιοριστούν. Στην πραγματικότητα, η επίσημη ορολογία CIMA δεν έχει ορισμό για μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής. Προφανώς πρόκειται για τα γενικά έξοδα τα οποία αλλάζουν με το επίπεδο της κατασκευαστικής δραστηριότητας, αλλά στην πράξη τα μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής είναι συχνά ασήμαντα. Το κόστος ορισμένων γενικών εξόδων, όπως τα λιπαντικά μηχανών, τα εργαλεία μιας χρήσης, ορισμένες δραστηριότητες συντήρησης μηχανών και η ισχύς του εργοστασίου, θα τείνουν να αλλάζουν σύμφωνα με την παραγωγή, αλλά μπορεί να είναι δύσκολο να τα αναγνωρίσουμε με συγκεκριμένα προϊόντα. Ωστόσο, θα πρέπει συχνά να αντιμετωπίσετε προβλήματα κατασκευής που περιέχουν μεταβλητά γενικά έξοδα παραγωγής. Καθώς ορισμένα από αυτά τα μεταβλητά γενικά έξοδα θα αποτελούν μέρος των ημι-μεταβλητών εξόδων, όπως η ισχύς του εργοστασίου, μπορεί να αναμένεται να χρησιμοποιηθεί η μέθοδος χαμηλού μεταβλητού κόστους για να διαχωριστούν τα σταθερά από τα στοιχεία μεταβλητού κόστους.

Σταθερό κόστος

Όπου είναι δυνατόν, τα πάγια έξοδα που εμφανίζονται σε μια επιχειρησιακή κατάσταση πρέπει να ταξινομούνται σε λογικές κατηγορίες, όπως σταθερά γενικά έξοδα παραγωγής, πάγια έξοδα πωλήσεων, σταθερή διανομή και σταθερό διοικητικό κόστος.

Εφαρμογή- Άσκηση μεταβλητής κοστολόγησης

Το παρακάτω παράδειγμα αφορά μια επιχείρηση ενός προϊόντος. Ωστόσο, λίγες επιχειρήσεις έχουν μόνο ένα προϊόν.

Τα δεδομένα της επιχείρησης και η προετοιμασία της κατάστασης για το επόμενο έτος με τη μέθοδο της μεταβλητής κοστολόγησης είναι τα εξής:

Μια εταιρεία κατασκευάζει ένα μόνο προϊόν, ένα συμπλήρωμα διατροφής που ονομάζεται «Pulp». Οι προϋπολογιζόμενες πωλήσεις και το κόστος για το επόμενο έτος αναφέρονται παρακάτω:

Ανοιχτό απόθεμα τελικού προϊόντος την 1η Ιανουαρίου	
Παραγωγή	600.000 kg
Αναμενόμενες πωλήσεις	500.000kg
Τιμή πώλησεως	10.00€/kg
Κόστος υλικών	2.25€/kg
Μεταβλητά έξοδα παραγωγής	2.65€/kg
Μεταβλητά γενικά έξοδα πώλησης και διανομής	1.10€/kg
Σταθερά γενικά έξοδα παραγωγής	900.000 €/ χρονιά
Σταθερά έξοδα πωλήσεων και διανομής	500.000€/ χρονιά
Σταθερά διοικητικά έξοδα	200.000€/ χρονιά

Προετοιμασία της επιχειρησιακής κατάστασης της Εταιρείας για το επόμενο έτος, χρησιμοποιώντας μορφή οριακής κοστολόγησης.

	Ποσότητες 000 kg	€/ kg	000€	000€
Πωλήσεις	500	10.00		5,000
Κόστος μεταβλητής παραγωγής:				
Αρχικό απόθεμα Υλικά	600	2.25	1,350	
Μεταβλητά έξοδα παραγωγής	600	2.65	1,590	
			2,940	
Ελάχιστο απόθεμα κλεισίματος	100	4.90	490	
			2,450	
Μεταβλητά γενικά έξοδα πώλησης και διανομής	500	1.10	550	
Συνολικά μεταβλητά κόστη	500	6.00		3,000
Συνεισφορά				2,000
Σταθερά κόστη Παραγωγή			900	
Πώληση και διανομή			500	
Διοίκηση			200	
Κέρδος (ζημία)				1,600
				400

(The institute of company secretaries of India)

Οι επιχειρήσεις που διαθέτουν περισσότερα από ένα προϊόντα θα πρέπει να λειτουργούν μια δήλωση για ολόκληρη την επιχείρηση που δείχνει τη συμβολή κάθε προϊόντος ή ομάδα προϊόντων χωριστά. Τα σταθερά έξοδα μπορούν στη συνέχεια να αφαιρεθούν από το σύνολο όλων των εισφορών των προϊόντων για να καταλήξουν σε κέρδος για την περίοδο.

Παρουσιάζονται τα δεδομένα και ο προϋπολογισμός για το επόμενο έτος:

Ένα εργοστάσιο χαλιών έχει τρεις ομάδες προϊόντων: Χαλιά, Ρολά και Υποστρώματα. Η προϋπολογισμένη παραγωγή, οι πωλήσεις και τα έξοδα για το επόμενο έτος παρουσιάζονται παρακάτω.

Προϊόν		Χαλιά	Ρολά	Υποστρώματα
		€	€	€
Πωλήσεις χρονιάς		1,000,000	2,000,000	500,000
Υλικά		400,000	700,000	250,000
Άμεση εργασία		250,000	340,000	50,000
Μεταβλητά έξοδα παραγωγής		30,000	80,000	10,000
Σταθερά κόστη				
Έξοδα παραγωγής	1,300,000€			
Έξοδα πωλήσεων και διανομής	800,000€			
Έξοδα Διοίκησης	280,000€			

Προϋπολογισμός της επιχείρησης για το επόμενο έτος

Προϊόν	Χαλιά	Ρολά	Υποστρώματα	Σύνολο
	€	€	€	€
Πωλήσεις	1,000,000	2,000,000	500,000	3,500,000
Μεταβλητά κόστη				
Υλικά	400,000	700,000	250,000	1,350,000
Άμεση εργασία	250,000	340,000	50,000	640,000
Μεταβλητά έξοδα παραγωγής	30,000	80,000	10,000	120,000
Συνολικά έξοδα παραγωγής	680,000	1,120,000	310,000	2,110,000
Συνεισφορά	320,000	880,000	190,000	1,390,000
Σταθερά κόστη				
Έξοδα παραγωγής				1,300,000
Έξοδα πωλήσεων και διανομής				800,000
Διοίκηση				280,000
Συνολικά σταθερά κόστη				2,380,000
Κέρδος (ζημία)				990,000

Η μεταβλητή κοστολόγηση στις βιομηχανίες υπηρεσιών

Η μορφή των δηλώσεων εκμετάλλευσης οριακών δαπανών στις βιομηχανίες υπηρεσιών είναι παρόμοια σε εκείνη που χρησιμοποιείται στην κατασκευή. Η μόνη διαφορά είναι ότι δεν υπάρχουν αποθέματα, μεταβλητά τα γενικά έξοδα παραγωγής ή το πάγιο κόστος παραγωγής. Αυτά θα αντικατασταθούν από τη μεταβλητή και τα πάγια έξοδα που σχετίζονται με τη συγκεκριμένη δραστηριότητα παροχής υπηρεσιών. Μεταβλητά έξοδα υλικών θα εξακολουθούν να εμφανίζονται σε δραστηριότητες παροχής υπηρεσιών όπως εστιατόρια και ενέργεια.

<p>Η εταιρεία Starburst Display παρέχει οθόνες πυροτεχνημάτων για διάφορους πελάτες ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.</p> <p>Το κόστος για το τελευταίο έτος ήταν:</p>			
		Ιδιωτικές οθόνες	Δημόσιες οθόνες
Αριθμός οθόνων		85	15
Έσοδα		465,000€	1,240,000€
Το κόστος αγοράς των πυροτεχνημάτων		123,000€	845,000€
Μεταβλητό κόστος εργασίας		85,000€	45,000€
Μεταβλητό κόστος μεταφοράς		17,000€	6,000€
Σταθερά κόστη:			
Μεταφορά	33,000€		
Μάρκετινγκ	42,000€		
Διοίκηση	37,000€		
<p>επιχειρησιακές καταστάσεις οριακού κόστους για το τελευταίο έτος.</p>			
Αριθμός οθόνων	Ιδιωτικές οθόνες	Δημόσιες οθόνες	Σύνολο
	85	15	100
Έσοδα	€ 465,000	€ 1,240,000	€ 1,705,000
Μεταβλητά κόστη			
Κόστος αγορών πυροτεχνημάτων που δημιουργήθηκαν	123,000	845,000	968,000
Μεταβλητό κόστος εργασίας	85,000	45,000	130,000
Μεταβλητό κόστος μεταφοράς	17,000	6,000	23,000
Συνολικά κόστη εργασίας	225,000	896,000	1,121,000
Συνεισφορά	240,000	444,000	584,000
Σταθερά κόστη			
Μεταφορά			33,000
Μάρκετινγκ			42,000
Διοικητικά			37,000
Συνολικά σταθερά κόστη			112,000
Κέρδος (ζημία)			472,000

Μεταβλητή κοστολόγηση στις εξορυκτικές βιομηχανίες

Θα υπάρξει ελάχιστη διαφορά ανάμεσα στο στυλ της λειτουργικής δήλωσης οριακής κοστολόγησης που χρησιμοποιείται για τις εξορυκτικές βιομηχανίες και για τις βιομηχανίες παραγωγής το κόστος μεταβλητού υλικού αν η επιχείρηση κατέχει τις τοποθεσίες από τις οποίες λειτουργεί. Εντούτοις, οι επιχειρήσεις εξόρυξης και παρόμοιες επιχειρήσεις πρέπει συχνά να καταβάλλουν τέλη ή δικαιώματα, με βάση το βάρος ή το βάρος ο όγκος των πρώτων υλών που εξορύσσονται, στους κατόχους των ορυκτών δικαιωμάτων.

3.4.Πλεονεκτήματα της μεταβλητής κοστολόγησης

(1) Τα δεδομένα σχέσεων κόστους-όγκου-κέρδους που ζητούνται για σκοπούς προγραμματισμού κέρδους προκύπτουν εύκολα από τις τακτικές λογιστικές καταστάσεις. Ως εκ τούτου, η διαχείριση δεν χρειάζεται να λειτουργεί με δύο ξεχωριστά σύνολα δεδομένων που να συνδέονται μεταξύ τους.

(2) Το κέρδος για μια περίοδο δεν επηρεάζεται από μεταβολές στην απορρόφηση πάγιων εξόδων που προκύπτουν από την προσθήκη ή τη μείωση του αποθέματος. Τα υπόλοιπα που παραμένουν ίσα (π.χ. τιμές πώλησης, κόστος, συνδυασμός πωλήσεων), τα κέρδη κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση με τις πωλήσεις όταν χρησιμοποιείται άμεση κοστολόγηση.

(3) Οι δηλώσεις δαπανών και αποτελεσμάτων χρήσης στη φόρμα άμεσου κόστους ακολουθούν τη σκέψη της διοίκησης πιο πολύ από το έντυπο κόστους απορρόφησης για αυτές τις δηλώσεις. Για το λόγο αυτό, η διοίκηση βρίσκει ευκολότερη την κατανόηση και τη χρήση αναφορών άμεσου κόστους.

(4) Ο αντίκτυπος του πάγιου κόστους στα κέρδη τονίζεται διότι το συνολικό ποσό αυτού του κόστους για τη περίοδο εμφανίζεται στην κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων.

(5) Στοιχεία οριακού εισοδήματος διευκολύνουν τη σχετική εκτίμηση των προϊόντων, των εδαφών, κατηγορίες δαπανών πελατών.

(6) Το περιθωριακό κόστος παρέχει μια καλύτερη και πιο λογική βάση για τον καθορισμό των τιμών πώλησης καθώς και η υποβολή προσφορών για συμβάσεις όταν η επιχείρηση βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα.

(7) Το σημείο παράκαμψης μπορεί να προσδιοριστεί μόνο με βάση το κόστος της αγοράς. με βάση τους προϋπολογισμούς οριακής κοστολόγησης.

3.5.Περιορισμοί μεταβλητής κοστολόγησης

Η τεχνική οριακής κοστολόγησης έχει τους ακόλουθους περιορισμούς:

(1) Στην οριακή κοστολόγηση, το κόστος ταξινομείται σε σταθερό και μεταβλητό. Ο διαχωρισμός των δαπανών σε σταθερές και μεταβλητές είναι μάλλον δύσκολος και δεν μπορεί να γίνει με ακρίβεια.

(2) Η μεταβλητή κοστολόγηση προϋποθέτει ότι η συμπεριφορά του κόστους μπορεί να παρασταθεί σε ευθεία γραμμή. Αυτό σημαίνει ότι το σταθερό κόστος παραμένει πλήρως σταθερό σε μια χρονική περίοδο σε διαφορετικά επίπεδα και το μεταβλητό κόστος μεταβάλλεται στο γραμμικό πρότυπο, δηλαδή η μεταβολή είναι ανάλογη με την μεταβολή σε όγκο. Στην πραγματική ζωή, το σταθερό κόστος μπορεί να μεταβληθεί σε διαφορετικά επίπεδα παραγωγής, ιδίως όταν εισάγονται επιπλέον εγκαταστάσεις και εξοπλισμός και συνεπώς το μεταβλητό κόστος δεν μπορεί να ποικίλλει στην ίδια αναλογία με τον όγκο.

(3) Στο πλαίσιο της τεχνικής μεταβλητής κοστολόγησης, τα πάγια έξοδα δεν περιλαμβάνονται στην αξία αποθέματα τελικών προϊόντων και έργων σε εξέλιξη. Δεδομένου ότι πραγματοποιούνται πάγιες δαπάνες, αυτές πρέπει επίσης να αποτελούν μέρος του κόστους του προϊόντος. Λόγω αυτής της εξάλειψης των πάγιων εξόδων από το τελικό απόθεμα και τη συνεχιζόμενη εργασία, τα αποθέματα υποεκτιμώνται. Αυτό επηρεάζει τα αποτελέσματα του λογαριασμού αποτελεσμάτων και του ισολογισμού. Έτσι, το κέρδος μπορεί να αποπληθωριστεί περιττό.

(4) Στο σύστημα οριακής κοστολόγησης, οι μηνιαίες καταστάσεις λειτουργίας δεν θα είναι τόσο ρεαλιστικές ούτε χρήσιμες όπως στο σύστημα μεταβλητής κοστολόγησης. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι στο πλαίσιο αυτού του συστήματος, η οριακή συνεισφορά και τα κέρδη ποικίλλουν ανάλογα με την μεταβολή της αξίας των πωλήσεων. Όπου οι πωλήσεις είναι περιστασιακές, τα κέρδη κυμαίνονται από περίοδο σε περίοδο.

(5) Η μεταβλητή κοστολόγηση αποτυγχάνει να δώσει πλήρεις πληροφορίες, όπως για παράδειγμα η αύξηση της παραγωγής και οι πωλήσεις μπορεί να οφείλονται στην εκτεταμένη χρήση των υφιστάμενων μηχανημάτων ή στην επέκταση των πόρων ή στην αντικατάσταση του εργατικού δυναμικού από μηχανές. Η οριακή συνεισφορά του λόγου P/V αποτυγχάνει να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους συμβαίνει αυτό.

(6) Στο πλαίσιο του συστήματος οριακής κοστολόγησης, οι δυσκολίες που σχετίζονται με την κατανομή και τον υπολογισμό της μεταβλητής κοστολόγησης σταθερών γενικών εξόδων καταργούνται, αλλά το πρόβλημα εξακολουθεί να παραμένει μέχρι την απορρόφηση μεταβλητών γενικών εξόδων.

(7) Παρόλο που για την βραχυπρόθεσμη αξιολόγηση του κέρδους μπορεί να είναι χρήσιμο το οριακό κόστος, το μακροπρόθεσμο κέρδος καθορίζεται σωστά βάσει πλήρους κόστους.

(8) Η μεταβλητή κοστολόγηση δεν παρέχει κανένα πρότυπο για την αξιολόγηση της απόδοσης. Τα περιθωριακά δεδομένα κατανομής δεν αποκαλύπτουν πολλά αποτελέσματα που προκύπτουν από την ανάλυση διακύμανσης.

(9) Η ανάλυση της μεταβλητής κοστολόγησης προϋποθέτει ότι η τιμή πώλησης ανά μονάδα θα παραμείνει η ίδια σε διαφορετικά επίπεδα παραγωγής, μπορεί να αλλάξουν στην πραγματική ζωή και να δώσουν μη ρεαλιστικά αποτελέσματα.

(10) Στην εποχή της αύξησης της αυτοματοποίησης και της τεχνολογικής εξέλιξης, ο αντίκτυπος των πάγιων δαπανών στην παραγωγή εξαρτάται πολύ περισσότερο από το κόστος της μεταβλητής κοστολόγησης. Κατά συνέπεια, δεν λαμβάνεται υπόψη ένα σύστημα που δεν συνεπάγεται σημαντικό μέρος του κόστους.

(11) Η τιμή πώλησης βάσει της τεχνικής μεταβλητής κοστολόγησης καθορίζεται με βάση τη συνεισφορά. Αυτό μπορεί να μην είναι δυνατό στην περίπτωση «κόστος συν συμβόλαια».

4. ΠΛΗΡΗΣ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗ

Σε ένα σύστημα πλήρους κοστολόγησης κατανέμεται το σταθερό κόστος παραγωγής για μια περίοδο σε όλη την παραγωγή για εκείνη την περίοδο. Ως εκ τούτου, το κόστος ενός προϊόντος θα αποτελείται από τη μεταβλητή του (άμεσα υλικά, άμεση εργασία και μεταβλητά (άμεσα) γενικά έξοδα παραγωγής) συν μερίδιο των σταθερών γενικών εξόδων παραγωγής. Κλείσιμο των αποθεμάτων και εργασίες συνεπώς, η πρόοδος θα περιλαμβάνει ένα μερίδιο των γενικών εξόδων της τρέχουσας περιόδου. Σαν αποτέλεσμα, ορισμένα από τα πάγια έξοδα της τρέχουσας περιόδου θα μεταφερθούν στην επόμενη περίοδο το κόστος παραγωγής των πωλήσεων. Αυτό οφείλεται στο κόστος παραγωγής των πωλήσεων, δηλαδή στην πλήρη κοστολόγηση. Το κόστος του κόστους των πωλήσεων αποτελείται από:

- το αρχικό απόθεμα (συμπεριλαμβανομένων των εργασιών που βρίσκονται σε εξέλιξη), το κόστος παραγωγής ανά μονάδα αποτιμάται στην ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ
- συν το συνολικό άμεσο κόστος υλικού και εργασίας της τρέχουσας περιόδου.
- συν τα μεταβλητά και σταθερά γενικά έξοδα παραγωγής ·
- μείον τα αποθέματα κλεισίματος (συμπεριλαμβανομένων των εργασιών που βρίσκονται σε εξέλιξη), τα οποία αποτιμώνται στο παρόν κόστος παραγωγής ανά μονάδα.

Σημείωση: Ο παραπάνω ορισμός προϋποθέτει ότι τα αποθέματα αποτιμώνται σε ένα πρώτο στην αρχή (FIFO)

Η επίσημη ορολογία CIMA ορίζει το κόστος απορρόφησης ως "Μια μέθοδο κοστολόγησης που, στο εκτός από το άμεσο κόστος, αναθέτει το σύνολο ή ένα ποσοστό των γενικών εξόδων παραγωγής μονάδες κόστους με τη βοήθεια επιτοκίων απορρόφησης από τον εναέριο χώρο και του ρυθμού απορρόφησης γενικής χρήσης ως «Ένα μέσο καταλογισμού των γενικών εξόδων για ένα προϊόν ή μια υπηρεσία, που βασίζεται, για παράδειγμα, απευθείας ώρες, άμεσο κόστος εργασίας ή ώρες μηχανής ».

4.1. Η Χρησιμότητα της πλήρους κοστολόγησης

Το κόστος της πλήρους διαδικασίας

Σε ένα σύστημα πλήρους κοστολόγησης μπορούν να μοιραστούν σταθερά γενικά έξοδα παραγωγής μεταξύ των προϊόντων με μια ευρεία ποικιλία τρόπων. Η απλούστερη μέθοδος είναι να διαιρέσετε το σύνολο των σταθερών γενικών εξόδων παραγωγής για μια περίοδο με την παραγωγή σε την περίοδο αυτή. Ωστόσο, αυτή η μέθοδος θα λειτουργήσει μόνο όταν υπάρχει ένα μόνο προϊόν. Στις επιχειρήσεις πολλαπλών προϊόντων, είναι σύνηθες να περάσουν από μια περίπλοκη διαδικασία τεσσάρων σταδίων, ως εξής:

Στάδιο 1

Όπου είναι δυνατόν, κατανέμουν τα γενικά έξοδα στα κόστη κόστους. Τα καταβληθέντα έξοδα είναι αυτά τα έξοδα τα οποία σαφώς ανήκουν συνολικά σε ένα συγκεκριμένο κέντρο κόστους, όπως οι μισθοί του προσωπικού που απασχολούνται σε αυτό το κέντρο κόστους. Η επίσημη ορολογία CIMA ορίζει το ρήμα 'διανέμω' .Για να εκχωρηθεί ολόκληρο το στοιχείο του κόστους, ή των εσόδων, σε μια ενιαία μονάδα κόστους, κέντρο, λογαριασμό ή χρονική περίοδο».

Στάδιο 2

Αναλογεί τα κόστη που δεν μπορούν να κατανεμηθούν σε κέντρα κόστους, χρησιμοποιώντας κατάλληλα βάσεις κατανομής. Για παράδειγμα, το κόστος χώρου, όπως το μίσθωμα, η θερμότητα, το φως και τα κτίρια η ασφάλιση μπορεί να κατανεμηθεί μεταξύ κέντρων κόστους ανάλογα με την επιφάνεια του δαπέδου καταλαμβάνεται από κάθε κέντρο κόστους, χρησιμοποιώντας μια τιμή ανά τετραγωνικό μέτρο.

Στάδιο 3

Η κατανομή του κόστους των κέντρων κόστους μη παραγωγής στο κόστος κατασκευής κέντρα. Για παράδειγμα, το κόστος του Τμήματος Συντήρησης θα μπορούσε να μοιραστεί μεταξύ κέντρων κόστους παραγωγής ανάλογα με το κόστος κατασκευής προϋπολογισμού του προϋπολογισμού.

Στάδιο 4

Μερίδιο (απορρόφηση) του κόστους κάθε κέντρου κόστους παραγωγής στο κόστος των προϊόντων που ρέουν μέσω αυτού του κέντρου κόστους, χρησιμοποιώντας μια προκαθορισμένη πλήρης τιμή εξόδου.

Ρυθμοί των πλήρων γενικών εξόδων

Το άθροισμα των κατανεμημένων και αναλογούντων δαπανών του κάθε κέντρου παραγωγής κόστους μπορεί να έχουν «Απορροφηθεί» από τα προϊόντα που ρέουν μέσω αυτού του κέντρου κόστους με πολλούς διαφορετικούς τρόπους.

Οι πιο συνήθεις μέθοδοι απορρόφησης είναι:

1. Αμοιβή ανά ώρα εργασίας. Το συνολικό γενικό κόστος του προϋπολογισμού του κέντρου κόστους το κόστος διαιρείται με τις προβλεπόμενες (ή πραγματικές) ώρες εργασίας του κέντρου κόστους εργάστηκε. Αυτό είναι παρόμοιο με την προσέγγιση που ακολουθεί η λογιστική και τα νομικά επαγγέλματα (και τα συνεργεία), όπου το αναμενόμενο συνολικό κόστος για μια περίοδο διαιρείται από τις αναμενόμενες χρεωστικές ώρες που πρέπει να εργάζονται κατά την περίοδο αυτή για να φθάσουν, μετά από μια προσθήκη για κέρδος, με ωριαία χρέωση.
2. Ένα ποσοστό που προστίθεται στο άμεσο κόστος εργασίας. Το συνολικό γενικό κόστος για ένα το κέντρο κόστους διαιρείται με το κόστος της άμεσης εργασίας του και το αποτέλεσμα μετατρέπεται σε ποσοστό. Αυτή η μέθοδος και η προηγούμενη θα χρησιμοποιηθούν για έντασης-εργασίας κέντρα κόστους.
3. Ένα ωράριο μηχανής, όπου το συνολικό γενικό κόστος του κέντρου κόστους για μια περίοδο είναι διαιρούμενο με τις συνολικές ώρες μηχανών που δαπανώνται για την παραγωγή. Αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για ιδιαίτερα μηχανικές διαδικασίες.

4.2. Εφαρμογή της πλήρης κοστολόγησης

Η επίπτωση της πλήρης κοστολόγησης στη συμπεριφορά του μανάτζμεντ

Το πλήρες κόστος απορρόφησης είναι μια πολύπλοκη διαδικασία. Οι πρώτες επιχειρήσεις παραγωγής ήταν σχετικά απλές και τα σταθερά γενικά έξοδα ήταν ένα μικρό ποσοστό των συνολικών δαπανών. Ως εκ τούτου, φαινόταν λογικό να επισυναυθεί ένα μερίδιο των γενικών εξόδων στα προϊόντα, έτσι ώστε να μπορούν να γίνουν συγκρίσεις τιμές πώλησης. Ωστόσο, λόγω μιας σειράς εσωτερικών και εξωτερικών πιέσεων, η διοίκηση και οι λογιστές κατά το πρώτο μισό του εικοστού αιώνα ανέπτυξαν τις γενικές δαπάνες σύστημα απορρόφησης σε μια υψηλή κατάσταση της πολυπλοκότητας - χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι τα στοιχεία που παρήχθησαν ήταν στην καλύτερη περίπτωση άσχετα και, στη χειρότερη περίπτωση, παραπλανητικά. Κάθε μία από τις επόμενες φάσεις βασίζεται στην κοινή χρήση κόστους μεταξύ κέντρων κόστους και προϊόντων, χωρίς καμία σοβαρή προσπάθεια σύνδεσης αιτίου και το αποτέλεσμα. Αυτό σημαίνει ότι το μόνο αξιόπιστο μέρος του κόστους ενός προϊόντος σε μια απορρόφηση το κόστος είναι το άμεσο κόστος του, όλα τα άλλα έξοδα είναι αυθαίρετες προσθήκες, το η ποσότητα των οποίων εξαρτάται από τις χρησιμοποιούμενες βάσεις κατανομής και απορρόφησης. Αυτό σημαίνει ότι η κοστολόγηση απορρόφησης είναι άχρηστη για τη λήψη αποφάσεων, παραπλανητική για τον προγραμματισμό σκοπούς και ενδέχεται να προκαλέσει ακούσια συμπεριφορά διαχείρισης, εάν χρησιμοποιηθεί για έλεγχο.

Παρουσιάζονται τα δεδομένα εταιρείας με αντικείμενο παραγωγής χυτευμένα πλαστικά δοχεία:

Μια εταιρεία κατασκευάζει δύο μεγέθη χυτευμένων πλαστικών δοχείων. Οι προϋπολογιζόμενες πωλήσεις και το κόστος για το επόμενο έτος είναι:

Προϊόν	1 m ³ δοχείο	2 m ³ δοχείο
Ένταση πωλήσεων (μονάδες)	100,000	200,000
Τιμή πώλησης ανα μονάδα	5	10,50
Κόστος άμεσων υλικών ανα μονάδα	2	6
Άμεσες ώρες εργασίας ανα μονάδα	0,1	0,1
Ώρες μηχανών ανα μονάδα	0,1	0,4

Παρουσίαση του κόστους παραγωγής ανά μονάδα και του μεικτού κέρδους ανά μονάδα για κάθε προϊόν, χρησιμοποιώντας τις βάσεις απορρόφησης:

α) άμεσες ώρες εργασίας ·

(β) ώρες μηχανής χύτευσης.

Συνολικές ώρες εργασίας: $(100,000 \text{ μονάδες} * 0,1) * (200,000 * 0,1) = 30,000$ άμεσες ώρες εργασίας

$900,000€ \div 30,000 = 30€$ άνα άμεση ώρα

Προϊόν	1 m ³ δοχείο	2 m ³ δοχείο
Άμεσες ώρες εργασίας ανα μονάδα	0,1	0,1
	€	€
Τιμή πώλησης ανα μονάδα προϊόντος που δόθηκε	5	10,50
Κόστη		
Κόστος άμεσων υλικών που δόθηκαν	2	6
Άμεση εργασία ανα μονάδα (10€/ ώρα)	1	1
Έξοδα μηχανών ανα μονάδα (30€ / ώρα εργασίας)	3	3
Συνολικό κόστος ανα μονάδα	6	10
Μικτό κέρδος (ζημία) ανα μονάδα	1	0,50

Συνολικές ώρες μηχανής ανα χρόνο: $(100,000€ * 0,1) + (200,000 \text{ μονάδες} * 0,4) = 90,000$

$900,000€ \div 90,000 = 10€$ άνα ώρα μηχανής

Προϊόν	1 m ³ δοχείο	2 m ³ δοχείο
Ώρες μηχανής ανα μονάδα	0,1	0,4
	€	€
Τιμή πώλησης ανα μονάδα προϊόντος που δόθηκε	5	10,50
Κόστη		
Κόστος άμεσων υλικών που δόθηκαν	2	6
Άμεση εργασία ανα μονάδα (10€/ ώρα)	1	1
Έξοδα μηχανών ανα μονάδα (10€ / ώρα μηχανής)	1	4
Συνολικό κόστος ανα μονάδα	4	11
Μικτό κέρδος (ζημία) ανα μονάδα	1	0,50

Συνολικό κόστος υλικών για το έτος : $(100,000 \text{ μονάδες} * 2\text{€}) * (200,000 * 6\text{€}) = 1,400,000\text{€}$

$900,000\text{€} \div 1,400,000\text{€} = 0,643\text{€}$

Προϊόν	1 m ³ δοχείο	2 m ³ δοχείο
	€	€
Τιμή πώλησης ανα μονάδα που έχει δοθεί	5	10,50
κόστη		
Κόστος άμεσων υλικών που έχουν δοθεί	2	6
Άμεση εργασία ανα μονάδα 10€/ ώρα	1	1
Έξοδα μηχανών 0,643€/€ προϊόντος	1,28	3,86
Συνολικό κόστος ανα μονάδα	4,28	10,86
Μικτό κέρδος (ζημία) ανα μονάδα	0,72	0,36

Αν η εταιρεία χρησιμοποιεί τις ώρες εργασίας απευθείας ως βάση απορρόφησης, εμφανίζεται το δοχείο 1m³ να είναι ζημιόγono και το φορτίο των 2 m³ φαίνεται να είναι κερδοφόρο. Ως εκ τούτου, η διοίκηση μπορεί να αποφασίσει να συγκεντρωθεί η παραγωγή στο δοχείο των 2 m³. Ωστόσο, αν η εταιρεία χρησιμοποίησε ώρες μηχανών ή το κόστος των υλικών, θα ήταν το αντίστροφο.

(The institute of company secretaries of India)

Ένα πλεονέκτημα που μπορεί να προκύψει από ένα σύστημα πλήρους κοστολόγησης είναι ότι μπορεί να ενθαρρύνουν τους υπεύθυνους παραγωγής να εξοικονομούν πόρους για την κατανάλωσή τους που χρησιμοποιείται ως βάση απορρόφησης. αν ήθελε η ανώτατη διοίκηση της εταιρείας να ενθαρρύνουν τον Διευθυντή Παραγωγής να εξοικονομήσει εργασία, θα μπορούσαν να υιοθετήσουν άμεσα ωρών εργασίας ως βάση απορρόφησης. Ο Διευθυντής Παραγωγής θα ενθαρρυνθεί να μειωθούν οι ώρες εργασίας ανά μονάδα και τα κέρδη να ακολουθούνται. Ωστόσο, ο Διευθυντής Παραγωγής της εταιρείας θα μπορούσε να επιχειρήσει μια εναλλακτική λύση ή τακτική που θα μπορούσε να αυξήσει την παραγωγή. Αυτό θα διασπείρει το σταθερό κόστος σε μεγαλύτερο βαθμό όγκο και να οδηγήσει σε αύξηση του αποθέματος των τελικών προϊόντων στο τέλος του έτους.

Πλήρης κοστολόγηση στις βιομηχανίες υπηρεσιών

Είναι δύσκολο να εφαρμοστεί η πλήρης κοστολόγηση στις βιομηχανίες υπηρεσιών λόγω των αναγκαίων συστημάτων παρακολούθησης κόστους που συνήθως δεν υπάρχουν. πολλοί οργανισμοί παροχής υπηρεσιών υπολογίζουν το μέσο κόστος για τις εκροές τους, δηλαδή το συνολικό

μεταβλητό και πάγιο κόστος διαιρούμενο με μονάδες υπηρεσίας να είναι λιγότερο χρήσιμο από το διαχωρισμό του μεταβλητού κόστους (αν υπάρχει) και τον υπολογισμό του συμβολή από κάθε προϊόν, αλλά είναι ευλόγως εύκολο να κατανοηθεί. Μη Η κοστολόγηση μέσης τιμής ενθαρρύνει τους παρόχους υπηρεσιών να αυξήσουν την ένταση και να μειώσουν την ένταση κόστους, αν και με αδιάκριτο τρόπο. το μέσο κόστος δεν μπορεί να ενθαρρύνει τους παρόχους υπηρεσιών να παράγουν για απόθεμα. Αυτά τα επαγγέλματα και οι επιχειρήσεις που χρεώνουν για τις υπηρεσίες τους χρησιμοποιώντας ώρα εργασίας όπως οι λογιστές, οι δικηγόροι και τα εργαστήρια επισκευής αυτοκινήτων, δεν πρέπει να έχουν καμία δυσκολία κατά τον υπολογισμό ενός μέσου κόστους ανά ώρα. Μπορούν απλά να πάρουν το άθροισμα του κόστους τους προϋπολογισμού για την επόμενη περίοδο και να διαχωριστεί από τον αναμενόμενο φόρτο εργασίας που εκφράζεται σε χρεωστικές ώρες. Αυτές οι πληροφορίες μπορούν να είναι πολύτιμες για την παρακολούθηση της οικονομικής απόδοσης και για σύγκριση με τα ποσοστά χρέωσης της αγοράς. Οι πιο πολύπλοκες επιχειρήσεις μπορεί να έχουν μια ποικιλία ανόμοιων αποτελεσμάτων. άμεσο κόστος εργασίας ή ώρες μηχανής ».

4.3.Οφέλη και μειονεκτήματα της πλήρους κοστολόγησης

Παρά το γεγονός ότι η χρήση της πλήρους κοστολόγησης εξακολουθεί να είναι ευρέως διαδεδομένη, φαίνεται ότι υπάρχουν μόνο δύο πλεονεκτήματα από τη χρήση του συστήματος:

1. Μπορεί να ενθαρρύνει τους διαχειριστές να εξοικονομούν την κατανάλωσή τους από οποιαδήποτε συντελεστή παραγωγής (υλικό, εργασία, χρόνος μηχανής), χρησιμοποιείται ως βάση απορρόφησης.
2. Συμμορφώνεται με τα κριτήρια αποτίμησης του αποθέματος και της εργασίας που βρίσκονται σε εξέλιξη, όπως ορίζονται στο σημείο της standard accounting process (ssap 9)

Τα μειονεκτήματα είναι:

1. Οι χρησιμοποιούμενες βάσεις κατανομής και απορρόφησης είναι αυθαίρετες και υποκειμενικές. Αυτό μπορεί να οδηγήσει τους υπεύθυνους παραγωγής να ξοδέψουν χρόνο υποστηρίζοντας την εναλλακτική κατανομή ή τις βάσεις απορρόφησης, σε μια προσπάθεια να μειωθεί το αντιληπτό κόστος των "δικών τους" δραστηριοτήτων ή προϊόντων.
2. Η διαδικασία αύξησης του κόστους απορρόφησης σε επιχειρήσεις με πολλά διαφορετικά γενικά έξοδα και τα κέντρα κατασκευής κόστους είναι εξαιρετικά περίπλοκη.
3. Το κόστος των προϊόντων μπορεί να είναι παραπλανητικό.
4. Οι υπεύθυνοι παραγωγής μπορούν να παράγουν πλεονάζουσα παραγωγή σε μια προσπάθεια να μειωθεί το κόστος μονάδας.
5. Οι αποτιμήσεις των αποθεμάτων δεν έχουν καμία σχέση με το πραγματικό κόστος παραγωγής του αποθέματος, δηλαδή το κόστος μετρητών, είναι το κόστος που μπορεί να αποφευχθεί ή κόστος ευκαιρίας.

Οι συνέπειες αυτών των μειονεκτημάτων είναι ότι, από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, πολλοί κατασκευαστές έχουν εγκαταλείψει το κόστος απορρόφησης υπέρ ενός νέου συστήματος που ονομάζεται κοστολόγηση κατά δραστηριότητα. Η κοστολόγηση βάσει δραστηριοτήτων (ABC) επιχειρεί να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που οφείλονται σε μη κρίσιμη χρήση της πλήρους κοστολόγησης, εστιάζοντας την προσοχή των διαχειριστών για τα γενικά έξοδα που προκαλούνται από ένα προϊόν.

Η κοστολόγηση απορρόφησης μπορεί να επηρεάσει το επίπεδο κερδών μιας επιχείρησης λόγω του γεγονότος ότι όλα τα πάγια έξοδα δεν αφαιρούνται από τα έσοδα εκτός εάν πωλούνται τα προϊόντα. Με την κατανομή των σταθερών εξόδων στο κόστος παραγωγής ενός προϊόντος, το κόστος μπορεί να κρύβεται από την κατάσταση αποτελεσμάτων της εταιρείας. Ως εκ τούτου, η κοστολόγηση απορρόφησης μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως λογιστικό κόλπο για την προσωρινή αύξηση της κερδοφορίας μιας επιχείρησης με τη μετακίνηση σταθερών γενικών εξόδων παραγωγής από την κατάσταση αποτελεσμάτων στον ισολογισμό.

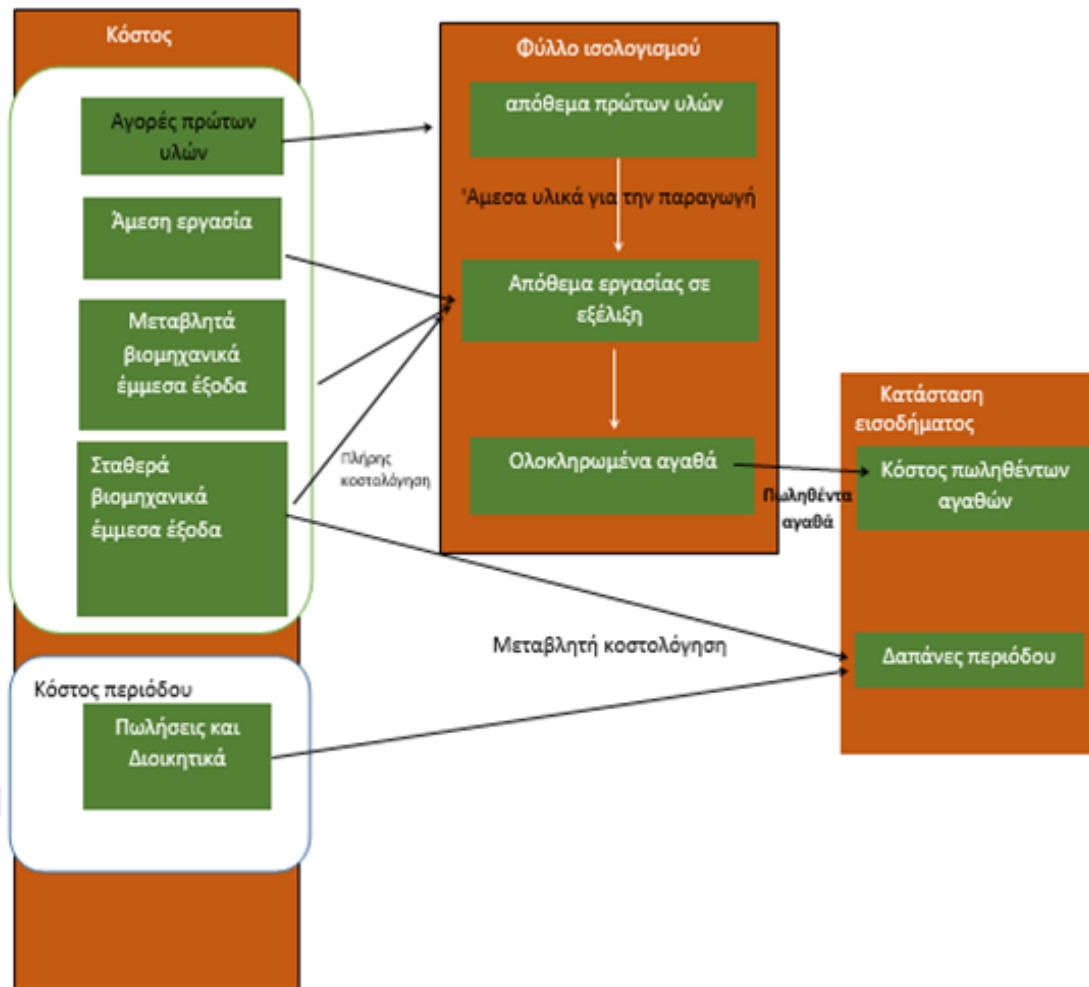
Είναι λιγότερο χρήσιμη από πρακτική άποψη, δεδομένου ότι οι διαχειριστές είναι πιο πιθανό να χρειαστούν το πρόσθετο κόστος κάτι (όπως στην άμεση κοστολόγηση) ή ίσως το μέγεθος της χωρητικότητας συμφόρησης που χρησιμοποιεί ένα αντικείμενο κόστους (όπως στην ανάλυση της απόδοσης).

5. ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΤΗΣ ΚΟΣΤΟΛΟΓΗΣΗΣ

Το πλήρες κόστος περιλαμβάνει όλα τα έξοδα, συμπεριλαμβανομένου του πάγιου κόστους, που σχετίζονται με την παραγωγή, ενώ το μεταβλητό κόστος περιλαμβάνει μόνο τις μεταβλητές δαπάνες που προκύπτουν άμεσα από την παραγωγή. Οι εταιρείες που χρησιμοποιούν τη μεταβλητή κοστολόγηση διατηρούν τα λειτουργικά έξοδα σταθερού κόστους ξεχωριστά από το κόστος παραγωγής. Ορισμένες από τις άμεσες δαπάνες που συνδέονται με την κατασκευή ενός προϊόντος περιλαμβάνουν τους μισθούς για τους εργαζόμενους που κατασκευάζουν φυσικά ένα προϊόν. τις πρώτες ύλες που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ενός προϊόντος · και τα γενικά έξοδα που συνεπάγεται η κατασκευή του προϊόντος, όπως οι μπαταρίες για τη λειτουργία μηχανών.

Τα πάγια έξοδα που διαφοροποιούν τη μεταβλητή και το πλήρες κόστος είναι κυρίως γενικά έξοδα, όπως οι μισθοί και οι μισθώσεις ακινήτων, που δεν αλλάζουν με τις μεταβολές στα επίπεδα παραγωγής. Μια εταιρεία πρέπει να πληρώνει κάθε χρόνο το μίσθωμα του γραφείου και τους λογαριασμούς κοινής ωφέλειας ανεξάρτητα από το αν παράγει 1.000 προϊόντα ή καθόλου προϊόντα, για παράδειγμα.

Το κόστος κοστολόγησης, γνωστό και ως πλήρες κόστος, συνεπάγεται την κατανομή σταθερών γενικών εξόδων σε όλες τις μονάδες που παράγονται για την περίοδο, με αποτέλεσμα το κόστος ανά μονάδα - σε αντίθεση με το μεταβλητό κόστος, το οποίο συνδυάζει όλα τα πάγια γενικά έξοδα σε μία δαπάνη, σε ισολογισμό που πρέπει να ληφθεί έναντι του καθαρού εισοδήματος. Αντίθετα, το πλήρες κόστος θα οδηγήσει σε δύο κατηγορίες σταθερών γενικών εξόδων: εκείνες που οφείλονται στο κόστος των πωληθέντων αγαθών και εκείνων που αποδίδονται σε απογραφή.

(Tudor Spencer Finance 2, 2014)

Επιπτώσεις στην παραγωγή στήριξης

Η μεταβλητή και η πλήρης κοστολόγηση θα παράγει διαφορετικές καταστάσεις εισοδήματος κάθε φορά που ο αριθμός των παραγόμενων μονάδων θα διαφέρει από τον αριθμό των πωληθέντων μονάδων δηλαδή όποτε θα υπάρχει αλλαγή των αριθμών των αποθεμάτων. Η πλήρης κοστολόγηση μπορεί να είναι ασταθής και να κινείται σε μια κατεύθυνση που είναι διαφορετική από αυτή που κινούνται οι πωλήσεις. Η ασταθής αυτή κίνηση πραγματοποιείται και στο δίκτυο εισοδήματος ανάμεσα στη μεταβλητή και τη πλήρη κοστολόγηση εξαιτίας της αλλαγής των αποθεμάτων.

Ο στόχος της παραγωγής στήριξης είναι να παράγονται αγαθά τα οποία να είναι σύμφωνα με τις παραγγελίες των πελατών. Επίσης στόχος είναι να εξαφανιστούν τα αποθέματα τέλους και να μειωθεί η δουλειά των αποθεμάτων σχεδόν μέχρι να εξαφανιστεί αυτή. Αμα υπάρχει ένα πολύ μικρό απόθεμα τότε οι αλλαγές στα αποθέματα θα είναι πολύ μικρές και τελικά η μεταβλητή και η πλήρης κοστολόγηση θα δείχνουν το ίδιο αποτέλεσμα εισοδήματος. Με πολύ μικρό απόθεμα η πλήρης κοστολόγηση θα κινείται στην ίδια κατεύθυνση με την κίνηση των πωλήσεων. Βέβαια όπως εξηγήθηκε νωρίτερα το κόστος στη μεταβλητή και στη πλήρη κοστολόγηση θα είναι διαφορετικό. Αλλά όταν η παραγωγή στήριξης εμφανιστεί οι διαφορές στην κατάσταση εισοδήματος θα εξαφανιστούν.

Η μεταβλητή και η πλήρης κοστολόγηση είναι διαφορετικοί τρόποι κοστολόγησης για τις μονάδες προϊόντων που έχουν παραχθεί. Υπο τη μεταβλητή κοστολόγηση τα βιομηχανικά έξοδα πραγματοποιούνται σαν κόστος προϊόντων. Αυτό περιλαμβάνει άμεσα υλικά έμμεσα εξόδα και άμεση εργασία. Τα σταθερά βιομηχανικά έξοδα διαχειρίζονται σαν κόστη περιόδου και εμφανίζονται στην κατάσταση εισοδήματος. Σε αντίθεση η πλήρης κοστολόγηση μεταχειρίζεται τα σταθερά βιομηχανικά έξοδα σαν κόστη προϊόντος μαζί με τα άμεσα υλικά την άμεση εργασία και τα έμμεσα έξοδα.

Σύμφωνα και με τους δύο τρόπους κοστολόγησης τα κόστη πωλήσεων και διοικήσεως λαμβάνονται σαν κόστος περιόδου και εμφανίζονται στην κατάσταση εισοδήματος.

Επειδή η μεταβλητή κοστολόγηση διαχειρίζεται τα σταθερά βιομηχανικά έμμεσα έξοδα σαν κόστος προϊόντων ένα μέρος των έμμεσων εξόδων υπάρχει στην παραγωγή κάθε μονάδας που δημιουργείται. Σε περίπτωση που μονάδες προϊόντων μείνουν απούλητες στο τέλος μιας περιόδου τότε το σταθερό βιομηχανικό κόστος περιλαμβάνεται και μεταφέρεται μαζί τους στα αποθέματα αλλάζοντας έτσι το κόστος της κάθε μονάδας ξεχωριστά. Όταν αυτά τα προϊόντα πωληθούν τότε τα σταθερά βιομηχανικά έμμεσα έξοδα αφήνονται από τα αποθέματα και ονομάζονται στο εισόδημα σαν κόστη πωληθέντων αγαθών. Επιπλέον υπο την πλήρη κοστολόγηση μπορεί να διαφέρει η τιμή των σταθερών βιομηχανικών εξόδων.

Δυστυχώς αυτή η αλλαγή από τα σταθερά βιομηχανικά έξοδα ανάμεσα στις περιόδους μπορεί να δημιουργήσει αστάθεια στο δίκτυο εισοδήματος. Για την αποφυγή λαθών οι μάνατζερ θα πρέπει να ελέγχουν τακτικά το μέγεθος των αποθεμάτων ή το κόστος των μονάδων προϊόντων την κάθε περίοδο.

Πρακτικά η μεταβλητή κοστολόγηση δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για οικονομική αλλά και για φορολογική κατάσταση. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί από μάνατζερ για λόγους οργάνωσης και ελέγχου. Η μεταβλητή κοστολόγηση λειτουργεί πολύ καλά με την ανάλυση cρν.

Εξωτερική αναφορά και φόροι εισοδήματος

Πρακτικά μιλώντας η πλήρης κοστολόγηση έχει ανατεθεί για εξωτερικές αναφορές στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μία επιχείρηση η οποία επιχειρεί να χρησιμοποιήσει μεταβλητή κοστολόγηση στις εξωτερικές οικονομικές τις αναφορές πραγματοποιεί το ρίσκο ότι αυτοί που θα εξετάσουν τη συγκεκριμένη εταιρεία μπορεί να μην αποδεχτούν τις οικονομικές καταστάσεις καθώς δεν συμπίπτουν με τις γενικές οικονομικές θεμελιώδεις αρχές.

Ο νόμος του φόρου σε αυτή την περίπτωση είναι ξεκάθαρος. Κατά την μεταρρυθμιστική ενέργεια του 1986 μία μορφή πλήρους κοστολόγησης μπορεί να χρησιμοποιηθεί όταν ολοκλήρωση τους φόρους εισοδήματος. Ακόμη και όταν μία επιχείρηση χρησιμοποιεί πλήρης κοστολόγηση για τις καταστάσεις της ένας μάνατζερ μπορεί να χρησιμοποιήσει μεταβλητή κοστολόγηση στις καταστάσεις εισοδήματος. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένα προβλήματα οικονομικά τα οποία να έχουν δημιουργηθεί και από τους δύο τρόπους κοστολόγησης. Η μεταβλητή κοστολόγηση είναι για τις εσωτερικές υποθέσεις και η πλήρης κοστολόγηση είναι για τις εξωτερικές οικονομικές υποθέσεις.

Τα ανώτατα διοικητικά στελέχη συνήθως εκτιμούνται από τα κέρδη που παρουσιάζουν στους μετόχους των εξωτερικών οικονομικών καταστάσεων της εταιρείας. Αυτό δημιουργεί πρόβλημα για τα διοικητικά στελέχη τα οποία μπορεί να έχουν προτίμηση στο να χρησιμοποιούν τη μεταβλητή κοστολόγηση για για εσωτερικές οικονομικές καταστάσεις. Υπάρχει η πιθανότητα να θεωρούν πως από τη δεδομένη στιγμή που εκτιμώνται βάση των αναφορών της πλήρους κοστολόγησης, οι αποφάσεις πρέπει να

λαμβάνονται σύμφωνα με τα κοστολογικά δεδομένα της πλήρους κοστολόγησης.

5.1.Σύγκριση στην εφαρμογή μεταξύ της μεταβλητής και πλήρης κοστολόγησης

Η παρουσίαση του πώς λειτουργεί το στάδιο της κατανομής του κόστους στην πλήρη κοστολόγηση και για να απεικονιστούν οι διαφορετικές επιπτώσεις στα κέρδη μέσω των δύο τρόπων κοστολόγησης. Της μεταβλητής και της πλήρης κοστολόγησης. Παρακάτω εμφανίζεται η προετοιμασία του προϋπολογισμού στην ίδρυση ενός νέου εργοστασίου, αλλά και οι λογαριασμοί αποτελεσμάτων χρήσης με την κάθε μια από τις δύο μεθόδους κοστολόγησης.

Η Rebatfill Plastics Plc σχεδιάζει να ανοίξει ένα νέο εργοστάσιο για την κατασκευή πλαστικών σωλήνων ύδρευσης στο πρότυπο 3 μέτρα μήκους. Παρουσιάζεται προετοιμασία του προϋπολογισμού για το πρώτο έτος λειτουργίας του εργοστασίου.

Εργοστάσιο		
Ακατέργαστα υλικά		2400
Άμεση εργασία		4500
Μεταβλητά έξοδα		2100
Έμμεσα υλικά		91
Έμμεσοι μισθοί		600
Υποτίμηση		800
Διοικητικά, πωλήσεις, μεταφορές		
Έξοδα γραφείου		100
Μισθοί		400
Υποτίμηση		150
Τμήμα συντήρησης		
Υλικά		65
Μισθοί και πληρωμές		175
Υποτίμηση		30
Κόστος χώρου		
Ενοίκια (φόροι ιδιοκτησίας)		1200
Θέρμανση και φωτισμός		200
Ασφάλιση κτηρίου		100
Καθαριότητα και ασφάλεια		300
Κόστη συνολικού χώρου		1800
Όρες Τμήματος συντήρησης		
Εργοστάσιο	18,000	(90%)
Διοικητικά, πωλήσεις και διανομές	2,000	(10%)
Σύνολο	20,000	
Επιφάνεια δαπέδου σε τετραγωνικά μέτρα		
Εργοστάσιο	900	(60%)
Διοικητικά, πωλήσεις και διανομές	150	(10%)
Τμήμα συντήρησης	450	(30%)
Σύνολο	1500	
Τιμή πώλησης ανα σωλήνα	60	
Πωλήσεις, αριθμός σωλήνων	270,000	
Παραγωγή, αριθμός σωλήνων	300,000	
Πωλήσεις και προμήθειες, σαν ποσοστό πωλήσεων	10%	

Παρακάτω παρουσιάζεται η κατανομή των γενικών εξόδων με βάση τα αρχικά δεδομένα που δόθηκαν για το άνοιγμα του εργοστασίου. Επιπλέον εμφανίζεται ο λογαριασμός αποτελεσμάτων χρήσης με βάση την Μεταβλητή και την Πλήρη κοστολόγηση.

Κατανομή των	Γενικών εξόδων			
	Εργοστάσιο	Διοικητικά	Συντήρηση	Σύνολο
	€	€	€	€
Κατανεμημένα κόστη				
Έμμεσα υλικά και δαπάνες	91	100	65	256
Έμμεσοι μισθοί	600	400	175	1175
Υποτίμηση	800	150	30	980
Συνολικά κατανεμημένα κόστη	1491	650	270	2411
Κόστη χώρου (1,800,000*%περιοχή δαπέδου)	1080	180	540	1800
Συνολικά σταθερά κόστη	2571	830	810	4211
Κόστος συντήρησης (810,000€*%ώρες)	729	81	(810)	0
Συνολικά σταθερά έξοδα	3300	911	0	4211

Λογαριασμός αποτελεσμάτων χρήσης (Μεταβλητή κοστολόγηση):

	Μονάδες	€ ανα μονάδα	€	€
Πωλήσεις	270	60		16200
Μεταβλητό κόστος παραγωγής				
Κόστος ακατέργαστων προϊόντων	300	8	2400	
Άμεση εργασία	300	15	4500	
Μεταβλητά έξοδα	300	7	2100	
Συνολικό μεταβλητό κόστος παραγωγής	300	30	9000	
Αποθέματα τέλους	30	30	900	
	270	30	8100	
Επιτροπή πωλήσεων	270	6	1620	
Μεταβλητό κόστος πωλήσεων	270	36		9720
Συνεισφορά	270	24		6480
Σταθερά κόστη				4211
Κέρδος				2269

Λογαριασμός αποτελεσμάτων χρήσης (Πλήρης κοστολόγηση)

	μονάδες	€ ανα μονάδα	€	€
Πωλήσεις	270	60		16200
Κόστος παραγωγής				
Κόστος ακατέργαστων υλικών	300	8	2400	
Άμεση εργασία	300	15	4500	
Μεταβλητές δαπάνες	300	7	2100	
Σταθερά βιομηχανικά έξοδα	300	11	3300	
Κόστος συνολικής παραγωγής	300	41	12300	
Ελάχιστο απόθεμα τέλους	30	41	1230	
Κόστος παραγωγής πωλήσεων	270	41		11070
Ακαθάριστο κέρδος				5130
Διοικητικά, πωλήσεις και διανομές				
Επιτροπή πωλήσεων 10% πωλήσεων			1620	
Σταθερές δαπάνες			911	
				2531
Κέρδος				2599

(CIMA Official Learning System Performance Management, Jo Avis 2009)

Συμπεράσματα εφαρμογής:

-Στην έκδοση μεταβλητής κοστολόγησης στη σταθερή παραγωγή το κόστος θεωρείται ως κόστος περιόδου και το ολόκληρο ποσό του υπολογισμένου κόστους έχει ληφθεί υπόψη για τις δαπάνες του προϋπολογισμού του έτους.

-Στην έκδοση της πλήρους κοστολόγησης, τα κόστη σταθερής παραγωγής έχουν μοιραστεί στην παραγωγή της περιόδου. Η παραγωγή ήταν μεγαλύτερη

από τις πωλήσεις του προϋπολογισμού των σταθερών εξόδων παραγωγής περιλαμβάνονται στο κλείσιμο αποθέματος σε αυτή την έκδοση.

-Όταν ο όγκος των πωλήσεων υπερβαίνει τον όγκο παραγωγής τα αποθέματα τελικών προϊόντων μειώνονται. Σαν αποτέλεσμα το κέρδος μεταβλητής κοστολόγησης θα είναι μεγαλύτερο από το κέρδος της πλήρους κοστολόγησης.

5.2.Τελικά Συμπεράσματα

Τελικά συμπεράσματα μετά από την χρήση των μεθόδων.

Κατά την άμεση κοστολόγηση τα σταθερά έξοδα παρουσιάζονται σαν σύνολο στην κατάσταση κερδών και δεν χάνονται μέσω της διαδικασίας κατανομής τους στα επιμέρους προϊόντα όπως γίνεται στην πλήρη κοστολόγηση. Η τελευταία δημιουργεί την εντύπωση ακρίβεια στον υπολογισμό του κόστους ενώ είναι γνωστό ότι η κατανομή των σταθερών εξόδων που στην πλειονότητά τους είναι έμμεσα κόστη γίνεται αυθαίρετα ή με υποκειμενικά κριτήρια.

Συνεπώς η μεταβλητή κοστολόγηση λόγω του τρόπου παραθέσεως των δαπανών, παρέχει στη διοίκηση της επιχείρησης τη δυνατότητα να διαμορφώσει αμέσως άποψη για το ύψος των σταθερών δαπανών χωρίς να χρειάζονται πρόσθετες αναλύσεις. Έτσι μπορεί να γνωρίζει η επιχείρηση το ποσό των σταθερών εξόδων που πρέπει να καλυφθεί από το περιθώριο συνεισφοράς πριν να δημιουργηθούν προϋποθέσεις κέρδους.

Η διάκριση των δαπανών σε μεταβλητές και σταθερές στην μεταβλητή κοστολόγηση καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του επιπέδου δραστηριότητας στον οποίο η επιχείρηση δεν έχει ούτε κέρδος ούτε ζημιά, το λεγόμενο νεκρό σημείο. Επίσης καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του αποτελέσματος σε διαφορετικά και διαδοχικά επίπεδα δραστηριότητας, Επομένως γίνεται δυνατός ο προγραμματισμός του κέρδους.

Περαιτέρω με τη χρήση της μεταβλητής κοστολόγησης δεν χρησιμοποιεί το προκαθορισμένο συντελεστή επιβάρυνσης αφού όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω στην συγκεκριμένη κοστολόγηση σαν γενικά βιομηχανικά έξοδα που βαρύνουν την παραγωγή θεωρούνται μόνο τα μεταβλητά γενικά βιομηχανικά έξοδα ενώ τα σταθερά επιβαρύνουν το αποτέλεσμα χρήσης. Επομένως ο συντελεστής είναι σταθερός και ανεξάρτητος από το επίπεδο δραστηριότητας

που θα επιλέξουμε. Τυχόν διακυμάνσεις λοιπόν στη δραστηριότητα της επιχείρησης δεν επηρεάζουν το κόστος ανά μονάδα προϊόντος.

Από άποψη φορολογίας κερδών η μεταβλητή κοστολόγηση είναι σαφώς προτιμότερη αφού στην πλειονότητα των περιπτώσεων δίνει μικρότερα κέρδη. Σε μία δυναμικά αναπτυσσόμενη επιχείρηση πάντα το τελικό απόθεμα είναι μεγαλύτερο του αρχικού, αλλά σε μία σταθερή επιχείρηση από άποψη ανάπτυξης και πάλι το τελικό απόθεμα παρουσιάζεται μεγαλύτερο λόγω ανόδου των τιμών των περισσότερων αγαθών.

Παρόλα όμως τα παραπάνω πλεονεκτήματα της μεταβλητής κοστολόγησης η ευρεία χρήση της παρεμποδίζεται από κάποιες αδυναμίες, όπως παραδείγματος χάρη ότι είναι πολύ δύσκολη έως αδύνατη η απόλυτη διάκριση των εξόδων σε σταθερά και μεταβλητά αφού υπάρχουν και πολλές κατηγορίες εξόδων που χαρακτηρίζονται σαν είμαι μεταβλητά ή ημισταθερά. Η διάκριση σε σταθερά και μεταβλητά γίνεται πολλές φορές αυθαίρετα. Ένας άλλος κίνδυνος που ελλοχεύει από τη χρήση της μεταβλητής κοστολόγησης είναι ότι μπορεί να τους αποδοθεί μεγαλύτερη βαρύτητα πότε θα έπρεπε και να παραπλανήσει τη διοίκηση της επιχείρησης ή κάποιες αποφάσεις της. Επιπλέον μπορεί να παραπλανήσει τη διοίκηση σε περιόδους ύφεσης όπου οι πωλήσεις είναι μικρότερες από την παραγωγή. Οπότε τα κέρδη με την άμεση κοστολόγηση ελαχιστοποιούνται ή ακόμη ζημιές μεγιστοποιούνται. Κάτω από μία τέτοια κατάσταση η διοίκηση της επιχείρησης μπορεί να εκλάβει λανθασμένα τη σοβαρότητα της ύφεσης και να προβεί σε αποφάσεις που θα ζημιώσουν την επιχείρηση.

Η πλήρης κοστολόγηση φαίνεται να αποτελεί ασφαλέστερο οδηγό σε προβλήματα μακροπρόθεσμης τιμολογιακής πολιτικής της επιχείρησης διότι η μεταβλητή κοστολόγηση με το να αγνοεί τις σταθερές δαπάνες οδηγεί σε προτιμολόγηση η οποία αν δεν προσεχθεί μπορεί να έχει καταστρεπτικές συνέπειες για την επιχείρηση.

Η αξιολόγηση των δύο μεθόδων κοστολόγησης πρέπει να γίνει αφού προηγουμένως ληφθεί υπόψη ποιών χρηστών τις ανάγκες ικανοποιούν οι λογιστικές καταστάσεις που συντάσσονται. Πιο συγκεκριμένα οικονομικές καταστάσεις που συντάσσονται για εξωτερική χρήση όπως παραδείγματος χάρη κατάρτιση ισολογισμών έχουν σαν σκοπό την αξιολόγηση της επιχείρησης σαν

σύνολο, βασισμένη σε μία σφαιρική παρακολούθηση και καταγραφή των οικονομικών αποτελεσμάτων για όλες τις επιχειρήσεις.

Οι αναγνώστες των εξωτερικών Οικονομικών καταστάσεων αντιλαμβάνονται ότι το έργο του εκάστοτε λογιστή είναι ιστορική παρακολούθηση των οικονομικών μεγεθών και της απόδοσης της επιχείρησης κατά την προηγούμενη πάντα περίοδο, η καταγραφή τους με ένα συνεχές και απόλυτα συστηματικό τρόπο. Η χρήση της πλήρους κοστολόγησης παρέχει το απαραίτητο θεωρητικό υπόβαθρο προκειμένου τα κόστη παραγωγής να συμπεριλαμβάνουν όλα τα κόστη εργοστασίου. Η χρήση της μεταβλητής κοστολόγησης θα λέγαμε ότι αποκλείστηκε από τη σύνταξη των επίσημων οικονομικών καταστάσεων. Παρουσιάζεται να αποτελεί ένα εύχρηστο και πλήρες εργαλείο στα χέρια των στελεχών της επιχείρησης προκειμένου να ασκήσουν αποτελεσματικά της λειτουργίας του σχεδιασμού, του ελέγχου και της λήψης των αποφάσεων. Ο αποτελεσματικός έλεγχος του κόστους είναι πολύ σημαντικός για τους διευθυντές της επιχείρησης αφού οι ίδιοι είναι υπόλογοι για την πραγματοποίηση αυτών των δαπανών. Επιπλέον το μέγεθος των σταθερών εξόδων επηρεάζεται μακροπρόθεσμα και όχι βραχυπρόθεσμα. Ο Επιμερισμός των σταθερών εξόδων ανά μονάδα προϊόντος αντιτίθεται στη ρεαλιστική παρουσίαση της συμπεριφοράς του κόστους και δύναται να δυσχεράνει τον αποτελεσματικό έλεγχο του κόστους από το στέλεχος της επιχείρησης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ελληνική βιβλιογραφία

Ιγνατιάδης Αριστοκλής (1998), Χρηματοοικονομική λογιστική, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη.

Κονόμος Γεώργιος , Πατέστης Ιωάννης (2014), Έλεγχος και κοστολόγηση, Αθήνα.

Κουλέρης Π. Αναστάσιος (2010) Ο βαθμός απασχολήσεως των επιχειρήσεων ως παράγων επηρεασμού του κόστους : (Θεωρία του κόστους), Αθήνα

Μπάλλας Απόστολος, Χέβας Δημοσθένης, Βλήσμας Ορέστης (2017), Λογιστική Κόστους, Εκδόσεις Ε.Μπένου, Αθήνα.

Πομόνης Νικόλαος (2009), Κοστολόγηση: Θεωρία και πρακτική, Εκδόσεις Αθ. Σταμούλης, Αθήνα.

Πομόνης Νικόλαος (2007), Κόστος Κοστολόγηση και Αναλυτική Λογιστική, Εκδόσεις Αθ. Σταμούλης Αθήνα.

Φίλιος Φ. Βασίλειος (2012), Διοικητική λογιστική : management accounting : κοστολόγηση & λογιστική κόστους για τη λήψη επιχειρησιακών αποφάσεων : ειδικότερα θέματα & σύστημα ασκήσεων, Αθήνα.

Ξενόγλωσση βιβλιογραφία

Business Dictionary (2018), Marginal Costing Analysis

Bulletin (2012), Accounting Research

Eisen J. Peter (2013), Accounting (Barron's Business Review Series) Sixth Edition.

Investopedia (2019), Financial Analysis

Kieso E. Donald, Jerry J. Weygandt, Terry D. Warfield, (2015), Intermediate Accounting.

Ministry of Agriculture and Natural Resources, (2007), Agricultural Research Institute

Narsis I. (2009), Theory in Cost accounting

The institute of company secretaries of India, (2013), Cost and Management Accounting, India

Tudor Spencer (2015), Finance 2